

Autumno
patirtis

Artūmo
patirtis

Sudarė Algirdas Paliokas

Kun. A. Paliokas

Artumo patirtis

Sudarė Algirdas Paliokas

Kaunas, 2021

Redagavo Sigita Meškinienė

Viršelyje – Algirdo Palioko nuotraukos

© Algirdas Paliokas, įvadas ir sudarymas, 2021

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-474-284-2

Įvadas

Kodėl žmonės netiki? Daugeliui nebuvo perduotas tikėjimas Karba perduotas iškreiptas. Tokiems žmonėms ši sritis – tik kaip vienas iš žmonių gyvenimo reiškinių ir neretai – pasakų lygmens. Tik maža žmonių dalis tiki Dievą. Dar mažesnė dalis gyvena tuo, ką tiki: laisve, džiugesiu, tyła bei meile, kiti pasilieka doktrinos tarpduryje. Kažkas taikliai yra paminėjęs, kad daugelis atėjusiųjų valosi kojas prie bažnyčios durų, bet taip ir neįžengia į pačią Bažnyčią. Vienas garsiausių Amerikos teologų Thomas Mertonas sako: „Jei už daugelio doktrinos žodžių ir jų viduje nėra tylos, tai nėra ir religijos, o tik religijos ideologija. Mat religija peržengia žodžių ir veiksmų ribas ir galutinę tiesą pasiekia tik Tyloje ir Meilėje. Kur trūksta šios Tylos, kur yra tik „daug žodžių“, bet nėra Žodžio, ten yra daug šurmulio ir veiklos, bet nėra ramybės, nėra šviesos ir Meilės. Hiperaktyvus protas pats sau atrodo budrus ir produktyvus, tačiau jis sapnuoja, vedamas fantazijos ir abejonių. Tik tyloje ir vienumoje, ramybėje, tyliame šlovinime, garbinime ego save nutildo ir nualina, ir pasilieka nematomo Dievo akivaizdoje, kad gautų Jo vienintelį meilės Žodį.“¹

Taigi, kaip matome, tikėjimui vien žinių, t. y. „daug žodžių“, neužtenka. Jie gali ateiti ir išeiti. Reikalinga tyła, reikalingas Žodžio artumas, ir iš to artumo patirties kylanti meilės patirtis, kurios

¹ Merton T. *Love and living*, USA: Mariner Books, 2002, p. 20.

žmogus labiausiai šioje Žemėje ilgisi, kuriai ir yra sukurtas. Koks didžiulis skirtumas: žinoti apie meilę ir ją patirti! Žinoma, vienus patraukia gėris ir saugumo jausmas, kylantis iš pačios religinės praktikos ir tradicijų, kitus – maldos praktika ar giesmės, trečiųjų dvasią maitina veikla... Tačiau retas kuris atranda (suvokia) asmeninį ir intymų santykį su Dievu. „Ką daryti, kad apie Dievą būtų ne kalbama, o Jis būtų patiriamas? Pasiūlymas „Rodykite Dievą. Jeigu jis nėra gyvas tarp mūsų, jeigu nieko mūsų gyvenime nekeičia, jeigu mūsų gyvenimas nėra aistringas, didingas, kūrybingas, kodėl kiti turėtų imti ieškoti tokio Dievo, kuris nieko nekeičia? <...> Jeigu Kristus nėra mūsų džiaugsmas, kaipgi įtikinsime kitus, kad Jis gali tapti jų džiaugsmu?“ <...> Nesakau *tikėti* Dievą, sakau *patirti* Dievą. Kai Einšteinas arba Rostand'as kalba apie Tiesą, jie kalba ne apie įtikimumą, o apie patirtį.“²

Žmonės ieško dvasingumo, bet dažnai ne ten, kur gali nurimti širdis. Nėra būtina nei dzenbudizmo, nei Tibeto meditacija, nei jogos praktika, nei kitos priemonės, vedančios į žadamą vidinę harmoniją ar kiti keliai, gerinantys būtį. Koks trumpas poveikis ezoterinių dalykų, kvapiųjų medžiagų, energetinių akmenų, kristalų, piramidžių, paauksuotų varpelių... Tereikia gyvo bendravimo su savo Kūrėju, į ką Dievas kviečia absoliučiai kiekvieną žmogų Žemėje. Kas ieško šio santykio, kas nori išmokti nuolatos bendrauti su Dievu, tiems ši knyga.

Jei sielos gilumoje jauti kažko neapibrėžto troškimą, jei svajoji apie kitokį savo būvį, jei ilgiesi ir nežinai ko, jei dabartis tavęs nebepatenkina, jei trokšti tobulo bendravimo, kurio neberandi savo aplinkoje, jei nori atrasti kitokį santykį su žmonėmis ir kaip

² Claudio Dalla Costa *Maurice Zundel. Šiuolaikinis mistikas*, Vilnius: Magnificat leidiniai, 2018, p. 18–20.

žmogus patirti giliausią intymumą, gyventi tikrai autentišką savo, o ne ko nors kito, gyvenimą... Taip, tikrai Dievas beldžiasi į tavo sielos duris. Ar atidarysi Jam? Juk tu jauti savo ir Jo troškimus. Tereikia tik tavo sprendimo, pirmo žingsnio, noro. Jis visada atsakys, apšvies, pasitiks. Visada. Popiežius emeritas Benediktas XVI rašo: „Jis nekalba griausmingai, jis kalba nebūtinai per stichines nelaimes, nors, žinoma, ir jos gali būti jo bylojimas, taigi jis nekalba labai garsiai. Bet jis kalba nuolatos. Suprantama, svarbu ir tai, kad imtumas būtų sureguliuotas taip, kad priimtų siųstuvo signalą. Kadangi mūsų gyvenimas ir mąstymas vidutiniškas, tarp mūsų ir Dievo įsiterpia per daug trukdžių siųstuvų, todėl per juos negalima išgirsti jo balso. Be to, mes tiek nutolę nuo jo, kad taip lengvai nebeatpažįstame jo kaip Jo balso. Bet aš sakyčiau, kad kiekvienas, kas bent kiek įdėmus, pats gali patirti ir pajusti: Dabar JIS kreipiasi į mane. Tai galimybė man su juo susipažinti.“³

Kaip Dievas mus, savo tobuliausią kūrinį žemėje, kalbina? „Kai sutinkame meilės kupiną veidą, mes prisimename tą pasaulį, kuris reiškia dvasią ir laimę, tylą ir giedrą. Mes manėme, kad šis pasaulis jau seniai praėjo, bet štai pajuntame, kad turėtume jam priklausyti kiekviena savo būties ląstele.“⁴ Mes atpažįstame santykį, kuris kartais pradžiugina gyvenimo kelionę: senos močiutės (kai kas sako „babos“) šiltą ranką ant savo galvos, be žodžių, taip paprastai, ar kokį mokytojos padrąšinimą, ar mažos savo sesės ar brolio užuojautos ašaras, kai mums buvo sunku, ar tėvų nuolatinę darbą, kad mums būtų iš ko gyventi, ar kunigo šiltą žvilgsnį ir tikėjimą, kad jūs turite Tėvo širdį, nepaisant viso jūsų gyvenimo

³ Ratzinger J. Benediktas XVI, *Žemės druska*, Vilnius: Alma Littera, 2007, p. 32–33.

⁴ Zundel M. *Vidinė Evangelija*, Vilnius: Magnificat leidiniai, 2019, p. 144.

skurdo, ar draugų, kai jie atvažiuoja ir padeda kuo tik gali, kai jus ištinka bėda, šilumą, ar mažos dukrelės rankas, apsvijusias jūsų kaklą, ir žodžius „Labai tave myliu“. Visos šios akimirkos ir buvo Jis, Dievo kalbinimas, Jo švelnumas.

Bet žmogui to „kartais“ yra per maža. Jam šito reikia dažnai, kiekvieną dieną. Kiekvieną dieną jam reikia gėrio, grožio, meilės, artumo, džiaugsmo ir intymumo. Ar galima tai gauti? Taip, kasdienėje maldoje, t. y. kasdieniame pokalbyje arba tyloje su Juo. Dievas laukia joje kiekvieno žmogaus. Jis trokšta bent šiek tiek pasidalyti tuo, kas bus amžinybėje. Todėl ir kviečia kalbėtis, draugauti, būti arti. Kad ir koks būtų mūsų gyvenimas, Jo visagalis gerumas ranka pasiekiamas, kiekvienam mūsų ir pagal mus yra Jo artumas. Pagal mūsų sielą ir mūsų žaizdas. Bet mums reikia apsispręsti pasinaudoti savąja laisve, atsiverti ir skirti valandėlę, kad Jis galėtų priartėti. Tikiuosi, kad šios knygos mintys padės atrasti artumą, kai griūva ar tirpsta pertvaros, kai kalbama į širdį, bet žodžiai neberekalingi, galiausiai – kai žvilgsniai ir sielos tarsis susilieja...

Bet... čia yra, čia nebėra to Dievo sukulto spindesio veide, tų ypatingo grožio horizontų, vidinio radikalaus intymumo, ir... „užsidaro dangus“, ir vėl lieka kasdienybė... Ta pati? Ne, jau ne ta pati. Kur Dievas prisilietė, apkabino, prakalbo, ten Jis pakeitė, kažką paliko, „kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų“⁵. Toliau – žmogaus natūralios pastangos tą buvimą kartu, tik jau kitokį, pratęsti. Nes antraip, koks mūsų, net ir tų, kurie laiko save tikrai tikinčiais ir laimę atideda po mirties, gyvenimas? Ar toks tolimas turi būti Dievas Savo vaikų gyvenime? Ar jūs patys norite būti tokie tolimi savo vaikams? Tolimi artimiesiems? Atpirktieji, įsūnytieji, Jėzumi maitinami!? Ar negyvenate po uždaru dangumi? Ar nesate dar labiau

⁵ Jn 16, 24.

nelaimingi nei jūsų netikintys broliai? Ar tik tokia žmogaus lemtis žemėje? Ar kitaip jau nebegali būti?

Mums reikia didelės realios (ne abstrakčios) meilės injekcijos, kad išmoktume daugiau gyventi realiame pasaulyje su realiais žmonėmis nei šiame, išoriniame, iliuzijų ir nenaudingų dalykų vaikymosi pasaulyje! O kad rastume bent kyšantį akmenėlį atsispirti! O kad po kiekvieno nuslydimo vėl sugrįžtume į tikrenybę ir joje gyventume!

Tačiau nemaža dalis net ir nuoširdžių tikėjimo kelevių, nutilus pasaulio triukšmui, ne kartą pajunta lyg kažkokį sąstingį, lygtai atsiduria prieš sieną: nepaisant rimtų maldos pratybų bei kitų pastangų nėra pažangos. Rekolekcijos, atsinaujinimo dienos, užtarimo malda dvasios gydymo seminaruose, o rezultatai tokie maži... Kodėl žinios savaimė neįsikūnija? Žmogus – dvasia ir kūnas – gana inertiškas. Žinojimas iš lėto persisunkia per mūsų būtį, nuo žinojimo iki įkūnijimo to, ką žinome, yra ilgas kelias. Taip išeina, kad tikrai daug žinome ir suprantame, o padarome tiek mažai. Nuojauta sako, kad tai dar ne viskas, dar artumo noras nepasotintas, tikros meilės ilgesys toks gyvas, neduodąs ramybės... Šventieji, tai yra tie, kurie nugyveno ne iliuzinį, o tikrą gyvenimą, tarsi kalbina nesustoti, o eiti pirmyn... Bet jėgos ir energija lyg išeikvotos, viskas, rodos, išbandyta...

Kai apaštalai vieni plaukė per ežerą, netoli tenuplaukė, nes pūtė priešingas vėjas. Kristus, aišku, matė jų pastangas ir tamsią naktį per audrą vandeniui atėjo pas juos. Įlipo į valtį ir valtis bematant atsidūrė prie kito kranto. Trokšdami įvykdyti Evangelijos tiesas be individualaus, sakyčiau, intymaus, santykio su Kristumi, ne tik iki galo jų nesuprantame, bet ir stengiamės, vargstame veltui. Daugelis, išnaudoję visas žmogiškas jėgas, nusprendžia, kad tai neįmanoma, „ne man“, pasiduoda tamsai ir audrai. Dievas supranta žmogiškąjį silpnumą. Todėl ir atsako į mūsų negalias **asmeniškai mums ap-sireikšdamas**, kad sustiprintų patį tikėjimą ir padėtų įgyvendinti

tuos mums neįmanomus tikėjimo dalykus. Kaip dažnai mes vieni vargstame ir stengiamės, pamiršę Kristaus pamokymą: „<...> nuo manęs atsiskyre, jūs negalite nieko nuveikti“⁶. Dievui nėra negalimų dalykų, bet reikia veikti kartu su Juo. O to reikia mokytis.

Betgi viskas prasideda nuo maldos. Šv. Kryžiaus Jonas aiškina, jog pirmiausia žmogus turi tikėti. O tikima per meilę. Meilė yra santykis, kuris išreiškiamas malda. Per maldą žengiami pirmieji žingsniai į bendrystę. Tačiau ar esame patenkinti savo malda? Ar ji kartais nėra pagrindinė problema? Vidus nujaučia, kad ji turėtų būti sutelkta, be išsiblaškymų. Nepaisant pastangų, ji metų metus nesikeičia. Knygų apie maldą jau nemažai prisiskaitėme, bet kažkodėl jos nepadaro stebuklų. Nėra visai paprasta nuo lūpų maldos kilti į mąstomąją maldą, po to į širdies maldą ir galiausiai pasiekti kontempliatyviąją. Lūpų malda neapima viso žmogaus, o tik mažą jo dalį. Kylant maldos laiptais įsitraukia protas, širdis, valia ir galiausiai – visa žmogaus būtis. Malda pereina į meilės ryšį, į bendravimą „visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis ir visu protu“⁷. Šis santykis mus priartina ne tik prie Dievo, bet ir prie mūsų pačių bei kitų žmonių. Jis keičia visus mūsų santykius ir veikia kitus žmones, net jiems to nežinant.

Bažnyčios misija žemėje daug platesnė, nei manome ir esame pajėgūs suprasti. „Bažnyčia yra Šventosios Dvasios šventovė. Dvasia yra tartum mistinio kūno siela, jo gyvybės, vienybės įvairovėje ir jo gausių dovanų bei charizmų versmė.“⁸ Vadinasi, Bažnyčioje netrūksta Šventosios Dvasios dovanų bei charizmų. Dievas trokšta padėti, todėl siunčia žmonijai įvairių antgamtinių ženklų. Ar jie skelbia naujas tikėjimo tiesas? Ne! Jie tik naujai mums atskleidžia

⁶ Jn 15, 5b.

⁷ Lk 10, 28.

⁸ KBK, 809

tuos pačius tikėjimo slėpinius ar mūsų laikui veiksmingiausius, mums reikalingiausius maldos ir veikimo būdus.

Dievas išganymo ekonomijoje dalyvauja ne kaip žiūrovas, o kaip aktyvus veikėjas. Jis apreiškia Savo vizijomis, išgijimo stebuklais, stigmomis, ekstazėmis ir, dažniausiai, kalbėdamas tiesiai į širdį. Dalis tikinčiųjų tai labai vertina, tai pagilina jų tikėjimą. Daugelis šventųjų vizijų nematė, vien tik girdėjo vidinį balsą ir jo paskatinti užrašė, ką girdėjo. Šis vidinis balsas yra tarsi kokia aiški, įtaigi mintis, atėjusi į galvą, tai nėra balsas, girdimas ausimis. Dažnai tai būna atsakymas į klausimą, kurį mes sprendėme ilgą laiką, dėl kurio vargome, dėl kurio teko kentėti. Nuo paprastų, žmoniškų minčių ir balsų galvoje jis skiriasi tuo, kad atneša ramybę, keičia mūsų nuostatas, požiūrį, taigi keičia gyvenimus. Šv. Teresė Avilietė yra sakiusi, kad Dievo ištartas žodis tolygus nuveiktam darbui:

„Yra daug ženklų, iš kurių galima suprasti, ar kalba Dievas, ar mūsų pačių protas, todėl neįmanoma suklysti, apsirikti. Tvirtinu, kad patyrusi ir atsargi siela aiškiai tai supras. <...> proto kalba lieka be poveikio ir siela jos nepriima. O Dievo žodžius turi priimti, nori ar ne. Savo kalba ji netiki. Priešingai, ji laiko ją proto plepalais ir neteikia jai reikšmės daugiau kaip neprotingojo žodžiams. O kai mums kalba Dievas, atsitinka taip, tarsi mes girdėtume labai išsilavinusį didelio autoriteto žmogų, kuris, kaip žinome, negali meluoti. Tačiau šis palyginimas yra per silpnas, nes Dievo žodžiai turi savyje tokią didybę, kad nors nežinotume, kas juos taria, jie mus drebina, tarsi tai būtų bausmės žodžiai. Betgi tai meilės žodžiai. Jie taip veikia, kad siela ištirpsta meilėje. Dievo žodžiai nusako mūsų atminčiai visai nežinomus dalykus, taip pat per akimirksnį pasakomos labai svarbios ir kilnios tiesos, kurias norint patiems pažinti, reiktų daug laiko. Todėl būtina turime suprasti, kad šie žodžiai nėra mūsų pačių proto padarinys. <...>

Girdint juos, abejoti neįmanoma. Tačiau tai, kas būdavo pasakyta, net po ilgesnio laiko įvykdavo. Viešpats veikia taip, kad Jo žodžiai pasilieka atmintyje ir negalima jų pamiršti. Proto pasakyti žodžiai veikia kaip pirmas minties sujudimas, kuris tuoj praeina ir pasimiršta. Dievo žodžiai – kaip darbai.

<...> mūsų pačių žodžius galėtume girdėti kada tik panorėję. Kai meldžiamės, galėtume manyti, kad ką nors girdime. Tačiau taip nėra, kai Dievas mums kalba. Galiu daug dienų tuščiai norėti ką nors išgirsti. Tačiau kitu laiku, kaip sakiau, net prieš savo valią turiu išgirsti <...>

Šėtono kalba nesukelia gero poveikio, priešingai, veikia blogai. <...> Siela yra sumišusi, nusiminusi ir pati nežino kodėl, nes tai, ką kalba šėtonas, neatrodo bloga. <...> Saldumas ir laimė, kuriuos teikia piktoji dvasia, labai skiriasi nuo tų, kurie lydi Dievo žodžius. Savo sužadintais laimės jausmais šėtonas gali apgauti nebent tuos, kurie nėra patyrę dieviškos laimės jausmų.⁹

Taigi Bažnyčios mokytoja Šv. Teresė Avilietė pateikia ištisą mokymą, kaip atskirti, kas tikra ir kas – ne, ragina kreipti dėmesį į pasekmes.

Prisiminkime dar ir Gabrielės Bosi (*Gabrielle Bossis* 1874–1950) knygą „Jis ir aš“ bei seserį Faustina Kovalską (1905–1938) ir jos Dienoraštį.

Mūsų jau minėtas amerikiečių garsus teologas, vienuolis cistersas ir mistikas T. Mertonas sako:

„<...> Dievas kalba tyliose dvasios gelmėse. Jo balsas atneša ramybę. Jis nesukelia susijaudinimo, bet nuramina jį, nes šis kyla iš netikrumo. Dievo balsas yra tikrumas. Jei Jis mus skatina veikti,

⁹ Jėzaus Teresė Avilietė *Gyvenimas, jos pačios aprašytas*, Kaunas: UAB „Judex“, 1998, p. 177.

žengiamo pirmyn ramiai pasiryžę. Dažniausiai Jo įkvėpimai mus moko rimties. Jie parodo, kad sumanymai, kurių ėmėmės manydami darą tai dėl Jo šlovės, tėra tuštybė ir sumaištis. Jis apsaugo nuo impulsų, kurie būtų bloškę į audringą konkurenciją su kitais žmonėmis. Jis išvaduoja nuo ambicijų. <...> Šventosios Dvasios įkvėpimai nėra didingi, jie paprasti. Jie skatina ieškoti mus Dievo per darbus, sunkius, bet ne įspūdingus. Jis mus veda tinkamais, nes nežymiais takais. Štai kodėl šie įkvėpimai visada atneša išsilaisvinimo jausmą. Jis yra „Tiesos Dvasia“ (plg. Jn 14, 17), „tiesa padarys jus laisvus“. Jo įkvėpimai padaro mus švarius, išvaduoja iš šiurkštumų ir apribojimų.¹⁰

Ne vienas mūsų galvojame, kad galbūt artimas ryšys su Dievu tikrai ne mums. Tačiau realybė yra kita. Dievas nori kalbėti su kiekvienu iš mūsų. Tiktai daugelis nežino, kaip užmegzti dialogą, kaip išgirsti ir suprasti. Tam labai padeda pirmiau paminėtos knygos. O jeigu sužinai, kad po tos pačios bažnyčios skliautais meldžiasi ne viena Dievui artima siela, ir melstis lengviau, ir Dievas tarsi priartėja. Ši knyga kaip tik ir turi panašų tikslą. Mano pažįstamų rate yra ne vienas toks žmogus. Matau, kaip pildosi žymaus mūsų Bažnyčios teologo Karlo Ranerio (*Karl Rahner*) žodžiai, kad ateities krikščionis bus mistikas (kuris kažką patyrė) arba jo nebus iš viso. Mistika yra daugiapakopė. Knygos „Dievo patirtis gyvenimo viduryje“ autorius Salvador Ros Garcia priskiria prie mistikų kiekvieną, kuris yra turėjęs, kartais to nė nesuvokdamas, bent vieną Dievo artumo patirtį. Taigi Dievas visada pradeda pirmas, tačiau laukia ir mūsų atsakymo, noro, troškimo, meilės, visiškai suprasdamas, kad mes dabar štai skaitome ir abejojame, ar tai tikra.

¹⁰ Mertonas T. *Kopimas į tiesą*, Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 2012, p. 174–175.

Dievas yra gyvas, todėl ir Jo poveikis kiekvienam iš mūsų yra tikras. Vieni to nemato, nejaučia, kiti eina per gyvenimą jautriai stebėdami ir gauna malonę¹¹. Net ir žmonėms, kurie aiškiai išgyvena šį artumą, kyła abejonių. Kristus sako: „Juk geras medis duoda gerus vaisius, o netikęs – blogus.“¹² Todėl būtų verta kelti klausimą: ar visa tai, kas dabar su manimi vyksta, padeda labiau pažinti bei mylėti Dievą ir žmones, gerinti santykius, tvarkyti gyvenimą (tai būtų tie gerieji vaisiai), ar atvirkščiai – komplikuoja santykius, neskatina manęs mylėti nei artimųjų, esančių šalia, nei tolimesnių artimųjų, nei Dievo (blogieji vaisiai). Atsakyti į šį klausimą nėra taip jau labai sudėtinga. Užtenka įvertinti sąžiningai realybę. Taip pat būtų galima „patikrinti“ ir šios knygos mintis: ką jos skatina, kokia dvasia kalba, kur veda? Aišku, tam, kad būtų galima tokius dalykus skelbti, būtinas dvasios vadovo palydėjimas.

Apaštalas Paulius perspėja: „Negesinkite Dvasios! Nenieikinkite pranašavimų! Visa išstirkite ir, kas gera, palaikykite.“¹³ Jis drąsina ištyrus priimti, jis tarsi drąsina pasilikti tuos Kristaus minimus gerojo medžio vaisius.

Po Antrojo Vatikano susirinkimo leidžiama, praėjus pirmąją instanciją, atskleisti tikintiesiems vienos ar kitos sielos intymų ryši su Dievu, nelaukiant Bažnyčios aprobatos (Bažnyčios aprobata reiškia, kad toje knygoje nėra nieko prieš tikėjimą ir dorą. Antra vertus, krikščioniškame knygyne pavartę leidyklos „Katalikų pasaulio leidiniai“ knygas pamatysite, kad jos leidžiamos be Bažnyčios aprobatos, išskyrus Šventąjį Raštą bei liturgijai naudojamas knygas.) Beje, ne

¹¹ Negalima galvoti, kad Dievas vieniems numatė Savo artumą, o kitiems – ne. Dievas yra tobulas teisingumas ir taip nesieltgia. Viskas priklauso nuo žmogaus laisvos valios sprendimų, nuo jo bendradarbiavimo, nuo jo norų ir troškimų.

¹² Mt 7, 17.

¹³ 1 Tes 5,19–21.

kiekvienas kunigas gali spręsti: ar tai tikra? O vien tik dvasios tėvas arba dvasios palydėtojas, kaip šiais laikais priimta vadinti. Tik jis stebi tą žmogų ilgą laiką, mato jo realų gyvenimą, jo meilę artimui, kaip jis kovoja su ydomis ir augina dorybes, stebi jo dvasios augimą bei jo dvasiai teikiamas malones ir tai, kiek žmogus pasinaudoja Dievo dovanomis (čia vėl tie gerieji vaisiai). Be to, dvasios tėvas stebi, kur link Dievas veda sielą ir stengiasi suprasti jai skirtą misiją. Visa ši visuma, Dievui veikiant ir vadovaujant, padeda teisingai spręsti. Kitas kunigas, nepažindamas žmogaus, gali lengvai suklysti.

Pasaulyje veikia ir gerosios, ir piktosios jėgos. Egzorcistai susiduria su įvairiopa piktosios dvasios įtaka žmogaus asmeniui. Apie tai žino arba bent jau yra girdėję dauguma tikinčiųjų. Tačiau apie bendravimą su gyvuju Dievu, apie pokalbius su Juo mažai kas žino. Jei jau piktoji dvasia daugiau ar mažiau veikia žmogų, tai Dievas veikia nepalyginti daugiau, teisingiau – visada. Žmogus – Dievo kūrinys, kuriam Dievas padeda pažinti tiesą ir traukia į asmeninį meilės ryšį, kuris jau amžinybėje pereitų į susivienijimą su Dievu.

Egzorcizmo tema yra išleista daugybė knygų, o apie Dievo veikimą net jau laisvoji Lietuvoj kaip ir mažoka. Gal tai dėl lietuvių kuklumo, gal tai ir piktojo slopinama. Todėl nežiūrėkite įtariai į šią knygą. Geriau skaitykite, medituokite ir aprašytųjų dalykų tikrumą, vienatiniio Žodžio poveikį pajusite gavę netikėtų dvasinių vaisių. Ir tai todėl, kad Dievas nori ir su jumis užmegzti kuo nuoširdesnį, kuo intymesnį santykį. Juk Dievas visada, visą gyvenimą ieško žmogaus. Žmogaus ir Dievo santykis yra didelis slėpinys: „Tomo Akviniečio *De Beatitudine* skaitome, kad Dievas protingiems ir šventiems savo kūriniais atsiduoda taip, lyg kiekvienas iš jų būtų jo paties Dievas.“¹⁴

¹⁴ Zundel M. *Koks žmogus ir koks Dievas?* Vilnius: Magnificat leidiniai, 2021, p. 120.

Skaitytojui be galo rūpi, kaip ir kada Dievas kalba. Kaip tam pasirošti, kaip Jį prisišaukti? Iš tiesų Dievas yra žmoguje kaip jo Kūrėjas. Su kiekvienu žmogumi Dievas nori bendrauti, bet žmogus nesupranta, nes daugelį dalykų vertina labiau nei Dievą. Be ilgų pamokymų kviečiu skaityti liudijimus. Kiekvieną žmogų Dievas „pagauna“ ir bendrauja su juo skirtingai. Penki trumpesnieji liudijimai daugiau parodo, kaip Dievas įeina į gyvenimo situacijas, kad padėtų teisingai suprasti, kad paguostų, kad stiprintų dieviškąsias dorybes, kad įvestų į gyvą, intymų bendravimą, kad viskas būtų persunkta meile... Šių skyrių svarba ir akivaizdi dvasinė nauda minėtiems asmenims kaip tik ir paskatino sudaryti šią knygą.

Didžiausias, dar nepaminėtas skyrius – Mariaus dialogai. Ten Jėzus kalba vyriškai – trumpai ir giliai. Reiktų jį skaityti iš lėto, neskubant, apmąstant.

Skyriaus pirmoje dalyje Kristus paberia daugybę brangakmenių vertės teiginių, kurie skirti ne vien gėrėtis: žmogus kviečiamas juos paversti savo gyvenimo tikrove. Antroje dalyje pakviečia į „dykumą“ ir moko, atsisakius svarbiųjų žemiškų vertybių, siekti didžiojo perlo – nuolatinio bendravimo su Jėzumi kaip dangaus preliudijos. Trečioje dalyje Jėzus moko gyventi šeimoje pagal vienuolyno principus, kai artimieji nė nežino, kad tavo dvasiai vadovauja ne iliuzinio pasaulio, kuriame gyvena daugelis, nuostatos. Ketvirtoje dalyje Jėzus veda į šviesos pilnatvę, į didžiąją meilę, kai žmogus supanašėja su Jėzumi, kuris visas yra meilė, ir žmogus virsta meile... Penkta dalis lyg vartai, atsiveriantys palaiminimų stebuklui. Aštuonių Kristaus palaiminimų „spynas atrakinus“ atsiveria vartai į vidinį Rojaus pasaulį Žemėje. Apie šestą dalį Jėzus pasako: „Tai ne mokslas, ne disciplina, bet santykis“ ir dar nurodo, ką veikti: „Pavirsk tu, kuo esi sukurtas. Nes tai ir esi tu. Tikras tu. Toks, koks turi būti, koks esi sukurtas Tėvo Meilėje.“

Galiausiai išryškėja, „jog Dievo neįmanoma pasiekti vien protu, bet tik visa savo esybe.“¹⁵

Skaitydami tikriausiai prisiminsite ir suprasite, kad ne kartą buvote kalbinami, prisiminsite aiškias mintis, galbūt išreikštas vienu vieninteliu ar keliais žodžiais, kurie išvedė jus iš sudėtingos situacijos, iš suspaudimo, iš sunkių santykių, palengvino kančią ar parodė išeitį, bet galbūt neįvertinote, nekreipėte dėmesio, neatpažinote Kalbančiojo, neatpažinote Žodžio...

Paskaitykime vieną kitą šio skyriaus citatą:

„Tu perskaitai ir visada stebiesi tuo, ką užrašei.“

„Aš ateinu į kiekvieną širdį. Jei Mane priima, Aš ten pasilieku.“

„Noriu, kad išgirstų, sužinotų tie, kurie trokšta, kurie ieško.“

„Atverkite savo širdis, ir Aš ateisiu. Aš apsigyvensiu jumyse.“

Ar pastebite, kaip esate kviečiamas, trokštamasis ir siekiamasis? Viešpaties išsakytos mintys ir nurodomas kelias palengvina gyvenimą, o ilgainiui tai tampa maloniu džiaugsmu. Skaitydami pastebėsite, kad Kristus kartais netiesiogiai atsako į klausimą, kartais nukreipia mintį į svarbesnius dalykus, lygiai kaip ir tėvai, norėdami padėti vaikui suprasti. Veik kiekvienas sakinytis iš šios fizinės realybės kelia į amžinąją. Todėl negalima skaityti kaip įprastos knygos, nes iš to nebus naudos. Kiekvienas sakinytis traukia pasilikti su išreikšta mintimi, ją išgyventi, skonėtis, giliau suvokti.

Kristus kviečia gyventi kitą gyvenimą, kaip Jis pats sako – apstų¹⁶, juo pasiimti, vis dažniau ir ilgiau jame pasibūnant. Akimirkos ir ilgesnės valandos pamažu padeda pajusti, kas tai yra – atskleidžia apstybės skonį. Su kiekvienu žmogumi Dievas kalba skirtingai, pagal žmogaus psichofizinę konstituciją. Ši knyga su-

¹⁵ Fernandez V. M. *Mistikos galia*, Katalikų pasaulio leidiniai, 2020, p. 147.

¹⁶ Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, – kad apščiau jo turėtų, Jn 10, 10.

pažindina su šešių žmonių pokalbiais. Taip pat ji nori paskatinti ir tave, mielas skaitytojau, neprarasti vilties ir atsiverti Dievui. Ši knyga yra tik kaip vienas iš pavyzdžių. Ji ne liepia kopijuoti, o kviečia surasti savo asmeninį santykį. O tiksliau – leistis, kad Dievas jį palaikytų ir stiprintų. Jėzus ieško žmogaus „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi.“¹⁷ „Pasilikite manyje, tai ir aš jumyse pasiliksiu.“¹⁸ Kristus, mūsų tikrasis Aš ir mūsų žmogystės esmė, kiekvieno mūsų geriausioji dalis ir gelmė, norėtų kiekvieną „pagauti“, norėtų artimo ir intymaus santykio, juk parašyta: „Ar valgote, ar geriate, ar šiaip ką darote – visa darykite Dievo garbei.“¹⁹ „Kalbėkitės psalmių, himnų bei dvasinių giesmių žodžiais<...>“²⁰, visada melskitės.

Įvertinkime knygą. Juk tai dialogai tarp šio ir ano pasaulio. Todėl reikia skaityti labai lėtai. Greitai skaitant patenkinamas žinių troškimas, o lėtai ir apmąstant – artumo patirtis auga ir vyksta sieloje geidžiami pokyčiai. Geriausia tuo ritmu, kaip ji ir buvo užrašyta, nes lengviausia save keisti, save perorientuoti pagal Dievo įkvėptas gaires. Iš teksto matyti, kiek eilučių tenka vienai dienai. Dieve, padėk skaitytojui pasiekti tas aukštumas, į kurias veda pats Jėzus. „Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“²¹

Kun. Algirdas Paliokas, SJ

¹⁷ Apd 3, 20.

¹⁸ Jn 15, 4.

¹⁹ 1 Kor 10, 31.

²⁰ Ef 5, 19.

²¹ Mt 28, 20.

GINTARĖ. Nesvajota išpažinties pasekmė...

Augau tradicinėje katalikiškoje šeimoje, į bažnyčią eidavome kiekvieną sekmadienį, reguliariai atlikdavau išpažintį, tačiau gyvas santykis su Jėzumi ir visa Švenčiausiąja Trejybe pradėjo megzti nuo 1990 m. rudens, kai vieną rytą pabudusi supratau: „Aš – laiminga. Aš – Dievo vaikas.“ Toks buvo savotiškas gimimas Dievo įsčiose. Dievas Tėvas mane „išnešiojo“ per devynerius metus. Dvasiniu gimimu šiai žemei laikyčiau išpažintį iš viso gyvenimo 1999 m. sausį. Ši išpažintis ir vis gilėjantis santykis su Viešpačiu 1999 m. gruodį padėjo ramiai išgyventi mamos mirtį. Pamažu susiformavo gilesnės kasdienės maldos su Šv. Raštu įprotis, kasmetinės tylos rekolekcijos vasarą ir kasdienės dvasinės pratybos švelniai traukė mane į Jėzaus glėbį, leido prisiglausti prie Jo Širdies, šv. Ignaco maldos būdas – vaizduotės malda ir pokalbis su Jėzumi ar kitais mąstomo įvykio dalyviais gilino vidinį pažinimą ir buvo toks natūralus kaip oras, kuriuo kvėpuoju.

* * *

Jėzus – Gerasis Ganytojas. Jis šaukia mane vardu. (Jn 10, 1–4). Geriausias momentas kalbėtis su Ganytoju, kai Jis mane neša, užsikėlęs ant savo pečių.

– Aš juk sakiau, kad su manimi viena bėda bus. Nereikėjo vestis manęs. Dabar galėtum dėmesio kitoms skirti.

– Man nesunku tave nešti.

– *Bet man sunku, nes vis dar noriu jaustis stipri ir didelė. Man gėda.*

– Nepergyvenk. Aš jau nešiau tave.

Mintyse netikėtai šmėkstelėjo mamos laidotuvės. Taip, tada tikriausiai Viešpats nešė mane. (2000-11-08).

* * *

Jėzus apsilanko Nazarete (Lk 4, 16–30). Dievas dažnai pasielgia priešingai, nei mes norėtume, nes juk galėjo padaryti stebuklą. Dėl šventos ramybės, negi sunku. Studentai dažnai manęs prašo: „Negi jums sunku parašyti gerą pažymį. Aš taip mokiausi, taip stengiausi.“ Deja, tų pastangų nesimato. Ilgai kalbėjau su Jėzumi. Bet ir po pokalbio liko neaiškus tas momentinis Dievo ir žmogaus susidūrimo stebuklas. Širdyje glūdi kažkoks neaiškus jausmas: kad stebuklas įvyktų, reikia ne vien mano atvirumo ir tikėjimo, ne vien Dievo prisilietimo, reikia dar Kažko. Ko? (2000-11-17).

* * *

Esu Dievo kūrinys (Ef 2, 1–10). Kol mažčiau apie tekstą iš savo požiūrio taško:

– *Ir aš tokia buvau, Viešpatie; dėkoju Tau už išgelbėjimą, už tikėjimo ir atsivertimo malonę*, – tai buvo vien žodžiai, mintijimo vaisius. Bet staiga išgirdau Dievo (o gal Pauliaus) kreipinį:

– Gintare, ir tu buvai mirusi...

Tai mane įvedė į širdies maldą. Su grauduliu pripažinau savo silpnybes, atsiprašiau už savo norą būti nepriklausomai nuo Jo, pasitikėti savo jėgomis. Jutau – Jis atleidžia, duoda ramybę. (2000-11-28).

* * *

Vidinė kova (Rom 7, 14–25). Kodėl Paulius kitur vadina žmogų Dievo šventove, o čia – nuodėmės vergu? Kategoriškai prieštarauju Pauliui, kad kūnu tarnauju nuodėmės įstatymui, o protu – Dievo įstatymui. Kūnas gali būti nuodėmės įrankis, jei pritariu nuodėmei savo laisva valia. Negaliu išsižadėti savo kūniškumo, kuris yra mano šventėjimo įrankis. Dievas į mano klausimą „Kas teisus: Paulius ar aš?“ neatsakė. Kitą dieną kartojau maldą Švenčiausiojo Sakramento artume. Užuoat ginčijusi ir pykusi ant apaštalo Pauliaus, pajutau dėkingumą ir džiaugsmą: esu vargšė, viskas man yra duota Dievo, net savo kūno negaliu savintis. Adoracijos pabaigoje išgirdau Jėzaus nuraminimą ir kvietimą:

– Tu visa man priklausai. Nesitrauk nuo Manęs. (2000-12-05).

* * *

Lk 2, 8–20. Maldoje prie Švč. Sakramento klausiau Jėzaus, ką daryti.

– Ieškok ir lauk.

– *Dėkoju, kad stiprini mane šiame kelyje.* (2001-01-02).

* * *

Lk 2, 22–38.

– Atsiverk VISAI patirčiai ir mylėdama lauk, atrasi parodytą tau kelią. (2001-01-05).

* * *

Lk 2, 39–40. 51. Tie du poliai – Dievas ir aš – per Jėzų ir Mariją artėja vienas prie kito. Klausiau jų:

– *Kodėl buvau tokia nedėkinga?*

Jėzus:

– Kad per savo nuodėmę priartėtum prie Manęs ir Tėvo.

Dievas Tėvas buvo šiek tiek rūstesnis:

– Tu ką, lengvesnio kelio norėjai? Aš tau skyriau būtent tokį ir trokštu, kad juo eitum. Tik nedaugeliui duota išankstinio šventumo malonė, visi turi eiti paskui Jėzų.

– *Ačiū ir sutinku.* (2001-01-09).

* * *

Jn 1, 29–34. Klausiau Jėzaus, kodėl Jis nusprendė pasilikti su mumis regimu pavidalu.

– Aš atėjau išganyti pasaulio, netroškau būti vienos tautos nuosavybe. Ateinu pas žmogų, kad šio pasaulio dykumoje jis pajėgtų atleisti ir mylėti. (2001-01-13).

* * *

Mt 4, 1–11. Keistas Jėzaus palinkėjimas:

– Tebus tavo dykuma balta kaip sniegas, kad tyruose greičiau išryškėtų tavo silpnybės ir trūkumai. (2001-01-14).

* * *

Jn 2, 1–11.

– Kad ir ką tau liepčiau, stenkis vykdyti, nors tie žodžiai pasirodytų neracionalūs, nelogiški. Tikėjimo logika yra kita – kokybės perkeitimas. Leiskis būti keičiama. (2001-01-18).

* * *

Mt 14, 22–33.

– *Kartais mane gąsdini.*

– Todėl, kad paliečiu jautriausias tavo širdies stygas, jautriausius troškimus, apie kurių egzistavimą tu net nenujautei arba kuriuos gal slėpei net nuo savęs. Žvelgdama į Mane išdrįsk nusileisti į savo sielą ir mokykis priimti save tokią, kokia esi. (2001-02-01).

* * *

Mt 26, 6–13.

– Geriausias darbas, kurį gali Man padaryti, – atiduoti savo širdį, atsiverti Mano veikimui ir mokytis mylėti bei dalintis. (2001-02-05).

* * *

Mt 27, 39–44. Kalbėdamasi su Jėzumi prisipažinau, kad man trūksta nuolankumo. Papasakojau Jam, ką pasakyčiau miniai, jei kybočiau ant kryžiaus. Jo atsakymas nustebino:

– Pyktis reikalauja daugiau jėgų nei atlaidumas. Tu netektum kvapo ir uždustum greičiau nei Aš. (2001-03-24).

* * *

Meditacija „Dvi vėliavos“. Pabaigusi meditaciją nuėjau Švenčiausiojo Sakramento akivaizdon. Maldą palengvino Marijos su Kūdikiu ikona. Klausiau Marijos, ar esu verta stoti po Kristaus vėliava. Ji atsakė:

– Visi atviros sielos žmonės, kurie alksta Dievo artumo, yra verti būti mano Sūnaus bendražygiais.

Jėzus šypsosi:

– Nė vieno, ateinančio pas Mane, Aš neatstumsiu.

Tačiau kartu įspėjo, kad bus nelengva, teks kentėti. Aš sutikau... Tėvo prašiau, kad mane pavestų Sūnui kaip netobulą atnašą, kuri trokšta būti perkeista. (2001-12-06).

* * *

Jn 4, 5–26. *Žvelgdama į Jėzų mąščiau*: „Jei būčiau žinojusi, jei būčiau išgirdusi, jei... jei... jei...“ Daugybė sąlygų ir neteisingų pasirinkimų. Momentinis noras graužtis ir priekaištauti sau: „Kodėl taip vėlai?“ Bet Jėzus sudraudė:

– Niekas nepriima Mano kvietimo nepasiruošęs. Tau reikėjo subręsti, kad galėtum pažinti Mane taip, kaip pažįsti dabar.

– *Mano brendimas sustojo.*

– Nei daigas, nei medis nejaučia, kaip auga. Tik kitas, į jį pasižiūrėjęs, gali tai įvertinti. Pažvelk į savo širdį. Kas joje?

– *Ten gyveno Dievo ilgesys.*

Su šiuo ilgesiu ir malda „Kristaus siela“ baigiau rytmetinę laivybą. (2002-02-15).

* * *

2 Kor 5, 14–18 pakartojimas. Pokalbis su Jėzumi pro ašaras:

– *Kodėl man leidai taip ilgai gyventi vien savo įgeidžiams, savo puikybei?*

– Leidau bręsti tavyje Dievo karalystės sėklai.

– *Bet aš trukdžiau jai augti. Nepurenau dirvos, neroviau piktžolių, išpažinties metu tik viršūnes apskabydavau.*

– Ją palaikė Mano malonė. (2002-02-16).

* * *

Esu Dievo rankoje. Atnešu Dievui savo sužeistą širdį, lyg vaikas – netyčia sulaužytą žaislą. Meldžiu, kad sutaisytų, pagydytų... Nubroz dintus kelius ir delnus, po išoriniu kiautu atsivėrusius tvinkstančius skaudulius. Tėvas gydo ir nebara. Pasisodina ant savo kelių²³ ir šnekučiuojamės. Šalia Jėzus. Jie abu dar kartą patvirtina savo meilę. Jėzus sako:

– Jei tu išsiginsi Manęs, Aš tavęs nepaliksiu. Bausiu, rodysiu savo rūstį, bet mylėsiu tave ir Savo veido nuo tavęs nenugrėšiu.

Tėvas mane nustebino sakydamas:

– Būk stipri. Tik stiprus žmogus pasitiki stipresniu už save ir moka priimti kito silpnumą. Silpnas ieško silpnesnių už save, nes nori pasirodyti stiprus.

Pokalbį baigiau malda „Imk ir priimk, Viešpatie...“, kad sustiprinčiau savo atsidadimą Dievo malonei. (2002-02-17).

* * *

Mt 13, 24–30. Raugės ir kviečiai. Pokalbis su Jėzumi – maldos viršūnė. Prašiau Jo, kad suteiktų kantrybės ir meilės, kad smerkdama blogus poelgius nepasmerkčiau žmogaus, nepanorėčiau jo išrauti. Jėzus man sako:

– Sėk gerą sėklą.

Staiga manyje viskas nušvito: iš tiesų tiek aš, tiek bet kuris kitas žmogus esame ne vien dirva, ne vien sėkla, bet ir sėjėjai. Ypač pedagogai. Tuomet suvokiau atsakomybę už savo mintis, žodžius ir darbus ir meldžiau Viešpatį, kad leistų būti kantriai, teisingai, gailėstingai ir išmintingai. (2002-02-21).

²³ Čia ir toliau tekste – vaizduotės sukurta metafora.

* * *

Mk 2, 1–12. Paralyžiuotojo pagydymas. Baigdamą mąstymą, paklausiau Jėzaus, kur dar trūksta mano veiklumo. Pripažįstu, ne tokių žodžių tikėjausi:

– Visose srityse turėtum būti aktyvesnė. Neužsisklęsk savyje, liudyk tikėjimą. Dabar tau rūpi vien tavo dvasinė gerovė, o kur Dievo pėdsakai tavo aplinkoje? Pradedi gerus darbus, bet jų neužbaigi.

Jėzus nenorėjo net girdėti mano pasiteisinimo, kad tie darbai niekam nerūpi:

– Privalai sudominti.

Nuleidau galvą, pripažindama, kad Jis teisus. Meldžiau stiprybės kasdienybėje. (2002-03-01).

* * *

Mk 9, 14–29. Epileptiko pagydymas. Mąstydamą jutau nuovargį, mintys buvo negyvos, vos judėjo. Sunkiai išbuva maldoje, laikas šliaužte šliaužė. Pasiskundžiau Jėzui, kad nuobodų, nesiseka melstis. O Jis:

– Nemanų, kad malda visą laiką bus gyva, kalba pats tekstas. Išbūk sausoje mintyje, nepasitrauk. (2002-03-02).

* * *

Mt 5, 1–15. Kalno pamokslo palaiminimai. Susimąščiau, koks palaiminimas galioja mano gyvenimui. Gal vargdienio? Tačiau reflektuojant šį palaiminimą ėmė kilti negatyvios mintys. Pasimečiau savo svarstymuose, savo mintyse. Viešpatie, gelbėk, padėk! „Kodėl išsirinkai mane savo Karalystei?“ Jėzus atsakė klausimu į klausimą:

– O kodėl Aš išsirinkau Mane persekiojusį Saulių, Mane išdavusį Judą, Manęs išsigynusį Petrą?

Prisipažinau, jog nežinau, bet jie visi tikrai buvo vertesni už mane. O aš tik mokausi siekti šventumo, pasitikėdama Dievo malone. Jėzus paaiškino, kad tai ir yra svarbiausia. Paskutinis mano nevilties proveržis:

– *Nesu nei žemės druska, nei pasaulio šviesa: nemoku šviesti.*

Jėzus atsakė:

– Ja tapsi atėjus laikui. (2002-03-08).

* * *

Mąstydamą pajutau begalinį dėkingumą Jėzui ir Bažnyčiai – mano gyvenimo tikslas gali būti įgyvendintas tik per ją. Nepaisant šio dėkingumo, Bažnyčioje man ne viskas patinka, ir tą atvirai pripažinau Jėzui. Jo reakcija nustebino:

– O Man, manai, viskas patinka?

– *Bet juk Tu esi Bažnyčios galva (širdis) ir, būdamas Dievas, gali joje keisti, ką panorėjęs. Nejau hierarchai ir dvasininkija prarado sugebėjimą skirti dvasias?*

– Gal ir neprarado, bet šiais laikais vis sunkiau įsiklausyti į širdies balsą.

– *Gal ir mes, pasauliečiai, esame kalti, kad per mažai meldžiamės už Bažnyčią kaip instituciją ir per dažnai ją kritikuojame. Bet susidūrus su dvasininkais konkrečioje bažnyčioje kartais apima pyktis: nei tu išgirsti, nei tavęs klauso.*

– Čia tu pasakei tiesą: Bažnyčiai reikia maldos. Verta pradėti nuo savęs.

Sumišusi prisipažinau Jėzui, kad man darosi nejauku, kai Jis žadina mano svarstymus dėl pašaukimo, nes nedrįstu įsipareigoti,

bijodama, kad nepasiseks. Jėzus padrąsino nebijoti veiklos ir pažadėjo lydėti savo malone. (2002-03-10).

* * *

Mt 25, 31–46. Paskutinis teismas. Ši lavyba nebuvo iš maloniųjų, nes puikiai žinau, kad gerieji darbai nėra mano stiprioji pusė, greičiau – Achilo kulnas. Pradėjus mąstyti apie susitikimą su Tėvu savo mirties akimirka, iš karto kilo noras teisinti save, elgtis pagal man priimtinesnius scenarijus: Sūnaus palaidūno, vynuogyno darbininkų, protingųjų mergaičių ir pan. Juntu, kad į sielą braunasi nusiminimas, nevilts. Bandau užmegzti pokalbį su Jėzumi, sakydama, kad pasitikiu Juo ir tikiuosi Tėvo gailestingumo, bet Jėzus paslaptinai tyli. Tada jam sakau:

– *Juk ne karto nesulaukiau Tavo pasmerkimo už nuodėmes.*

– Taip, bet už gerų darbų trūkumą gali susilaukti.

Pokalbis užvirė. Jėzus ramiu tonu atremia bet kokius mano pasiteisinimus:

– Tikėjimas be gerų darbų yra tuščias.

Jo argumentai nekėlė manyje nevilts, tiesiog pripažinau, kad nieko nesugebu be Dievo malonės ir meldžiau gydyti mano sielą. (2002-03-14).

* * *

Jn 21, 15–19. Jėzus:

– Ar myli Mane?

Galiu atsakyti tik paraudonavusi iš gėdos, žemai nuleidusi galvą:

– *Tu viską žinai, Viešpatie. Tu žinai, kad Tave myliu tuo menku meilės trupiniu, kuris yra mano širdyje; jį dažnai užtemdo išdavystės šešėlis, bet vis tiek myliu.* (2002-03-23).

* * *

Gg 2, 8–14. Dievas manyje viską mato, o aš lieku slėpiniu pati sau. Dar didesnė paslaptis man yra Dievo valia, Jo veikimas. Prisi-
pažinau, kad dažnai jaučiuosi neverta Jo meilės. Jėzus į tai atsakė:

– Kaip jaustūsi tėvai, jei vaikas, užuot padėkojęs už dovaną ar saldumyną, sakytų: „Esu nevertas, todėl neimsiu, atiduokite bro-
liui ar kaimynui.“?

Jėzus paragino dažniau dėkoti už tai, kuo Dievas nori apdova-
noti. (2002-05-03).

* * *

Jn 16, 16–33. Su Jėzumi kalbėjauisi apie savo problemas; net
maldoje nepajėgiu nuo jų atsiriboti. Jėzus švelniai pasakė:

– Taip gyvendama tapsi panašesnė į Mane: kartais reikia pajusti
atstūmimą, kad geriau suprastum kitus atstumtuosius. (2002-05-04).

* * *

Apd 2, 11–36. Su Jėzumi kalbėjauisi apie anas Sekmines ir ne-
tikėtai net pačiai sau paklausiau:

– *Jėzau, ką aš turiu daryti, kad Tavo karalystė augtų?*

Jis atsakė:

– Liudyti ir mylėti, mylėti liudijant ir liudyti mylint. (2002-05-19).

* * *

Adoracija.

– Nebijok tamsos ir šešėlių, nes tik tamsoje išryškėja šviesa.
Ieškok šviesos visais pojūčiais.

– *O aš dažnai iš baimės užsimerkiu.*

– Žinok, jog Aš vis tiek matau tave. (2003-01-19).

* * *

Lk 18, 1–8. Su Jėzumi kalbėjau si apie maldos tikrumą. Įstrigo Jo žodžiai:

– Tikra malda – atsiliepia į Mano Meilę, o ne siekia asmeniško tobulumo. (2003-03-14).

* * *

Adoracija Kulautuvoje... Širdis blaškėsi nuo praeities į ateitį, žvalgiausi į laikrodį. Jėzus panoro man padėti:

– Užsimerk, nurimk. Pamiršk už lango sklindančius garsus.

Kelionė nuo proto į širdį; vidiniu žvilgsniu įsižiūriu į ją. Ten visko tiek daug, viskas sumišę. Jėzus siūlo:

– Surūšiuokime. Atskirkime atmintį – praeitį, dabartį ir ateities svajones. Širdyje pasidaro daug erdviau, nes viskas sudėliota į lentynėles. Bet to neužtenka, kad ten liktų vietos Dievui. Jėzus skatina:

– Atsisakyk neigiamų praeities emocijų, išmesk mintis apie ateitį. Telioka dabartis, kurią moki ir gali priimti, akimirkos džiaugsmas ir liūdesys... Tada tavo širdis pavirs lobynu. Nieko nerūdama savo, tik Mano Meilę, galėsi iš jo duoti kitiems.

– *Bijau radikalaus atsidavimo. Dar bijau.*

– Nenori atiduoti to, kas brangu?

– *Taip, dar nesu pajėgi to padaryti.*

– Vadinasi, per greitai pakilai aukštyn iš širdies gelmės arba dar į ją nenusileidai... (2003-07-09).

* * *

Lk 11, 5–13. Pokalbis su Jėzumi apstulbino:

– Tu turi vesti kitus žmones dvasios keliu. Mokyti juos, ieškoti ir rasti, prašyti ir gauti, belsti ir įeiti.

Bandžiau neigti šį pašaukimą sakydama, kad nesugebu, bet Jėzus nenorėjo nė girdėti:

– Man reikia tavo atsivėrimo ir pastangų, visa kita palik Man. Beliko nusileisti ir sakyti:

– *Gerai, tebūnie, kaip nori Tu. Eisiu ten, kur siūsi ir vesi, darysiu, ką liepsi, nemanydama, kad sugebu daugiau.* (2003-11-20).

* * *

Žyd 11, 7–12. Jėzaus klausiau:

– *Ko lauki iš manęs?*

– Laukiu visos tavęs. Ne atskiro darbo, ne maldos valandos, laukiu visiško tavo atsidavimo.

Ragino pasitikėti Tėvu. Nuramino, išsklaidė abejones. (2003-12-05).

* * *

Lk 12, 13–21. Jėzus priminė:

– Dalykis su vargšais. Išnaudok profesines galimybes. (2003-12-15).

* * *

Lk 19, 11–27. Jėzus, pavadinęs mane „paika alyvos pristigusia mergaite“, skatino aktyviai veikti, nebijoti laikinų nesėkmių. Mėginsiu... (2003-12-20).

* * *

Mt 13, 24–30. Jėzus paklausė:

– Ar pripažįsti, kad tavo prigimtis priklauso nuo Manęs, kad Aš ją sukūriau ir galiu keisti?

– *Taip.*

– Ar trokšti išlikti kvietys visą gyvenimą?

– *Taip, tik bijau, kad nesugebėsiu apmirti, atsisakyti savęs.*

– Jei pradėsi nuo mažų dalykų išsižadėjimo, įgysi kantrybės didesniems. (2003-12-21).

* * *

Lk 1, 26–38. Jėzus buvo griežtas:

– Neišnaudoji visų galimybių. Net nepradedi – nei daliniesi, nei liudiji.

– *Bijau atsakomybės ir nesėkmės. Nemoku pralaimėti...* (2003-12-22).

* * *

1 Jn 3, 3–10. Su Jėzumi kalbėjauisi apie gyvenimo tikrovę.

– *Kodėl nusidedu, kodėl Dievas leidžia nusidėti?*

Jėzaus atsakymas atskleidė dieviškąją ekonomiką:

– Todėl, kad tave myliu. Trokštu, kad Man padėtum, skais-tėtum šio gyvenimo kelyje, nugalėdama pagundas. (2004-01-07).

* * *

Adoracija šabo dieną... Sunkiai sekėsi išbūti tylint. Jėzus vis sudrausmindavo, mintims išsprūdus:

– Sustok... Kur skubi?

– *Kokia bus ši šabo diena?*

– Rytoj bus tylą – pasinerk į ją, būsiu Aš – būk su Manimi, bus miškas – žavėkis juo. Akimirkos trapume susiliesi su amžinybe.

Rūpesčiai ir jaudulys atsitraukė... (2004-02-17).

* * *

Adoracija Kulautuvoje... Išsaciau Dievui visa, ką jaučiu, bet širdis liko tokia pati negyva, šalta, abejinga, nes liejau tik savo paviršines emocijas – pasimetusi, pavargusi. Išsigandau, kad manyje nieko nevyksta. Nemoku priimti savęs, kai mane paliečia sausras šešėlis. Prašiau Viešpaties:

– *Pasakyk ką nors; nors Tu priimk mane tokią, kokia esu.*

– Kaip Aš prabilsiu, jei tu nenutyli. Nusileisk į savo širdį ir lauk.

– *Nepajėgiu. Šią akimirką dar ne.*

Iš gelmės ėmiau kartoti:

– *Jėzus... Kristus...*

Po kelių minučių pajutau, kad širdis alksta Jo ir pradėjau melsti:

– *Jėzau, pripildyk mane Savimi.*

– Laukiau šių žodžių iš tavęs. (2004-03-31).

* * *

Mt 27, 45–50. Su priekaišto šešėliu aš, įžūlus vaikas, išdrįstu kreiptis į Tėvą:

– *Kodėl leidai Jam numirti? Kodėl?*

Tėvo atsakymas mane galutinai parklupdo ant kelių.

– Dukrele! Kodėl taip savanaudiškai žiūri į gyvenimą? Kas būtų palydėjęs pas Mane anksčiau gyvenusius mažuosius? Juk Jėzus ir Aš esame visų. (2004-03-31).

* * *

Mt 28, 16–20. Prisipažįstu:

– *Stingu drąsos skelbti ir liudyti Tave savo gyvenime, esu per silpna.*

– Man reikia maldos už tuos, kurie veikia ir liudija.

Toks įpareigojimas – visai lengvas, bet Jėzus sako:

– Maldai reikia dar daugiau ištvermės negu bet kokiam kitam darbui. Ypač tuomet, kai užklumpa sausra ar nepaguoda.

Gal iš tiesų tai mano kelias?.. (2004-04-22).

* * *

Jn 21, 1–17. *Man irgi rūpi, kas bus su manimi. Jėzus nusišypsojęs pasakė:*

– Kai subręsi dangui, būsi pašaukta. O dabar auk ir lauk, eik drauge su kitais. (2004-04-22).

* * *

Adoracija. Švč. Sakramento artumoje iš pradžių pasijutau sutrikusi, pasimetusi ir bejėgė.

– *Ką sakyti? Ko trokštu? Manyje visko tiek daug. Ką išmesti iš savęs?*

– Nurimk, nusileisk į savo širdį.

Kartodama „Jėzus, Jėzus...“ pajutau – rimstu, skaidrėju. Tada galėjau išlieti Dievui savo troškimus: suvokti savo, kaip kūrinio esmę, vidinį pasaulį, buvimą Dievo akivaizdoje, bet labiausiai – būti čia ir dabar, atsiverti viskam, ką Dievas panorės man duoti. Mąstydamą, kad šabo diena yra tinkamas metas svarstyti, kas manyje kyla iš manęs, kas iš Dievo, o kas – iš sielų priešų, širdyje išgirdau balsą:

– Troškimai yra „arba..., arba“, o tu turi visas priemones, kad atskirtum, kas juos įkvepia. Mano širdis – lyg kariuomenių stovykla. *Trokštu būti po Jėzaus vėliava ir išlaikyti vidinę ramybę.* (2004-07-29).

* * *

Medituodama kambaryje pajutau, kad atsargiai leidžiuosi žemyn į savo gelmę. Pajutau, kad turiu ten pabūti ilgiau. Išėjau į pavėsinę. Manęs visai netrikdė burzgianti žoliapjovė. Dievas leido visiškai paskęsti būtyje. Savo širdyje pamačiau skaidrų šaltinėlių, pajutau jo vėšą. Dugne bolavo akmenėliai. Tyla ir ramybė. Ir Dievas – trykštanti gyvybės versmė. Šaltinio čiurlenimas – malda.

Netrukus kažkas į vandenį nukratė cigaretės pelenus. Kažkas išspardė akmenis, pati sunerimusi sudrumsčiau smėlį... Ir čia dar sykį pajutau Jėzaus prisilietimą. Jis sutvirtino šaltinio krantus, vėl išklojo juos tvirtais akmenėliais, vanduo išsivalė, nuskaidrėjo. Tarp akmenų Jėzus pasodino neužmirštuolę. Pravirkau iš džiaugsmo. Nuo Jėzaus tryško toks gerumas ir meilė. Netikėtai priėjo apaštalas Jonas:

– Ko verki, sesute?

– *Nesu verta tokio gerumo.*

– Nusiramink, – sako apaštalas Jonas

Prisiartino Jėzus:

– Negailėk savo širdies kitiems. Leisk atsigerti visiems, kas norės.

Supratau, kad šaltinis manyje nepriklauso vien man. Dievas jį atvėrė, Jis juo ir toliau pasirūpins. (2004-07-29).

* * *

Ryto malda. Mąstydamą Evangeliją dar kartą įsisąmoninau, kad turiu būti ypač atidi Dvasios judesiams. Kodėl tuomet, kai einu į tobulumą, Jėzus mane „nusodina“, o kai pačiai pasidaro gėda dėl savo būsenos – apipila malonėmis?

– Tu stengiesi tobulėti, pamiršdama Mane. Nori Mane nustebinti savo pastangomis. Kai atsiduodi Man, tada ir apdovanoju.

Tikiuosi, kad širdyje atvertas šaltinis neleis man pamiršti, jog esu tik kūrinys. (2004-08-05).

* * *

Job 1, 6–22. Mano mintys nukrypo į šiandienos situaciją – kaip liudyti kitiems Dievo meilę, kai man sekasi, o kitiems sunku. Neapsiverčia liežuvis pasakyti J.: „Priimk mamos ligą kaip skaudžią Dievo dovaną.“ Apie visa tai kalbėjau su Viešpačiu ir Jo klausiau:

– *Kodėl?*

– Kad suvoktum, jog bet kokia neteisybė gali virsti tragedija kitam žmogui.

Netikėtai supratau, kad tie klaustukai, kurie kyla man pastaruoju metu, Dievo vedimo dalis. Jis trokšta, kad asmenines šventumo pastangas kreipčiau į visuomenę. (2004-09-27).

* * *

2 Tim 1, 6–8, 13–14. Jaučiausi sunkiai. Išsaciau Dievui, kad gėdijuosi kartais Jo, kartais – kitų žmonių. O Jis pasakė:

– Bendraudama su kitais, tu susirenki iš jų po dalelę savęs. Tad kodėl gėdijiesi kažkurios savo dalies?

Tai buvo man labai netikėta, bet padėjo suprasti, kad problema glūdi manyje, o ne kituose. (2004-10-24).

* * *

Adoracija – Dienoraščio peržvalga.

– Pradedi mąstyti, eini teisingu keliu. Anksčiau elgeisi, remdamasi savo emocijomis, ieškojai malonumo maldoje. Dabar pradedi ieškoti Manęs ir kartais atrandi. Svarbiausia yra siekti kokybės. Jei padėką ištari vien lūpomis, ji nenusileidžia į tavo širdį, lieka paviršiuje. Ne trukmė, bet nusiteikimas svarbu. Svarbu iki galo atsiduoti Man maldoje.

Susigėdusi pamačiau, kad iš laiko, skirto maldai, kartais lieka tik trupiniai. Jėzus sako:

– Maldos kelias retai kada būna tiesus ir aiškus. Tenka paklaidžioti klystkeliais, nusivilti, tačiau koks džiaugsmas apima, kai vėl grįžti į tikrąjį kelią, atpažįsti, kur esi.

– *Taip, Viešpatie, tikiuosi, kad nuo šiol dar labiau branginsiu malda, drąsiau liudysiu Tavo meilę kasdienybėje.* (2004-10-25).

* * *

Jer 18, 1–6. Man būtų buvę lengviau patikėti sapnu nei šia malda. Puodžius man duoda gabalą molio ir siūlo pamėginti. Visais įmanomais būdais kratausi, aiškindama, kad nesugebu, bet galų gale sutinku. Kol vykda puodžiaus nurodymus, darbas einasi gerai, bet pajutusi malonumą bandau imtis iniciatyvos pati ir... puodo dugnas iškrenta. Puodžius sako:

– Kol darei, kaip sakiau, viskas buvo gerai. Šitą suminkysiu ir iš naujo žiesiu.

Toliau – dar įdomiau. Aš įsitikinau savo nemokšiškumu, o puodžius... duoda man dar vieną molio gabalą:

– Bandyk iš naujo.

Atsisakyti nepasisekė. Kruopščiai žiedžiu puodą pagal visus puodžiaus nurodymus. Jau įsivaizduoju, kaip jis atrodys: deja, rezultatas kitoks negu tikėjaisi. Tačiau puodžius sako:

– Jis puikus, kaip tik tokio norėjau. Tu šįsyk buvai geras įrankis.

Mane ši kontempliacija sukrėtė: nejau Tėvas manimi tiek pasitiki? Šioje vietoje ir dabartinėje situacijoje tai pranoksta mano suvokimo ir tikėjimo ribas.

– Nejau aš galiu būti Tavo įrankiu? Aš galiu būti tik žiedžiamu puodu. Ir maldos metu norėjau tik suvokti savo formą.

– O kuo tu blogesnė ar geresnė už kitus, kad atsisakai būti įrankiu?

– *Turbūt blogesnė, man juk neišeina.*

– Rezultatu nesirūpink. Leisk veikti Man. Tikėk savimi ir kitais, kaip Aš tikiu tavimi.

Tik vėliau supratau, kad Dievas tiesiog davė daugiau, negu Jo prašiau. (2004-10-25).

Mt 14, 22–33. Buvau Jėzaus pamaitintoje minioje. Delne tebelaikau duonos paplotėlį. Jis skleidžia šilumą ir saugumą. Pasitraukusi randu laukymę su šaltiniu, aplink kurį sirpsta žemuogės. Gėriuosi jomis. Kontempliuoju duoną. Sutemus – užmiegu. Jėzaus padauginta duona teikia saugumą ir ramybę.

Kažkas švelniai apgaubia pečius. Prabundu. Esu užklota Jėzaus apsiaustu. Miegai išgaruoja. Atsikeliu. Jėzus jau ant ežero kranto. Vejuosi. Šaukiu:

– *Jėzau! Ar palieki man savo apsiaustą?*

Atsigręžęs nusišypso. Sako:

– Atnešk jį Man!

– *Kaip?*

– *Ateik!*

– *Paskęsiu!*

– Užsimerk ir eik į Mano balsą!

Sustingusiomis medinėmis kojomis stojuosi ant vandens. Iš lėto, atsargiai žengiu pirmą žingsnį, po to antrą. Girdžiu, kaip Jėzus šaukia mane vardu ir drąsina. Einu link Jo. Neskęstu. Vanduo – lyg stiklas, lyg poliruotas medis.

Girdžiu:

– *Atsimerk!*

Atsimerkiu. Iki Jėzaus dar apie 50 metrų. Bangos grėsmingai didėja. Einu, įsmeigusi į Jį akis. Širdis, rodos, iš krūtinės iššoks. Žingsniai sulėtėjo. Priešais mane – banga.

– *Viešpatie, gelbėk!*

Jėzus sugriebia mane už rankos. Tiesiu Jam apsiaustą, o Jis vėl užmeta jį man ant pečių. Švelniai stumteli kranto link:

– *Eik namo!*

Truputį nusimenu, nes norėjau eiti su Juo. Tačiau Jėzus man liepia dalytis duona savo aplinkoje. Grįžtu nurimusi ežeru. Jėzus, ištiesęs rankas, iš tolo mane laimina. (2004-10-26).

* * *

Lk 1, 26 – 38. Prisipažinau Viešpačiui, kad dažniausiai pasiduodu, nusileidžiu ir pasakau „taip“ tik priremta prie sienos. Meldžiau, kad išmokytų mane klusniai vykdyti Jo valią. Atsakymas mane nustebino:

– Noriu, kad eitum pas Mane savuoju šventumo keliu, per nuodėmę ir išdavystes, per klystkelius ir erškėčių brūzgynus. Laisvai rinkdamasi. Tavo kelias nebus lengvas. Tokia atgailos malonė

kaip šiandakt – ypatinga proginė dovana. Man mielesnis ne tavo iš inercijos tariamas „taip“, bet su baime ir atsargumu ištartas „tebūnie Tavo valia.“ (2004-12-20).

* * *

Ryto malda. Ne visada pavyksta solidarizuotis su kitais. Jėzus švelniai paragino nesiblaškyti:

– Labdara nėra stiprioji tavo pusė. Tačiau Aš prisimenu tuos momentus, kai padėjai kitiems, neieškodama naudos sau. Nereikalauju to, ko dar nepajėgi. Tačiau mokykis mirti sau ir gyventi kitiems ne vien maldoje, bet ir kasdienybėje. (2004-12-22).

* * *

Meditacija... Didysis sielos ilgesys. Nuolankiai suklypau prie Tėvo kojų. Jis nusišypsojęs apkabino.

– Laukiau tavęs.
– *Tėve, aš anksčiau nesuvokiau, kad mano siela taip ilgisi Tavęs.*
– Aš ją sukūriau sau. Čia tavo namai. Dabar tu žinai kelią – Jėzų ir gali pareiti, kada tik nori. Visada lauksiu tavęs. (2004-12-22).

* * *

– *Jėzau, atleisk, kad man sunku susikaupti, nes vargina gerklės skausmas.*

Netikėtai nustembu, Marija švelniai apkabina mane per pečius:

– Vaikeli, tau skauda? Pakentėk. Juk Jis irgi už tave kentėjo. Vėl galiu susitelkti į kryžių. (2005-05-19).

* * *

Pusryčiai su Viešpačiu (Lk 5, 1–11). Skaitydama tekstą kalbuosi su Jėzumi. Jis klausia:

– Ar esi kada nors ką nors padariusi vien dėl Mano žodžio?

Minutėlę mąstau, prisimenu elgetai nupirktą bandelę, pastumtą invalido vežimėlį. Reti momentai.

– Iš tavęs bus daug pareikalauta, nes tau daug duota. Nepalūšk... Ir nepamiršk, kad į šventumą einama ne po vieną. Neapsieisi be kitų žmonių pagalbos. (2006-05-06).

* * *

Apmąščiusi dienos skaitinius, ėjau kalbėtis su Viešpačiu. Koks tobulas santykis: į Dievo namus – su gyriumi ir atnašomis, į žmogaus namus – su ramybe ir ramybės palinkėjimu. Jei visi šios nuostatos laikytųsi, – pagalvojau. Jėzus prabilo nuo kryžiaus:

– Tu gali pradėti nuo savęs.

Sumišau, nes apie save nebuvoau pagalvojusi.

– *O kokios atnašos norėtum, Viešpatie?*

– Apsispręsk nugalėti vieną savo ydą.

– *Kurią ydą norėtum, kad nugalėčiau?*

– Pasirink.

– *Ar turiu tą padaryti iki gyvenimo galo?*

– Pradėk jau dabar. (2006 -01-26).

* * *

Turtas ir išganymas (Mk 10, 17–27). Nukryžiuotojo akivaizdoje staiga pajutau, kad noriu pripažinti savo bejėgiškumą, nesugebėjimą, silpnumą, Dievo pagalbos troškulį. Jėzus suteikė vidinę ramybę, džiaugsmo ašaras.

– Nenoriu iš tavęs daugiau, negu tu gali, nereikalauju atiduoti to, ko nepajėgi. Tu jau atidavei savo bejėgiškumą, atvėrei Man širdį, kad toliau ją keisčiau. Ačiū už drąsą. (2006-03-03).

* * *

Dievas pažada išpirkti (Iz 43, 1–5a). Maldą baigiau prie kryžiaus. Jėzus paskatino neišsigąsti savo bejėgiškumo, jį priimti ir aukoti Dievui, kuris per silpnus žmones padaro didelių dalykų.

– Tu juk savo rankomis statai karalystę... Daryk, ką pajėgi, o visa kita palik Man. (2006-03-04).

* * *

Gavėnios pratybos su Evangelija pagal Morkų (Mk 11, 27–33). Nuogąstauju, kad mano atsivertimo procesas nėra itin kokybiškas. Jėzus nuramino sakydamas:

– Tau turi rūpėti tik procesas, o kokybės rūpesčius palik Man. (2006-03-10).

* * *

(Mk 12, 1–12). Mėginu atkalbėti Jėzų nuo tokių ginčų su fariziejais. Kam erzinti tuos šunis... Jėzus sako:

– Tu dar nesupratai Dievo valios. Nejau turėčiau meluoti? Kaip pažiūrėčiau Tėvui į akis, jei slapstyčiausi nuo šios valandos? (2006-03-12).

* * *

(Mk 12, 18–27). Mintys padrikos, kūnas sau, mintys sau. Atsiprašiau Jėzaus už tokį netikusį maldos laiką, o Jėzus nuramino sakydamas:

– O gal tavo širdis norėjo tik kvėpuoti malda? Tiesiog būti ir žvelgti į Dievo artumą, o tu jai trukdei. (2006-03-14).

* * *

Savaitės santrauka. Pasikalbėjimą su Jėzumi pradėjau jausdama gėdą, kad esu labai toli nuo Dievo Karalystės. Tuomet... Jėzus kreipiasi į mane:

– Imk, Gintare, visą Mano protą...

– *Viešpatie, nejaugi?*

– Taip, kad geriau pažintum Mano išmintį. Imk visą Mano atmintį, kad prisimintum mūsų bendravimo akimirkas, valią, kuri visuomet trokš nusilenkti Tėvui, laisvę – kad tavęs neįkalintų sielų priešas. Imk visa, ką turiu ir ką valdau.

– *Tu daliniesi su manimi, Viešpatie?*

– Taip, o ką? Visa tau atiduodu, kad išmintingai naudotum didesnei Dievo garbei ir šlovei. Viskas yra tavo, tik ne tam, kad švaisytum. Duok Man savo meilę ir malonę veikti tavyje ir per tave.

Suklupusi pravirkau: Dievas man atidavė viską. Mano eilė gražinti nors mažytę skolos dalį. Viešpatie, padėk! (2006-03-18).

* * *

Apd 18, 8–10. Jėzus, perpratęs mano širdį, sako:

– Yra silpnesnių. Yra paklydusių, ieškančių kelio. Tu jau eini keliu. Tu gali padėti kitiems.

- *Bijau, kad manęs nesupras.*
- Nesupras, jei veiksi vien iš savęs. Bet tu turi meilės potencialo; tu trokšti švelnumo ir turi jį dalinti kitiems; atsisakyk vienišumo.
- *Manau, kad esu sukurta būti viena.*
- Bet ne vieniša.
- *Aš nesu vieniša.*
- O kodėl taip ilgesingai trokšti prisilietimo?
- *Jėzau, nejaugi manai, kad galėčiau lydėti kitus?*
- Taip, ta kryptimi tave vedu. Ateina tas metas. Metas maldai ir žodžiui. (2006-05-26).

* * *

- Pasirodymas prie Tiberiados ežero. Išsprūsta pavydus atodūsis:
- *O kaip man, Viešpatie, pamatyti pasaulį Tavo akimis, o kituose – Tavo atvaizdą?*
 - O tu matai Mane savyje?
- Papurčiau galvą. Anksčiau išvis kategoriškai neigdavau panašumą į Jėzų. Tik dabar imu suvokti, kad Jis nesuvienodina žmonių: tapdami Juo, liekame savimi.
- Kai pradėsi savyje Mano veidą matyti, pastebėsi jį ir kituose.
 - *Nepajėgsiu, negebėsiu to.*
 - O kodėl neprašai šios malonės?
- Taip Dievas vėl paskatino mane prašyti. (2006-08-03).

* * *

- Mk 1, 21–28. Vidinis maldos klimatas – nuo susierzinimo iki išlaisvinimo. Lyg apsėstoji klausiu:
- *Ko Tau iš manęs reikia?*

Jėzus patyli, žvelgia į mane, nusišypso atvira, žavia ir laiminga šypsena ir klausia:

– Ko ieškai?

– *Nieko neieškau. Ramybės.*

– Tai nieko ar ramybės? O gal nusiramini?

Tyliu... Staiga:

– Individualizmo velniūkšti, išeik iš jos.

Man apstemta akyse, o po akimirkos... Pasaulį pamatau naujomis akimis. Širdis – švari ir laisva. Jėzaus šypsena užkrečianti. Ir dabar klausimas jau nebeerzina:

– Ko ieškai? Ko nori?

– *To paties, ko ir Tu. Tik kartais tingiu ir noriu pasėdėti.*

– Reflektyvus poilsis reikalingas. Bet žinai, kad pusiaukelėje nepaliksiu.

– *O jei neisiu?*

– Paimsiu ir nešiu ant rankų, kol tau nusibos ir pradėsi spyriotis, vėl norėsi eiti pati. (2007-01-09).

* * *

Mk 2, 23–28. Vidiniu žvilgsniu buvau ten, už Kafarnaumo, kviečių lauke su Jėzumi ir apaštalais. Jonas paduoda vieną varpą ir man. Pirmąsyk gyvenime taip gliaudau grūdus. Kramtau juos. Po kūną pasklinda šiluma, lyg kažkas būtų davęs gyvybės impulsą.

– Ar pailsėjai, vaike?

– *O taip, Jėzau. Ir naujai suvokiau šabo prasmę.*

– Man taip pat gera būti su jumis visais.

– *Ačiū Tau, Viešpatie, kad dėl Tavo malonės pasaulis tampa sakralia erdve, vieta susitikti su Dievu ir keliu į amžinybę.*

– Tu teisi, žmogaus piligrimystė prasideda čia ir dabar ir veda į Dievo atilsį. (2007-01-16).

* * *

Mk 4, 1–20. Jēzus paklausē:

– Ar jauti, kā Žodis nuveikē tavyje?

– *Taip, jis parodē man kliūtis, trukdžius, pasipriešinimā, su kuriuo jis susidūrē manyje, ir paskatino bendradarbiauti. Gydē ir tebe-gydo mano dvasiā ir kūnā, mokydamas labiau mylēti.*

– Drāšiau sēk Žodī, nesirūpink, kur jis kris. Sēklos turi sočiai. Jos parūpinu Aš. (2007-01-24).

* * *

Mk 6, 1–6. Jēzus:

– Kodēl nesēji? Juk turi visas sālygas ir galimybės.

– *Gal todēl, kad šī sēja veda ant kryžiaus.*

– Nemanyk, kad nesēdama išvengsi kryžiaus. Tik bus sunkiau jam pasiryžti.

– *Kā man daryti, Viešpatie?*

– Ugdyk vidinī jūzvalgumā, kad dažniau pastebētum progas sējai.

– *Kaip?*

– Per maldā, ypač per nuolankiā ir atvirā dienos peržvalgā. Tu jā perleki nestabtelēdama. Būk sāmoningesnē. (2007-01-31).

* * *

Mk 6, 53–56.

– *Kaip atpažinti Tave, Jēzau, mūsu gyvenimo kasdienybēje? Tu juk nevaikštai mūsu gatvēmīs.*

– Kartais ateinu – kaip mažutēlis, kaip elgeta, išalkęs kāsno duonos ar tiesiog šiltos šypsenos.

– *Atleisk, Viešpatie, kad tuomet Tavęs neatpažįstu. Nesugebu suvokti tokios nuolankumo gelmės. Kur šiandien susitiksimė, Jėzau?*

– Ant bažnyčios laiptų. Man brangi kiekviena dovana, duodama iš tyros širdies, su šypsena, atvirai žvelgiant į akis.

Nupirkau bandelių tikėdamas rasti bent vieną pavargėlį. Ateinu – nė vieno elgetos, tik moteriškė žvakes pardavinėja. Pasijutau apmauta Viešpaties. Dienos peržvalgos metu klausiu Jėzaus:

– *Kodėl neatėjai? Kur slėpeisi?*

– Niekur nesislėpiau. Pardavinėjau žvakes prie pat durų.

– *Et, ir vėl neatpažinau. Bet ji nieko neprašė.*

– Manai, kad ji nenorėjo bandelių?

– *Jėzau, koks Tu išdykęs. Galėjai pašaukti vardu ar bent paprašyti pirkti žvakę. Būčiau atpažinusi.*

– Nejam Man pajuokauti negalima? (2007-02-05).

* * *

Mt 9, 14–15.

– *Jėzau, koks turėty būti mano pasninkas? Ar turėčiau susilaukyti nuo saldumynų?*

– Jei sutaupytus pinigus skirsi geriems darbams, tuomet verta. Bet jei taip ribosi save tik norėdama parodyti savo dorumą, verčiau nereikia. Tavo pasninkas tebūna iš meilės Man. (2007-02-23).

* * *

1 Kor 15, 1–11. Kalbantis su Jėzumi, kilo noras ieškoti savyje negatyvių aspektų: neišnaudoju Dievo malonės, ne iki galo jai atsiveriu... Jėzus švelniai priminė, kad Jo malonė veikia manyje ir per mane net tuomet, kai pati to nepastebiu:

- Apaštalų laikai baigėsi, atėjo kantrios mokinytės metas.
- *Nesu labai gabi ir gera mokinė, o tokie mokytojams nelabai patinka.*
- Vienodai myliu visus savo mokinius. Net tuos, kurie nėra labai imlūs. Aš sėju, Tėvas augina.
- *Jėzau, padėk man išsiugdyti tokį požiūrį į savo mokinius.*
- Tai lėtas procesas, bet jis vyksta. Tau rūpi darbas?
- *O taip, Viešpatie, rūpi.*
- Sėk šioje dirvoje, auk pati ir kantriai lauk. (2007-02-24).

* * *

Šeštadienį iš ryto tvarkiausi. Po pietų valandėlę pasnaudžiau. Atlikdama dienos peržvalgą pastebėjau, kad Dievas buvo su mani mi tuose paprastuose darbuose, mano poilsyje, nors aš nebuvau su Juo. Staiga širdyje išgirdau Jėzaus prašymą:

- Apmąstyk vieną rožinio slėpinį, jei gali.
 - *Gerai. Kurį?*
 - Maldą Getsemanėje. Pasimelsk už vienišus, nesuprastus.
- Pradėjusi melstis, supratau, kad šią maldą turiu skirti už brolių. Taip Dievas artina mūsų širdis. (2007-03-03).

* * *

- Šabo diena. Pasikalbėjimas su Nukryžiuotuju.
- *Viešpatie Jėzau, kodėl Tu, būdamas nemirtingas ir Visagalis, atėjai į mūsų kasdienybę kaip silpnas kūdikis?*
 - Kad pašventinčiau kūdikišką silpnumą ir pasitikėjimą, kad žmonės drįstų vadintis Tėvo vaikais.
 - *Tačiau Tavo atėjimas sukėlė skausmą keliolikai Betliejaus šeimų.*
 - Tuo buvo pašventinta vaikų netektis žemėje.

– *O kodėl Tau buvo reikalingas paprastas, paslėptas gyvenimas?*

– Tėvas brandino Mane misijai ir aukai. Kaip dabar Jis brandina Tave.

– *Viešpatie Jėzau, kodėl Tu ryžaisi tokiai žiauriai mirčiai ant kryžiaus?*

– Kad meile išvyčiau baimę.

– *Žmonės dažnai prašo lengvos ir švelnios mirties, nenori priešmirtinės kančios.*

– Kiekviena prasminga mirtis yra graži. O prasmę suteikia Tėvo valios vykdymas. Taip, galbūt užmigi ir neatsikelsi, bet tuomet netenki galimybės atsiprašyti ir atleisti. (2007-09-29).

* * *

Jer 18, 1–6. Atėjusi į dirbtuves radau puodžių, besiruošiantį gerti arbatą. Pavaišino ir mane. Vėliau išsiaiškinau, kad jis – pameistrys, labai mėgstantis įvairias dovaneles. Panorėjo, kad ir aš jam ką nors nužiesčiau. Atėjo ir pats puodžius ir ėmėsi darbo. Žiedimo procesas pasirodė monotoniškas, tik vikriai dirbančios puodžiaus rankos neleido užmigti. Kur dingio pameistrys?

– Mano pameistrys ateina trumpam, nes kūrybinis procesas yra labai intymus santykis su medžiaga, ir aš nenoriu, kad jį pamatytų kiti. Tave įsileidau tik paties Dievo prašymu. O ką tu žiesi mano pameistriui?

– *Čerpę aguonpieniui malti.*

Paskui suabejojau, ar jam patiks. Puodžius paaiškino, kad labai svarbu, kaip dovana yra įpakuota. Ir dar svarbu „susidraugauti“ su medžiaga. Liko truputis molio dailiam puodeliui. (2007-11-16).

Pasikalbėjimas su Nukryžiuotuoju.

– *Viešpatie Jėzau, kodėl Tu, būdamas nemirtingas ir Visagalis, atėjai į mūsų kasdienybę kaip mažas vaikas?*

– Kad rasčiau vietos prisiglausti kiekvieno žmogaus širdyje; kad žmogaus širdimi patirčiau ir priimčiau, ką reiškia šeimai patirti pabėgėlių dalią, suprasčiau, kaip jaučiasi paauglys, panūdęs išeiti iš namų, ką išgyvena jo tėvai, kas yra pagunda, alkis ir troškulys, nemiegota naktis, praleista maldoje su Tėvu; ir kad, pažinęs žmogišką silpnumą ir ribotumą, nereikalaučiau iš žmogaus daugiau, negu jis gali.

– *Viešpatie, dėkoju Tau, kad savo Įsikūnijimu, gyvenimu ir kančia Tu aprėpei visus žmogaus būties aspektus, visa pašventinai, nieko nenuvertinai. Jėzau, kodėl Tu priėmei iš žmonių rankų tokią kančią ir tokią žiaurią mirtį?*

– Kad pašventinčiau paskutines valandas tų, kurie kenčia iki galo, kad žmonės neišsigastų kančios ir mirties ir suprastų, jog mirtis nėra visagalė. (2007-11-17).

Pokalbis su Viešpačiu apie kiek neįprastą vedimą link Sutaikimo sakramento: švelniai, neskubant, bet tvirtai. Jis nenori palikti manęs pusiaukelėje:

– Ar kelias būtų ilgas, ar trumpas, jį reikia nueiti iki galo. Visa da lengviau eiti žvelgiant į priekį, į tikslą, o ne atgal. (2008-01-19).

* * *

Jėzui išsakaiu nusivylimą savimi, nes nebemačiau vidinio gyvenimo vaisių (o prieš porą metų atrodė, kad jie jau pradeda nokti). Jėzus:

- Sustojai, nebesiryžti eiti pirmyn.
- *Ar Tau sunku mane paraginti, pastumti?*

Jis pasakė nenoriš paneigti mano laisvos valios nei atimti iš manęs pasirinkimo teisės. Išreiškė viltį, kad vaisiai subręs kasdienybėje. Aš suabejojau, ar iš viso man verta kur nors eiti. Jis šyptelėjęs pasakė, jog neidama nesužinosiu, ar vertėjo tą daryti. (2008-02-01).

* * *

Vykdyti Įstatymą (Mk 3, 31–35). Kaip atpažinti Dievo valią? Jėzus:

- Ji įrašyta gelminiuose mūsų širdies troškimuose. Nutilk ir įsiklausk į savo širdį. Ką girdi?
- *Mane traukia troškimas maištauti Karmelyje.*
- Maištingumo dvasia – ne iš Dievo. Ką jauti?
- *Man norėtųsi į Karmelį įnešti ignaciško džiaugsmo, apkabinti ir priimti pasaulį.*

Tai pavyks tik per klusnumą. (2008-02-10).

* * *

Jėzui prisipažinau, kad nesuprantu, ką reiškia išsižadėti savęs, o Jis sako:

- Tu bandai prie karmelitiško drabužio siūti ignaciškas rankoves.

– *Vadinasi, turbūt geriau prie ignaciško drabužio siūti karmeli-
tiškas rankoves.*

Jėzus patarė šią mintį išmesti iš galvos ir matuotis karmeličių
abitą. (2008-05-16).

* * *

Kalbėjomės koplyčioje. Prisipažinau, kad lašelis jaudulio dėl
būsimo gyvenimo klauzūroje yra. Jėzus tarė:

– Nebijok, Aš kasdien tave šauksiu. (2008-06-02).

* * *

Samarietė su Jėzumi prie šulinio. Maldos viršūnė: ateina se-
nolis, pasiramščiuodamas lazda. Ateina ieškodamas manęs, dukros
palaidūnės, niekaip nepasiryžtančios tarti galutinį „taip“ Karme-
liui. Man išstrykšta ašaros – kaip ilgai Jis ieškojo. Apsikabiname:
prisiglaudžiu prie šiurkštoko naminio audeklo drabužio.

– Dukrele, čia – tavo šeima. Aš tavęs visada čia lauksiu.

– *Dieve Tėve, aš pasiduodu. Ateinu. Grįžtu.* (2008-06-14).

* * *

Palyginimas apie rauges (Mt 13, 24–30). Maldai pasirinkau
netinkamą metą, po pietų – kai labiausiai norisi miego. Nulūžau
įdomiausiu momentu: aš – raugė, pasėta naktį žmogaus priešo, su-
sipažinusi su šalia augančiais kviečiais, noriu būti perkeista ir tapti
kiečiu. Prabudusi išgirdau Jėzų:

– Sveika, rauge užmigusi, kviečiu prabudusi.

Man sunku tuo patikėti, bet Dievui nėra negalimų dalykų.
(2008-06-18).

* * *

Maldos viršūnė – Ps 36 eilutės. Vieniša šimtagrūdė kviečio varpa dykumos smėlyje. Vienas keliautojas pasigaili jos ir palaisto vandeniui iš savo gertuvės, kitas – nufotografuoja stebuklą, kuris kažkam pažadins viltį gyventi, o trečias, jau kelias dienas nieko burnoj neturėjęs, paklydęs – atsargiai ir švelniai išsilukštėna 3 grūdėlius, ilgai palaimingai juos kramto, įgyja jėgų. Prieš akis išryškėja nematomi pėdsakai. Jis randa kryptį. Maldos pabaigoje išdrįsau paklausti Jėzaus, ką reiškia ši vizija. Jis paaiškino:

- Tai tu. Pamaitinsi kiekvieną, kuris prisilies prie tavęs.
- *Bet aš nesu dosni.*
- Būsi. Juk prisimeni, ką reiškia užaugti?
- *Taip, Viešpatie. Atleisti ir mylėti iki galo.*
- Užaugsi ir dalinsi save.
- *O kas toji dykuma? Pasaulis ar Karmelis?*
- Neprisirišimas. Kad kiekvienas galėtų priėti ir išsilukštenti grūdą.
- *Kažin ar subręsiu. Juk tokioj dykumoj neįmanoma augti.*
- Netikėk tais, kurie taip kalbės. Nebijok kristi į bet kokią dirvą. Tėvui nėra negalimų dalykų. Augina tave malone.
- *Ir Karmelyje?*
- Taip, ir ten. (2008-07-24).

* * *

Jėzus paklausė:

- Ar esi pasirėngusi išeiti kitur?
- *Su Tavimi, taip. Nes žinau, kad neišgrūsi manęs tam neparėngęs.* (2008-08-08).

* * *

– *Viešpatie Jėzau, kodėl Tu, būdamas nemirtingas ir Visagalis, atėjai į mūsų kasdienybę silpnu kūdikiu?*

– Kad užaugęs žmogus visada liktų savo Tėvo vaikas. (2008-09-13).

* * *

Dėkojau Viešpačiui už Jo ėjimą kartu, teikiamą padrąšinimą, pripažinimą, maldos akimirkas ir skatinimą veikti. Jėzus:

– Ar tu laiminga, kad esu su tavimi?

– *Taip, aš laiminga, pasirengusi išbūti Tavo artume net skausmingomis akimirkomis, priimti visas Tavo dovanas.* (2008-10-02).

* * *

Kančios slėpiniai. Jėzus neša kryžių.

– Nurimk. Leisk Man įžengti į tavo širdį – nuplaktam, erškėčiuotam ir su kryžiumi.

Iš tiesų svarbiausia – pažinti ir priimti Išganymo malonę. Dėkoti, užlipti kartu į Golgotą, nešti savo kasdienybės kryžių, iš meilės kartais ir kito našatą paimti – to laukia Jėzus iš manęs. Be ašarų išgyventas skausmas – skaidresnis. Pabandysiu tapti malda, kai skaudės. (2008-10-03).

* * *

Peržvelgiu dienoraštį. Neišvengiu nuostabos, įkyriai ateinančios minties: „Ką darau ne taip? Kodėl taip dažnai nusidedu?“ Jėzus „paguodė“:

– Ir toliau taip bus: iš vienu dalykų išsilukštensi, užaugs kiti lukštai.

– *Supratau, kodėl žemėje gyvenantys šventieji yra vadinami kovojančia Bažnyčia. Esu pasirengusi kovoti.* (2008-10-24).

* * *

Koplyčioje paklausiau Jėzaus, koks turėtų būti mano santykis su Juo.

– Asmeniškai: Aš – tu, tu – Aš.

– *Aš ir esu tokiu būdu su Tavimi.*

– Laiką, kurį užsibrėži skirti Man, atiduodi vertimui, kompiuteriniams žaidimams, televizoriui.

Teko pripažinti, kad taip atsitinka. Susitarėme, kad laikas po pusryčių ir po vakarienės (nors 20 minučių) bus skirtas tyliam mudiviejų pasibuvimui. (2008-11-29).

* * *

Graudulys širdyje – nes nepakankamai atsiliepiu į Jo meilę, piktnaudžiauju Jo dovanomis. Staiga pajuntu – mane paima už rankos... Ranka pažįstama. Dievo Motina atėjo palydėti manęs! Sustojame. Ji tyliai sako:

– Padėkokime!

Jaučiu jos tylią maldą; mano malda išsilieja žodžiais ir ašaromis. Marija apkabina mane. Einame tolyn. Nedrįstu kelti minčių į Viešpatį. O ji taria:

– Nebijok! Dangus meldžiasi už tave. Tėvas tau atleidžia.

Kalbėjau si su Švč. Marija apie savo ir jos kasdienybę. Ji drąsino eiti tolyn ir nebijoti rinktis, rinktis atsakingai. Užtikrino, kad Jėzus vis labiau pasitiki manimi, todėl ir dažniau pasitraukia į šalį.

Priešpriešinis vėjas. Mano atgailos piligrimystė, Marijai nuolat drąsinant:

– Tu prisikelsi. Privalai nuolat prisikelti.

Danguje atsirado properšų, nušvito saulė. Ant kairio peties pajutau kitą ranką. Jėzus... Taip ir ėjome visi trys. Prisikėlimo rytas... (2008-11-30).

KLARA. Ieškojau ir radau...

Apie save

Esu studentė. Mano šeima nesukrovė man tikėjimo kraičio. Dievą prisimindavo laidotuvėse ar kokiai negandai ištikus, senelė užprašydavo Mišias, ir taip iki kitos bėdos. Buvo aišku, kad Dievas yra tas, kuris ateis teismo valandą, o tuo metu – nei kasdienybėje, nei sekmadieniais Jo „nebuvo“. Namuose niekas nesimeldė. Šeimoje nepatyrčiau rūpesčio manimi, meilės. Nemačiau gyvenimo prasmės. Tą tuštumą pildžiau psichologinėmis ir filosofinėmis knygomis.

Tikėjimą atradau 11 klasėje. Mėgau naudotas knygas. Taip man pakliuvo (o gal Dievas tuo pasirūpino) į rankas angliška knyga „Gyvenimas dėl tikslo“. Vėliau pamačiau jau išverstą. Man akys nušvito. Radau gyvenimo prasmę. Jos pradžioje perskaičiau: „Ši knyga jūsų rankose neatsitiktinai. Dievas trokšta, kad atrastumėte gyvenimą, kuriam Jis jus sukūrė – gyvenimą čia žemėje ir visiems laikams amžinybėje. Ši knyga skiriama jums.“²² Gyvenimas iki šiol man nedavė pilnatvės ir džiaugsmo. Puslapiais bėgau skubėdama, trokšdama kuo greičiau pasisotinti, į mane sruvo džiaugsmas, į dvasios tuštumos erdvę liejosi Dievo pilnatvė. Tik nuo tada aš pradėjau gyventi, tikrai gyventi.

²² Warren R. *Gyvenimas dėl tikslo*, Misionieriškas labdaros fondas „Šviesa Rytuose“, 2006, p. 5.

Man atsivertus pasipylė Dievo rūpesčio manimi ženklai. Kai baigiau knygą ir pradėjau kvėpuoti visa krūtine, man parūpo, o kas toliau? Nedrąsiai nuėjau į bažnyčią ir... atradimas! Pamačiau klasės draugę, kuri iki to susitikimo buvo tik klasės draugė. Susidraugavome labai stipriai. Ji užaugo praktikuojančių tėvų šeimoje, ir, kaip man atrodė, žinojo viską, o aš skendau klausimuose. Taip atsivėrė Mišių liturgijos paslaptys ir visa, kas aktualu tokio amžiaus mergaitei. Po 11 klasės pirmą sykį su drauge išvykome į vasaros stovyklą su tikėjimą stiprinančiomis konferencijomis ir šlovinimais. Paskutinėje klasėje važinėju į Kauną pas „Gyvuosius akmenis“, kur man labai patikdavo šlovinti.

Pasiruošiau pirmajai Komunijai. Kaip svarbu suaugusiojo protu ruoštis tam didžiam įvykiui! Einant pirmos išpažinties pajutau begalinę gėrio ir meilės jūrą. Po to atėjo troškimas kitiems tarnauti ir dalinti Dievo meilę, nes ji liejosi per kraštus, mano vidiniame pasaulyje įvyko daugybė pokyčių. Neįmanoma jų ir išpasakoti. Pradėjau važinėti į stovyklas ir žygius. Supratau, kaip Dievas myli ir rūpinasi.

Pažinau Dievą daugiau per jausmų pusę. Ryšys su Juo ateidavo per ašaras ir džiaugsmą. Galėjau nors ir visą naktį šlovinti. Kai giedodavau, patekdavau lyg į kažkokį spindulį, kurį šiek tiek matydavo ir kiti ir stebėdavosi.

Labai svarbi yra tylioji adoracija. Ji gydė mano dvasios žaizdas. Galėdavau dvi tris valandas būti Jėzaus artumoje. Jis dovanodavo džiaugsmą, o aš išverkdavau savo žaizdų skausmą. Tokie mainai vyko dvejus trejus metus. Pasitaikydavo tai ir Mišiose. Supraskite, kokį užsidegimą Dievas tada dovanuoja, kad adoruoti per naktį nebūdavo sunku. Su drauge praleisdavome visą naktį, ir man beveik nereikėda-

vo „atsimiegoti“. Draugė po nakties sėsdavo ruoštis kontroliniams, gaudavo 10-ukus ir tik tada eidavo trumpam pailsėti. Rytą, po adoracijos išėję iš pasaulio „Jis ir aš“ į žemišką pasaulį dar pašokinėdavome ir kitaip vaikiškai reikšdavome savo džiaugsmą. Neskubėdamos į autobusą, dar pereidavome Rotušės aikštę ir sutikdavome jaunimą iš naktinių klubų. Kokie kontrastai! Dangus ir pragaras!

Atsimenu sunkią adoraciją. Gavėnios metu nusprendžiau pasninkauti su duona ir vandeniu. Adoracijoje šalta, aš – alkana. Esu kitame mieste, niekur nenuėisiu lyg būčiau benamė. Tada supratau tuos vargšus. Išėjusi sutikau benamį ir pagalvojau: aš tave puikiai sprantu. Nupirkau valgio.

Įdomus įvykis piligriminiame žygyje. Buvau labai užsidegusi ir imli viskam, ką girdėjau. Kaip lengvai širdis giedojo, šlovino. Viduje vyko gydymo stebuklai. Po žygio sugrįžau į miestą, o į mano kaimą dar beveik 2 val. pėsčiomis. Kojos nutrintos, pūslėtos. Su Viešpaties pagalba, manau, įveiksiu tuos kilometrus. Renkuosi trumpiausią kelią, bet tai žvyrkelis. Einu giedodama, taip lengviau. Mane paveja automobilis. Klausia kelio, kaip patekti kaip tik ten, kur einu. Sakau, kad į ten einu trumpiausiu, bet žvyruotu keliu. Jis paėmė mane, apsisuko, grįžo į asfaltuotą kelią ir parvežė. Tarsi Viešpats leido jam pasiklysti, kad išgelbėtų mano kojas. Betgi reikėjo sutaikyti ir jo, ir mano laiką, kad susitiktume. Taip, po Prisikėlimo Jis visada kelionėje, kad pasirūpintų reikalingais pagalbos ir manimi taip pat.

Pastaruuju metu prie jūros mane aplankė stiprus Dievo artumo išgyvenimas. Sugalvojau vykti ten švęsti gyvenimą gimtadienio proga ir būtinai palydėti saulę bei pasitikti saulėtekį. Prie jūros pajutau neapsakomą Dievo artumą. Pajutau esanti Dievo Karalystėj, kur nei valgyti reikia, kur rūpesčiai išgaruoja. Džiaugiausi šia akimirka ir tokiu nepaaiškinamu, pakylėtu buvimu, kuris atveria akis Dievo pėdsakams, paliktiems Žemėje. Stipriai debe-

suota, nepamatysiu saulėlydžio. Tas susirūpinimas ilgainiui išsklaido debesis. Dėkoju, kad esu išklaudyta, bet dar didesnė nuostaba dėl draugės. Juk čia atvykau norėdama Dievui pasakyti tiek daug dalykų ir Jam vienam išsipasakoti, o aš ne viena. Čia draugė pasielgia labai nejprastai. Ji tarsi išgirsta, kas mane slegia, ir pradeda kalbėti atsakydama į mano klausimus, paaiškindama tai, ką tyloje tikėjausi išgirsti iš Dievo. Aš nieko neklausiau, o išgirdau atsakymus į visus klausimus. Draugei tai nebūdinga. Taip niekada nebūdavo. Supratau, kad ir šį kartą Jėzus kalba per ją.

Dievo grožis prakalbėjo kitą dieną per įvairiaspalves kriauklytes, akmenukus, debesis... Radau širdies formos akmenuką. Net ir taip Dievas rodo man savo meilę. Jį namuose pasidėjau ant maldos altorėlio. Po kokių dviejų žingsnių – vėl širdutė, tik mažesnė. Aišku: ten Dievas, čia aš. Po kiek laiko – vėl širdutė, bet grublėta, neryškios formos, tokios pat spalvos kaip ta „manoji“. Susimąščiau. Juk draugė „pagavo“ mano susirūpinimą dėl pašaukimo. Mažoji širdutė ir naujai surastoji tokios pat spalvos. Panašu, kad šaukiama į šeimą. O tas grublėtas paviršius, tai būsimo vyro vaizdas. Jame meilės per mažai, nes forma neryški. „Grublėtumą“ Dievas gydo, todėl reikia laukti. Man pasirodė, kad gavau aiškų atsakymą. Sakysite – per daug vaikiška? O kas pasakė: „Jei nepasidarysite kaip vaikai...“?

Akys mato, o dvasia – daug daugiau. Suvokiau, kaip Dievas veikia mūsų Žemėj, kaip Jis kalba mums įvairiais ženklais, o mes Jo nematom. Atrodo, kad per tą buvimą atsivėrė mano dvasios akys ir supratau, kad per gamtą Dievas rodo save, per išsisklaidžiusius debesis parodė, jog Jam svarbūs mano norai ir Jis manimi rūpinasi kiekviename žingsnyje. Nė pagalvoti negalėjau, kad Jėzus gali kalbėti mano draugės lūpomis... Per šias dienas jaučiausi tarsi pakylėta, nes jaučiau Dievo artumą: Jis viskuo rūpinasi norėdamas parodyti nuolatinę savo meilę. Tiesiog kitaip ir būti negali. Jo artumas,

Jo amžinas buvimas čia ir dabar, visada ir amžinai... Koks tokių pojūčių poveikis sielai ir širdžiai! Esu Žemėje, bet tarsi ne Žemėje. Kartais leisdavo pajauti Jo didžiulę galybę prieš visas gyvenimo negandas, atrodydavo, kad kur aš bebūčiau, vaikštau lyg mažame danguje, kad Dievas visur, manyje ir aš Jame, kad visur Dievo galybė atsispindi... Supratau, kad taip yra kiekvieną gyvenimo dieną be jokių išimčių. Nors dabar patiriu sunkumų, bet Dievas taip pat rūpinasi kaip ir prie jūros. Tik dabar sunkiau įžvelgti Jo veikimą ir Jo ženklus, bet Jis nuolat man pasireiškia kalbėdamas per draugę ir dar kitaip, o aš negaliu netikėti Jo meile, amžina meile.

Artumo patirtis

Šiuo metu, kai pažvelgiu į praeitį, galiu įžvelgti, kaip mano santykis su Dievu auga ir keičiasi. Nuo pat pradžių Dievas kvietė mane į gilesnį santykį su Juo, kad galėčiau vis daugiau Jį pažinti. Kartais man patikdavo užsirašyti savo mintis, dėl to dabar galiu aiškiau prisiminti savo tikėjimo kelią.

Nuo pat tikėjimo pradžios troškau Dievo, ir mano širdis buvo be galo išsiilgusi šio santykio. Dažnai galvodavau apie Jo veikimą savo gyvenime ir tikėjau, kad Jis yra. Tikėjimo pradžioje jaučiau, kad mano viduje yra labai tuščia, ir aš nesupratau, dėl ko. Tuštuma buvo labai skaudi ir nepakeliama. Dažnai klausdavau savęs, ką turiu daryti ar kaip elgtis. Štai keletas eilučių iš dienoraščio:

Kaip užpildyti šį tuščią vidų? Ar tai įmanoma? Tik trumpam <...>; Kažkoks neapsakomas ilgesys kankina širdį <...>

Mėgindavau tą tuštumą užpildyti filosofinėmis ar psichologinėmis idėjomis, kurių pasisemdavau iš knygų, tačiau gilios vidinės pilnatvės taip ir nepajutau. Dabar supratau, kad tą tikrą pilnatvę

gali suteikti tik Dievo artuma. Mūsų vidinę tuštumą gali užpildyti tik Dievas, kitais būdais niekaip to nepavyktų padaryti. Pradėjau be galo trokšti santykio su Dievu ir Jį kviesti į savo širdį.

– *Aš Tavęs nepaliečiau, o Tu gali paliesti mano vidų. Aš Tavęs nemačiau, o Tu matai mane liūdinčią. Aš Tavęs negirdėjau, o Tu girdi mane.*

Kuo labiau santykis su Jėzumi augo, tuo giliau išgyvenau ir jūtau meilę ir skausmą, kurį teko patirti Jėzui ant kryžiaus. Pradėjau kitaip vertinti ir branginti Jėzaus kančią:

– *Viešpatie, už ką Tau tokios kančios?.. Tu išgelbėjai žmoniją, ko ji neverta... Viešpatie, kaip aš galiu Tau atsilyginti? – neįstengsiu. O Tavoji mirtis...*

Einant tikėjimo keliu mėginau pažinti gyvą ir tikrą Dievą, kuris mane myli. Tačiau dažnai būdavo abejonių ar dvejonių.

– *Aš tikiu Tavimi. Bet protas bando paneigti tai... Tada aš pradėdu abejoti: iš kur žinoti, kur tiesa, o kur melas? Viešpatie, kaip man atsispirti toms mintims?*

Kartais išgirdavau trumpus atsakymus, mintyse nuskambėdavo tik keli žodžiai, tačiau jie būdavo persmelkti gerumo, tylos ir didžiulės ramybės:

– Tikėk Manimi.

Kai išsakydavau Dievui savo baimes, skausmą, nerimą, sieloje išgirdavau nuraminimą:

– *Aš visada būsiu šalia ir saugosiu, kad ir kas benutiktų. Tereikia tuo tikėti. Tikėk Manimi ir sutvarkysiu, kas lemta. Ateik arčiau Manęs, ir neleisiu paklysti skuboje. Tikėk manimi, ir aš suteiksiu viską, ko trokšti.*

Dažnai aš irgi atsakydavau:

– *Pasitikiu Tavim, Jėzau! Veski mane savuoju keliu, nes aš gyvent su Tavimi trokštu! Pasitikiu Tavimi, Kristau! Būki manoji*

atrama šiam kelyje. Būki paguoda <...> Kai nebejaučia mano širdis Tave, tada ši liūdi ir ieško. Tačiau vėl suradus gali žvelgti į Tave su kupinu džiaugsmo virpėjimu.

Aš pati turėjau dar daug kovoti su savo senuoju gyvenimu ir savo susikurtais stabais, tačiau Dievas mane lydėjo, ramino ir rodė kelią, kuriuo turiu eiti, sekė, kad nestoviniuočiau ties netikrais stabais, o tikėčiau ir žvelgčiau tik į vieną Jį, kuris yra pilnatvė:

– Plaukdama nelipk iš vienos valtys į kitą. Statykis pamatą vienoje valtyje, neišbarstyk jo visur. Sukaupk visas jėgas ties viena [valtimi] ir sukursi laivą, pajėgų atremti net sunkiausias audras. Išmesk nereikalingą balastą, kuris tau trukdo plaukti reikiama kryptimi. Apvažiuok nereikalingas kliūtis, kai kurių dalykų neįveiksi, paskęstum, tai aplenk, apiplauk juos. Irkis į priekį. Nežiūrėk, kas kitose valtyse, nes taip ir pasiklysi, ir nejudėsi iš vietos. Susikoncentruok ties sava ir irkis į priekį. Aš tau padėsiu, nes kaipgi tu be Manęs. Būsiu tavoji atrama ir plauksim drauge. Tik nepabėk į kitas valtis nuo Manęs, nes ten tau padėti nebeįstengsiu. Todėl pasilik ties viena.

Vėliau augo meilė ir pasitikėjimas Dievu, begalinis troškimas augti su Juo. Dievas tyliai kviesdavo mane į šį artimą santykį:

– Eikime drauge, Aš tau padėsiu. Ištiesiu pagalbos ranką, kai reikės. Tik pasikliauk Manimi ir viskas bus sutvarkyta Mano valdžia ir galia. Tu tik stenkis tikėti ir mylėti. Mylėti visa širdimi, protu ir siela. Ir Aš ateisiu pas tave bei apsigyvensiu, liksiu širdyje, tavosiose mintyse...

Aš Jam atsakydavau, kaip trokštu būti su Juo:

– *Ak, Viešpatie, aš trokštu gyventi Tavimi. Argi gali būti dar nuostabesnis troškimas, kuris taip džiugintų ir kurio norėčiau labiau už viską. Ak, Viešpatie, paskiriu Tau visą savo gyvenimą, visas abejones, netektis, nusivylimus, troškimus. Prašau, Kristau, mano ir mūsų*

visų asmeninis Gelbėtojas, prašau, leisk gyventi Tavimi. Tegu mano mintys būna užpildytos tavuoju troškimu, o ne geismais. Nes tavasis troškimas yra daug didingesnis. Prašau, Kristau, būki su manimi. Prašau, padėki man iškęsti sunkumus. Prašau, padėki man juos nešti Tavo šviesoje. Nes tai – ne vargas, o didžiulė malonė. Juk Tu padėsi man iškęsti tuos sunkumus. Kokia man bus didžiulė galia suteikta, nes juk Tu būsi šalia. O sunkumai tik suartins, nes aš dar labiau galėsiu Tavimi pasitikėti. Tai ko man bijoti?! Ko man bijoti, jei Tu atidavei gyvybę už mane? Kokia man garbė suteikta, jei nors kiek savuoju buvimu, savuoju tarnavimu galėčiau atsilyginti ir padėkoti už Tavo tyrąją auką. Nes tik mes, žmonės, galime Tave atstumti, o Tu mūsų lauki ištiestomis rankomis ir su kupinu meilės žvilgsniu. Kaip man Tave pasiekti? Aš noriu gyventi Tavimi. Ką turėčiau iškęsti be Tavo artumo, ak Viešpatie!

Dažnai, kai rašydavau Dievui savo padėkos žodžius, Jis atsakydavo:

– Įsileisk Mane vidun, ir Aš tau atversiu visas paslaptis. Juk tu, mieloji, taip išsiilgusi Manęs. Aš taip džiaugiusi. Prašau, saugok Mane! Tu juk tiek aistrų pilna, tiek troškimo. Tavoji širdis kupina tyro džiaugsmo ir ašarų, tačiau išmok branginti viską, ką turi, nes to gali netekti. Juk brangiausi dalykai visada šalia. Tavoji širdis išsiilgusi to nuostabaus džiaugsmo. Kiek dar daug turiu pasakyti, bet tu pati įsiklausyk. Tavo mintys klaidins, bet tu tik sugebėk atsilaikyti! Manoji miela, kaip aš tavęs pasiilgau. Kodėl dingsti nejučia? Neabejok, būk drauge, tikėk ir melskis drauge, nes tik per šį pokalbį galime pažinti patys save. Juk tai atsitinka nejučia. Ieškok ir atrasi...

Priėmiau Pirmąją Šventąją Komuniją. Pastebėjau nuostabų pokytį vykstantį mano viduje, todėl tikrai tikiu, kad tada į save priėmiau tikrą Jėzų! Mano išrašai iš dienoraščio:

– Po išpažinties taip gera ir ramu širdyje. Atrodo, kad einu, tačiau nejaučiu, kad eičiau, lyg vaikščiočiau lengvai ant debesų. Pajutau keistą jausmą širdyje, lyg ten būtų begalinė beribė tyra tuštuma, atrodo, lyg būtų koks pasaulis viduje, kuris sleistųsi ir kurią sleisčiau kitiems. Taip, tai Kristus mano viduje. Taip, tai Jis apsigyveno ir sleidė begalinę šilumą. Niekados neužmiršiu to jausmo, kai viduje vien tik neužčiuopiama ramybė. Ir atėjo begalinis noras padėti kitiems. Jėzus manyje skatino padėti kitiems. Jėzau, prašau, liki mano širdyje ir padėki šiuo Tavuoju buvimu džiuginti kitus ir perteikti Tavąją meilę. Prašau, dėl Tavošios skaudžios kančios, išgydyki mane!

Mane labai liūdina mano nuodėmės, tada prarandu Dievo artumą. Tačiau nenoriu atsitraukti nuo Dievo meilės! Nuodėmė – liūdesys. Dievo artumas – neapsakomas ir neišsakomas širdies džiaugsmas. Troškau vis daugiau ir daugiau Dievo savo širdyje. Dažnai negalėdavau net žodžiais išreikšti, koks neapsakomas džiaugsmas kyła vien tik iš Dievo artumo. Niekas negali užpildyti tuštumos, tik pati Dievo pilnatvė ir meilė. Niekas daugiau. Gyventi be Dievo meilės yra didžiulis skausmas! Aš buvau ištroškusi Dievo meilės ir artumo:

– Net kai nebejaučiu Tavo buvimo – Tu vis dar šalia. Kai trokštų Tave pajusti, Tu ten esi. Kai šaukiuosi Tave, Tu visada išgirsti. Kai verkiu prie Tave, Tu būni mano paguoda. Kai širdis trokšta pakilti iki dangaus, Tu ją vilioji eiti kartu. <...>

Ir Dievas atsakydavo į mano maldas:

– Manoji miela, taip Aš džiaugiuosi tavo buvimu, tavo meile! Juk pati supranti, kas mus skiria. Aš noriu Tave išlaisvinti! Tik pasilik Manyje. Nusiramink, kai Tave kviečiu, ši trauka vyksta nejučia tavojoje širdyje. Traukia dar neatrastos meilės potyriai. Alsuoja tavojoje širdyje ir mintyse. Tik įžvelk tai ir dalinkis. Esi su Manimi,

juk tu ne viena. Aš visada keliauju drauge. Visur ir visada. Aš visada tavyje. Tik sugebėk tai suprasti.

– *Aš noriu išgirsti Tavo balsą, kur tu dingai. Juk Tu vis dar šalia, bet kodėl tavęs negirdžiu?*

– *Manoji miela, Mano Meilė niekur nedingsta. Aš tavęs nenustosiu mylėti, kad ir kas benutiktų. Bet kaip Aš galiu ateiti pas tave, kai tavo mintys sklidinios kitų, kaip Aš uždegsiu sava meile, jei ji jau pažeista netikros laimės paieškų, tada Mano širdis verkia krauju. Negaliu stebėti, kaip save žlugdai. Neleisk tam įsiviešpatauti. Tiesiog tark tuos žodžius, kad išgirstum mano atsaką.*

– *Jėzau, aš Tave myliu. Atiduodu visą save, vesk mane paskui save, kad galėčiau pamilti Tave ir nenustoti siekus šio santykio. Kiekvieną rytą ir vakarą, dieną ir naktį, liūdint ir verkiant, tiesiog laukti suklupus prie Tavo kojų, nes niekas daugiau neišgelbės manęs, o tik Tava ranka. Myliu Tave!*

Jėzus paliečia širdis, nepaliestas viltis. Paliečia savo meilės gūsiu, ramybe, džiaugsmu. Trokštu pamilti Jėzų atvirai ir nuoširdžiai. Žvelgti į Jį meilės kupinu žvilgsniu. Štai, ateinu prie altoriaus, aukoju save Tau, Dieve. Aukoju mintis, kūną, sielą, viską atiduodu. Tik eidama link Tavęs paplūstu ašaromis. Eidama link Tavo didybės, tavo šviesos, Tavo meilės įstabumo. Kai ateini į mano vidų, pradedu verkti, net kūkčioti, nežinau kodėl. Aš pilna, kai matau Tave. Aš pilna, kai seku Tavimi. Kartais taip smagu tiesiog būti tyloj ir jausti tik Tavo artumą. Jaučiu Tave savyje. Jaučiu skausmą, be galo didelį ir nepakeliamą, kai įskaudinu Tave. Jaučiu Tavo džiaugsmą trykštanti per kraštus. Meilės kupina mano širdis tik dėl Tavęs. Aš klaupiوسي ir paaukoju save Tau...

– *Aš mirsiu dėl tavęs, jei reikės. Aš kovosiu dėl tavęs, jei šauksiesi tik Manęs. Aš saugosiu tave. Žinok, kad Aš jau numiriau dėl tavęs ir esu pasiryžęs numirti vėl, tik šįkart kartu su tavimi ir dėl*

tavęs. Visada esu šalia tavęs. Ir jaučiu visą tave. Jaučiu tavo širdies virpulius delne. Jaučiu tavo maldą širdyje. Jaučiu garsą savo mintyse. Jaučiu viską. Netgi tavo ląsteles, kai kvėpuoji. Jaučiu tavo šilumą, ramybę, meilę, akis, ašaras, ištrykštančias staiga. Kokia tu man brangi! Aš saugau tave kiekvieną dieną, kai atsikeli ar miegi. Aš glostau mielą tavo širdį ir šnibždu meilės žodžius jai. Aš visada su tavimi. Kartuju vis, ir tu tai žinai. Aš išsirinkau tave dar prieš tai, kai gimei ir pasakiau, kad būsi mano pasaulis, mano siela, mano svaja, mano kraujas. Aš žinau, ką veiksi rytoj, ir žinau, ką veiki šiandien. Dar tau nežinant Aš žinau, kokį žmogų sutiksi. Dar tau nežinant Aš jį pasiunčiu eit, kad sutiktų tave, o sutikus tu tik nusišypsai ir sakai: „Ačiū, Dieve, kad taip surežisavai“. Kaip miela tai girdėti! Aš jaučiu, kaip tu myli mane! Tikrai! Tau atrodo, kaip galiu jausti, bet tikrai jaučiu visa širdimi ir siela. Nebijok dėl visko, kas atsitiko ar atsitiks. Viskas pagal mano planą, mano svajas, juk Aš galvojau, ką veiksiu, kurdamas Tave. Tiesiog likime kartu. Laikysiu tave už rankos ir keliausime kartu. Taip tikrai, meile mano. Aš jau esu tavyje ir kovosiu dėl tavęs visada. Nieko nebebijok, meile mano!

Vėliau prasidėjo kelias link Dievo, tam tikras augimas. Gijo žaizdos. Augau tikėjimu ir kláusiau, ko Dievas trokšta iš manęs, šis santykis mane gydė. Stengiausi atpažinti, kaip Dievas veikia kasdienybėje, kokius žmones sutinku, kaip veikia per juos, ką sako. Augau ne tik dvasia, bet ir intelektu, kuris skatino ne tik širdimi, bet ir protu įsileisti Dievą į savo gyvenimą. Per adoraciją dažnai patirdavau Dievo artumą bei pilnatvę. Būdama su Jėzumi jausdavausi lyg siūbuojama Jo meilėje.

Dievas labiausiai už viską trokšta santykio su mumis. Mūsų meilės, mūsų buvimo. Jam ne tiek svarbu, ką mes esame nuveikę, ką turim ar ką kiti mano apie mus. Dievas į mūsų žemiškus dalykus, at-

rodo, žvelgia užsimerkęs ir viskas, kas Jam svarbiausia, yra mūsų siela ir artumas su Juo. Jeigu tai suprastume, tai kitaip žvelgtume į krizes. Kartais juntū didelį troškimą gyventi Dievo artume ir meilėje:

– *Dieve, aš tiesiog noriu ištirpti Tavyje, nes Tu esi begalinė meilė bei ramumas, kurį norisi pažinti ir turėti savo širdyje. Artumas su Dievu – akimirka, kuri pripildo mane dabarties pilnatvės. <...> Atradau ramybę būti čia ir su Dievu. Tiesiog būti tyloje, atrasti begalinį pasaulį, kuris yra tarp mūsų. Šis santykis augina ir gydo. Jėzau, Tu esi mano gyvybės duona, mano kraujas, Tavimi kvėpuoju ir esu gyva. Be Tavęs aš nieko negaliu padaryti. Nieko. Nes aš esu Tau, kad gyvenčiau dėl Tavęs ir Tavyje.*

Tačiau augant šiam santykiui, daugėjo skaudžių patirčių. Dievas turbūt norėjo, kad Jis būtų mano vienintelis troškimas ir gyvenimo tikslas. Patyriau išdavysčių, netekčių ir skausmo. Jaučiausi be galo viena ir palikta, tačiau Dievas mane ramino ir saugojo. Vis primindavo, kad svarbiausia tik Jo artuma ir sielų bendrystė. Būtent per tą skaudžią patirtį ir patyriau stiprų Dievo prisilietimą ir pokalbius su Juo. Per adoraciją labai verkiau, nes skaudėjo dėl netekties, ir Jėzus man atsakė:

– Brangioji mano! Mylimiausioji, būk arti Manęs, kiek gali, kad Aš galėčiau tave išgydyti savo meile. Globosiu ir saugosiu tave, kad ir kas nutiktų, nes tu esi mano sielos lelija, kuria rūpinuosiu kiekvieną dieną. Tai yra tik žemiški rūpesčiai ir nuoskaudos. Jei liksi Manyje, aš atversiu mūsų santykio giliausius klodus. Prašau, lik Manyje. Aš tau viską atversiu ir parodysiu. Tavo svajonės jau įrašytos Mano knygoje, jas laikau, kol jos subręš, kad jas iš naujo tau dovanuočiau, tik pasitikėki Manimi, Mano gerumu. Aš tau viską dovanosiu. Viską. Kad tik tu būtum laiminga. Viską. O dabar tiesiog augink meilę Man, nes tu esi pašaukta daug kam daugiau.

– Jėzau, apšvieski mano protą savo šviesa ir padėki suprasti (klausiau, kodėl įvykiai būtent taip klostosi).

– Išsėkis Mano artumoj, nes viskas, kas vyksta, yra Mano valia. Ir viskas, kas turi įvykti, bus įvykdyta, pagal tai, kaip Aš trokštu. Brangioji, klausykis Mano balso ir Aš tau kalbėsiu, ką reikia sa-kyti, ir kaip elgtis. Tu tik išliki Mano artumoje, kuri veda į tikrąjį džiaugsmą. O tai, kas turi įvykti, įvyks tada, kada Aš numačiau. Tu tik nebijok, eik drąsiai pakelta galva ir pasitikėki Mano gerumu. Mano gerumas tau yra beribis, nes tu esi mano džiaugsmo ašara! Brangioji, o kad pažintum šią didybę, kurią tau esu paruošęs įteikti, atverki širdį. Mano mieliausioji, širdies karūna! Mano mieliausioji, eiki tuo keliu, kurį tau nurodau, ir nesigręžk atgal. Aš nenoriu, kad pasuktum atgal. Paliki tai, brangioji! Eiki su Manimi ir aš tau pa-rodysiu tikrąjį kelią. Kelią, nuklotą Mano erškėčių vainiku ir rožių žiedlapiais. Kad tu tik žinotum... Meldžiu, ateiki pas Mane ir Mes būsime kartu ir švęsim šią bendrystę kartu vienuoje. Tik išliki ma-nyje, Mano mylimiausioji! Labai prašau. Aš tave be galo myliu. Aš pasiryžęs ginti ir saugoti tave. Negrįžki, nes vėl prapulsi ir aš jau ne-bespėsiu tavęs pagauti, nes tavo siela labai greitai įsiliepsnoja ir dega šio pasaulio užsidegimu, tačiau neiki ten. Neiki į tą vietą, kur buvai. Pakilki, atsitieski ir eikime drauge. Mano mylimoji dukra! Eikime drauge, aš visada tau padėsiu ir pagelbėsiu, tik eikime drauge.

– O, manasis Jėzau, aš trokštu vis labiau artintis link Ta-vēs. Prašau, tik padėki man nepaslysti. Manoji saulės šviesa, lydekė mane visuose mano gyvenimo keliuose. Ateik ir pripildyk mane savo džiaugsmu ir meile. Ateiki ir būki mano šviesa.

Kai pasakiau, kad nesuprantu, dėl ko tikintys žmonės taip skaudžiai gali elgtis su manimi, gavau tokį atsakymą:

– Ateiki prie mano kojų ir išgirski mano sielos šauksmą dėl mano mylimų vaikų. Taip, aš verkiu dėl kiekvieno iš jų. Dėl jų

skausmo, apsileidimo, geismo, ašarų, linksmybių, dėl viso to, kas trukdo būti artumoje. Bėk nuo to ir negrįžk atgal. Negrįžki! Prašau! Nes kai esi šalia, tai ir troškimas esti silpnėsnis, ir lengviau atsisipirti. Neiki ten, nes man byra ašaros dėl jų skausmo ir atsitraukimo. Neiki ten, nes jie paskendę malonumuose ir vėjų vaikymesi, o tas trukdo būti su Manimi ir pažinti Mano tikrą sielos gelmę, kuri yra šviesa, tyrumas ir neapsakoma palaima. Neiki ten, atgal, prašau. Kas įvyks, suprasime kartu, nes taip turi būti ir išsipildyti, kaip parašyta. Nes tai turi įvykti, o visa kita – tik tuštybė ir vėjų vaikymasis. Ateik, atversiu širdis, kad jos ateitų ir išgirstų tavo sielos balsą ir mūsų meilės giesmę. Ateik ir suprasi. Brangioji, aš žinau visas širdžių paslaptis, atversiu jas, kai tam bus laikas.

– Mano širdį apėmė sielvartas, Dieve! Atrodo, kad nebegaliu daugiau. Niekas neteikia prasmės ir džiaugsmo, tik Tavo pilnatvė. Mano siela mirtinai nuliūdusi, Dieve, mano Dieve!!! Man sunku kentėti. Nebegaliu daugiau. Mano sielą apėmė sielvartas, nebeturiu jėgų nei būti, nei išbūti, nei kažką daryti. Laukti? Ko? Aš kankinuosi! Kiek dar tęsis visa tai? Pavargau laukti, melstis ir tikėti, kad bus gerai. Pavargau nuo visko. Ištrauk mane iš šitų kančių. O Dieve, mano Dieve! Padėki man!

– Kas Mane myli, tą gelbėsiu, saugosiu jį amžinu amžiumi ir globosiu jį amžinai. Pasitikėki Manimi. Aš gelbėsiu tave ir saugosiu amžinai. Gal dabar sunku patikėti, bet viskas bus išpildyta pagal Mano valią. Tiesiog pasitikėki Mano gerumu, ir kančia bus lyg tavo praecities šešėlis, kuris tik dingsta ir vėl išnyra, bet šviesai pasirodžius viskas išaiškėja. Pasitikėki Manuoju gerumu. Aš lydėsiu tave. O dabar eik ir šlovink Mane, nes Aš esu Dievas, mylintis Tėvas, kuris rūpinasi savo vaikais. Tik patikėki Mano gerumu ir valia. Nedaug liko ir viskas bus išpildyta pagal mūsų planą. Patikėki Mano veiki- mu tavojoje sieloje. Viskas bus išpildyta, pagal Mano valią, Mieloji,

Mano dukra, brangiausioji! Alsuoki Mano šviesos meilėje ir mes augsime kartu. Pažink Mano tiesos didybę ir malonę, besiliejančią iš Mano širdies. Gyvenki Mano sielos stiprybės pavėsyje. Žydėki, Mano širdies gėlele, žydėki ir auki Mano artumoje.

Mano tikėjimo kelionėje man labai svarbus santykis su Švč. Mergele Marija. Per Mergelę Mariją esu gavusi begalinę paguodą ir viltį. Jaučiu dangiškosios Motinos apkabinimą ir meilę. Daug kartų meldamasi ir sėdėdama prie Jos kojų pajutau begalinį artumą ir paguodą. Būnant Jos glėbyje išbyrėjo daug ašarų, tačiau jaučiau Jos buvimą. Širdyje jaučiu kvietimą artintis prie Mergelės Marijos ir prašyti užtarimo. Vieną kartą meldžiantis rožinį pajutau kvietimą su kiekvienu karoliuku išgirsti Marijos širdies plakimą bei alsavimą, kad meldimasis Marijai būtų lyg augimas ir buvimas jos glėbyje. Po išprašytos paguodos per Mariją savo dienoraštyje rašiau padėkos žodžius:

– O Marija, mano vienintele Motina, kuri mane apsiauti savo glėbyje. Mano mylimiausia Motina, dangiškoji, kuri gydai mane savo švelnia meile. Kuri niekada, kad ir kas nutiktų, nuo manęs nenusisuki. Ačiū, tau! Dėkoju ir lenkiuosi. Ačiū tau, mano mylimiausioji motina, kuri esi padabinta tyriausiuoju gėlių vainiku ir kurios širdis papuošta aukso vėriniais, kurios akys skaisčios lyg saulės. Tu pati – sielos lelija ir pumpuras, kuriame aš augu, nes Tu nuvedi mane prie Jėzaus kojų. Tu esi mano apkabinimas, kurio ieškau, kai man sunku. Ačiū už Tavo meilę man.

Ir lyg girdžiu atsaką:

– Brangioji, ateiki į mano glėbį, Aš apgausiu rūpesčiu. Visą paveski man, o aš tuo pasirūpinsiu. Ateinu į kiekvieną sielą, kad ją prakalbinčiau ir išprašyčiau malonių, kad ji galėtų vis labiau pamilti mano dangiškąjį Kūrėją. Ateikite visi į mano glėbį, nes aš gelbėju

varguose ir rūpinuosi ta paguoda, kurią gaunu iš Dievo. Ateikite į mano sielos glėbį, mano mylimieji vaikai.

Pažvelgusi į savo patirtį matau, kad mano gyvenime tikrai veikia Dievas. Tačiau Dievo artumo patirtis yra tikra malonė iš pačios Dievo širdies. Kartais net susimąstau, dėl ko aš taip artimai galiu patirti Dievą. Tačiau galvoju, kad Dievo artumu buvau apdovanota ir per skaudžią patirtį. Mano vaikystė, paauglystė buvo labai skaudus atmetimo ir nemeilės laikas, todėl ieškojau, radau ir įsileidau Dievą į savo širdį. Per skausmą Dievas atėjo pas mane ir mane išlaisvino. Tik per skausmą supratau, koks didis yra Dievas ir kad tik Jis gali mane išgelbėti, tik Jame yra pilnatvė. Gera eiti per tikėjimą kaip meilės santykį, per kurį galiu augti ir dar labiau mylėti savo Kūrėją:

– Mano mylimasis, aš vis kas dieną Tavęs ilgiuosi, mano meilės begalybe! Aš kas dieną tavęs ilgiuosi, mano nuoširdžiausioji viltie. Jėzau, aš trokštu būti su Tavimi. Augti Tavo artume. Jėzau, būki mano Viešpats, aš Tave meldžiu...

Kai peržvelgiu sunkumus, galiu pasakyti, kad Dievas tikrai nepaliko manęs vienos. Šlovė Jam! Ačiū už visą patirtį, nes per ją įgijau širdies žvilgsnį ir laisvę, viskas priklauso tik nuo Dievo ir viskas tik Jame. Kokia didžiulė Dievo meilė! Dievas gali išgydyti begalinę skausmo jūrą, tik jei mes Jam atsiduodame, panyrame į Jo begalinę meilę.

– Kaip gera lieti skausmą, būnant Tavo glėbyje. Tavo meilė gali suteikti trokštamą paguodą. Tėve, juk Tu žinai, kam visa tai skirta. Ir tik Tavyje yra tikra paguoda ir mano skausmo prasmė. Meilė Tavyje nugali viską, nes su manimi kenčia mano Mylimasis, dėl to skausmas įgauna prabangos atspalvį.

Per sunkumus kartais jausdavau Jėzaus kvietimą:

– Auginki savo sielos gēles Mano Meilei skleistis, kad ta meile galētum gydyti kitus. Brangi, atiduoki visus savo rūpesčius Mano širdžiai, nes Aš rūpinuosi. Brangi Mano dukra, tu esi mano mylima sielos gēlėlė, todėl Aš tavimi rūpinuosi. Paleiski visus prisirišimus, ir Aš tau atversiu visas duris, kur turi eiti ir ką daryti. Neabejok Manimi, nes Mano didybė jau atsispindi tavyje. Mano dukra, mie-loji! Išsėkis Mano artumoje, ir viskas bus sutvarkyta. Tiesiog auki ir būki Mano artumoje. Nieku kitu nesirūpink.

Dažnai neįmanoma neatsiliepti, norisi kartoti Jam panašius meilės žodžius:

– *Mano Mylimasis, aš vis Tavęs ilgiuosi! Mano meilės begalybe, mano nuoširdžiausioji viltie! Jėzau, aš trokštu būti su Tavimi. Tik Tu esi mano gyvybė, jėga ir stiprybė! Tik Tavyje randu džiaugsmą ir paguodą! Tik Tavyje randu paramą! Tu viską turi savo rankose ir vis-kuo pasirūpini. Aš tuo tikiu. Bandau išlaikyti tikėjimą, kad nesusvy-ruočiau. Bet tikrai viskas yra Tavo rankose! Ir viskas bus tik pridėta! Svarbiausia Tavo artuma, o visi kiti dalykai išplaukia iš mūsų santy-kių, buvimo ir džiaugsmo. Esi man pažadėjęs ir viską išpildysi! Ta-čiau mano širdis yra be galo nerami, globoki ją, nes aš pati per silpna, nieko negaliu įveikti, noriu tik likti Tavyje! Ačiū už tai! Tu esi gyvasis Dievas, alsuojantis gyvybe manyje. Tavo meilė man neapčiuopiamai gili. Net per nusivylimus ir skausmus mane lydi. Kaip man gera būti Tavo artumoje. Juk svarbiausia yra Tavo valia. Ji yra didingiausia. Ir tik šios valios man gera siekti. Ačiū, kad vedi mane ir kad matau Tavo pėdsakus savo gyvenime. Byra ašaros dėl Tavo didybės. Dieve, juk Tu pagrindinis mano širdies troškimas. Kas iš to, jei turėčiau draugų, my-limąjį ir visa kita, bet Tavęs neturėčiau?.. Tu esi amžinasis, Dieve.*

Supratau, kad Dievas nori nepadalintos mano širdies, kad visas mano gyvenimo troškimas būtų tik Jis. Dievas į tai mane ir kviesdavo, kuždėdavo į širdį:

– Mano dukra, mieloji! Išsėkis Mano artumoje ir viskas bus sutvarkyta. Tiesiog auki ir būki mano artumoje. Nieku kitu nesirūpink.

Bent šioje žemėje nieko daugiau vertingesnio, prasmingesnio, neapsakomai stulbinančio nesutiksiu. Tik Jo meilė, Jo didybė ir Jo pažinimas. Nors ir per skausmus, tačiau vis labiau pažinti Dievą yra neįkainojama. Kai pažvelgiu atgal, norisi sakyti, kad kentėti buvo tikrai verta, jeigu tik kančia labiau priartina prie Dievo. Viskas tik Jam, iš Jo ir Jame. Nepažinti ir nemylėti Dievo yra didžiulis skausmas, nepalyginti didesnis už visus kitus. Meilė Dievui nugalį viską.

Aptarimas

Susipažinote su jaunos merginos kelerių metų dvasinės raidos istorija. Jus gal šiek tiek stebina jos dvasios bangavimai. Jaunystė audringa. Beje, tuo metu ji išgyveno žemiškos meilės sudužimą ir po to einančias kančias. Prieš tai matome ją laimingą, atradusią didžiausią lobį Žemėje – Dievą. Toliau – pokalbiai su Dievu, galiausiai – žemiškoji meilė, kuri atsineša ir netikrumą, abejones ir, žinoma, – didžiulę jėgą. Meilė traukia vieną prie kito, o krikščioniškoji moralė stato griežtas ribas...

Ji: iki santuokos jokio kūniško artumo.

Jis: meilėje viskas leistina, o jei reikia, yra išpažintis.

Ji: kaip galima daryti tai, kas nuodėminga?

Jis: nebūk davatka, šiais laikais jaunimas kitoks, ir visi aplinkui taip elgiasi.

Toliau tęsiasi argumentų kova. Išryškėja dar kelios jaunuolio neigiamybės. Tikėjimas ir protas liepia baigti šią draugystę. Ir ji ryžtingai nusprendžia nutraukti, bet kaip tai padaryti? Dievas

pasirūpina ir situacija nutraukia ryšį. O jausmai nepasiduoda. Visa savo audra užgriūva jauną sielą. Iš vienos pusės, viskas daugiau negu aišku, tačiau kaip įveikti save? Jėzus guodžia, aiškina, padeda, rodo savo meilę, o jausmų audra užgriūva vėl ir vėl. Netikra žemiškoji meilė sužeidžia. O gal dėl tos, tikrosios, ateinančiosios reikia sunkiai su savimi pakovoti? Kas tikra – amžina. Amžiną žemišką meilę reikia nusipelnyti. Ne viską žemėje gauname veltui.

Buvo pasikėsinta ir į jos meilę Jėzui. Kaip lengvai per nuodėmes būtų sugriuvęs toks gražus ir lemtingas bendravimas su Jėzumi. Kokia ryški žmogiškoji tragedija: gražiausiais žodžiais Jėzus kalba apie savo meilę mergaitei, būsimai motinai, įtikinėja, kad Jis visada kartu, kad jos svajonės Jam žinomos ir išsipildys reikiamu metu, o ji negali priimti, patikėti, nusiraminti ir viską pamiršti. Vis jai per sunku. Kokie galingi jausmai! Kiek daug jaunimo neišlaiko meilės kančių ir nuplaukia pavėjui. Dievas parodo tiesą per protą, per širdį, bet tiesa pareikalauja nugaltėti savimeilę, savo ego, o tai sunku ir labai skausminga. Todėl paprasčiausia yra eiti lengviausiu keliu. Jie, vargšai, nežino, kad nuodėmės kelias tik pradžioje malonus, o toliau jis žaloja. Taip išyra šeimos, žalojami vaikai.

Ačiū Dievui, jos ryžtas gavo pastiprinimą iš aukščiau, ir ji eina savo svajonės, savojo tikėjimo ir meilės Jėzui keliu.

Praėjo keli mėnesiai, ir Viešpaties paguoda vėl užliejo jos sielą. Štai ji rašo:

„Dievo teikiama ramybė, paguoda, malonūs širdies apkabinimai suteikia jėgų išverti visus sunkumus. Po sunkumų patyriau gydančius Dievo meilės prisilietimus, kurie skatina vis artėti link Jo. Kiekvieną dieną norisi praleisti su meile, džiaugsmu ir tikra gyvybe. Negaliu atsistebėti, kiek galiu skonėtis šia dangiška meilės duona, kaip galiu su džiaugsmu eiti per kasdienybės vingius ir jausti meilės alsavimą. Sunku nusakyti šią patirtį, bet Dievas kiekvieną

kartą vis pripildo mano širdį, kad galėčiau gyventi pagal Jo širdies troškimus. Jis sako:

– Aš kiekvieną rytą kviečiu tave meilės vardu, pagal kurį tave sukūriau. Ateik, Mano Meile, į Mano širdies glėbį ir būki, ir išlik ten, nes ten ir skleidžiasi mūsų širdžių vienybė. Brangi, aš kviečiu tave į pilnatvės džiaugsmą, todėl nenusisuk. Viskas, ko tau reikia, tai ieškoti meilės ir ją skleisti, o visa kita bus pridėta. Aš tave vesiu ir mes augsime kartu. Būki Mano Meile, būk!

DIANOS LAIŠKAI. Palaiminti, kurie vykdo...

Trumpas įvadas

Tolesni tekstai gali sukelti neaiškumų ar prieštaravimų. Kai kam pasirodys, kad per didelis Dianos prisirišimas prie gyvūnėlio gali trukdyti bendrauti su Dievu, atimti dalį meilės, skirtos vien tik Jam. Tačiau yra žmonių, kurie vaikystėje negavo tiek meilės, kiek reikia, kad išaugtų nesužeisti. Diana kūdikystėje buvo atiduota iki mokyklos seneliams. Motinos meilės negavo nei tada, nei vėliau, nei dabar gauna. Susituokusi irgi neilgai gyveno kartu. Bet Dievas, skirtingai nei mes, nebijo žiūrėti į mūsų skurdą ir netobulumą, nebijo žiūrėti į tokius, kokie esame, o ne laukia, kol būsime kažin kuo ir sugebėsime jį priimti labai intelektualiai. Dievas tiek pat jautrus rodamai meilei, kiek ir širdžiai, jos negavusiai, ateina ten, kur jos nors šiek tiek yra, net jei tai būtų mažytis šuniukas.

Mūsų tikėjimas tvirtina, kad gyvuliai neturi sielos. Kažin ką šiuo klausimu galvojo šventasis Pranciškus Asyžietis, kuris žuvims ir paukščiams pamokslus sakė, o vilkus vadino broliais. Dievo galia ir meilė tokia didelė, kad gali padaryti didelių dalykų, kad tik paguostų ir nuramintų žmones, paukščius ir žvėris. Ne mūsų reikalas spręsti, kaip čia yra iš tikrųjų ir kaip bus amžinybėje. Tikime, kad Danguje žmogus bus apdovanotas tokia palaimos būseną, kad nieko daugiau nebetrokš ir apie nieką daugiau nesvajos, o Žemėje Dievą pažįstame iš Jo kūrinijų... visų kūrinijų. Jėzus mokė iš vaisių

pažinti medį. Skaitydami stebėkite, kokios geros pasekmės, kiek teigiamų impulsų gavo pačios Dianos ir jos vyro gyvenimas.

Su kiekvienu žmogumi Dievo santykis yra kitoks. Ne visi gali kalbėti apie savo silpnašias puses, ydas ir klaidas. Ne visi gali būti tokie atviri ir natūralūs, tiesiog būti, kas yra. Bet jei tik gali būti tu, kas yra, Dievas veikia jautriausiose jo srityse, t. y. Jam rūpi visas žmogus, visas jo gyvenimas. Jam svarbios net smulkmenos, jau nekalbant apie didelius dalykus. Apie tai nenutuokia (o kartais ir nelabai gilinasi) dažnas žmogus, sakyčiau, dažnas praktikuojantis, į bažnyčią nuo vaikystės vaikščiojantis tikintysis.

Atrodytų šiuose Dianos laiškuose Jėzaus žodžių nedaug, tačiau konkrečiame gyvenime Jo veikimo apstu. Knygos pradžioje minėjau, kad tarp žinojimo ir vykdymo to, ką žinai, yra didelis skirtumas. Skaitydami laiškus pamatysite, kokiomis dovanomis Dievas apipila, kai žmogus imasi veikti. Žinoma, blogus tarpsnius patiria ir pačios stropiausios sielos: konfliktai su artimaisiais, jaučiasi Dievo apleistos, išstinka dvasinės sausros.

Iki galo neįmanoma suprasti Dievo, savęs ir gyvenimo: čia žmogus tarsi kyla iki dangaus, ir meilė liejasi per kraštus, čia Viešpats tarytum pasitraukia, palikdamas žmogų jo ribotumo ir nuodėmingumo klampynėje. Mes galvojame: jei jau myli, tai kodėl Viešpats slapstosi nuo savo mylimo kūrinio. Bet to mums būtiniausiai reikia tam, kad sparčiai augtų mūsų teigiamos savybės, kad neigiamos pasitrauktų, kad bręstume kaip asmenybės, kad išmoktume mylėti... Kai Dievas „pasislepia“, mes ugdome pačias iškiliausias iš visų dorybių: tikėjimą, viltį ir meilę. O Dievas nematomu būdu keičia, tobulina žmogaus sielą.

Šiuose laiškuose pamatysite vaiko paprastumo fenomeną: ką žino reikiant daryti, tą ir daro. Tada matyti, kokias pasekmes atneša tokia nuostata. Visa tai tampa ir pavyzdžiu, ir paskata panašiai

elgtis. Skaitykite iki galo, jei norite suprasti, kaip vaikystė nulemia visą žmogaus gyvenimą.

Dirmas laiškas

Dievas man davė tokią mintį – ar negalėčiau jums kartais rašyti kaip savo dvasios tėvui apie tai, ką išgyvenu, apie savo bendravimą su Jėzumi. Man kyla įvairių klausimų, abejonių, išgyvenimų ir jaučiu, kad jums galiu atsiverti.

Jūsų tai niekuo neįpareigotų, net nebūtina atsakyti, jei nenorėsit, bet man tai labai padėtų.

Tikiu, kad gerai supratau ir kad Jėzus mane paragino tai padaryti, vadinasi, man tai būtų naudinga. Ir tikiu, kad jus įkvėps suprasti, ar šitas mano prašymas nėra per daug įžūlus ir ar jūsų neapsunkinsiu, jei turėsit skaityti mano laiškus.

Esu silpnos dvasios, linkusi pasiduoti savo silpnybėms, turiu daug ydų, bet labai noriu gerėti, šventėti ir tvirtai žinau tik viena – aš tiesiog negaliu gyventi be Jėzaus. Visas pasaulis apsiniaukia ir mano širdis paskęsta sielvarte, kai Jis pasitraukia iš mano vidaus.

Nepaisant to, kartais apninka abejonės, ar aš neišsigalvoju, ar mintys, kurias kartais girdžiu, tikrai yra Jėzaus. Nors nuolat jaučiu Jo vedančią ranką, Jo įkvėpimus, nors daugybę kartų Jis išklauso mano maldas, aš kaip tas abejojantis Tomas ir vėl Jį skaudinu. O to labiau už viską nenoriu daryti. Ir kai Jis nuo manęs pasitraukia, aš kaip mažas motinos netekęs vaikas tol raudu, kol Jis pasigaili ir sugrįžta.

Myliu Jėzų visa širdimi, kiek tik sugebu savo menkomis jėgomis, myliu savo Dangiškąjį Tėvą ir Šventąją Dvasią. Suvokiu, kaip mažai Juos pažįstu, kaip mažai pažįstu savo Viešpatį. Bet kaip

vaikas jaučiu Jo meilę, šilumą, švelnumą ir nebegaliu be to apsieiti. Atidaviau savo gyvenimą, save pačią Jam ir noriu vykdyti Jo valią. Bet man tai nėra taip paprasta. Nes jaučiu, kad Dievas nori mano dvasinės pažangos, o aš ją sunkiai darau. Todėl man reikia jūsų, kad patartumėt, kad nukreiptumėt, kad sudrausmintumėt, kad pasakytumėt, kur klystu. Gal išmokčiau nuolankumo. Patikėkit, ne aš tai sugalvojau. Jei būtų taip, kaip nori mano egoistinis aš, parėjusi iš darbo gulėčiau ant sofos, žiūrėčiau filmus, skaityčiau knygas ir valgyčiau saldainius. Bet Jėzus nori aiškiai kažko kito iš manęs. Kaip aš tai suprantu? Kai darau tai, kas patinka man, bet nepatinka Jam, vis tiek nesijaučiu gerai, nesijaučiu laiminga. Maža to, jaučiu Jo liūdesį, o galų gale ir Jo atsitraukimą nuo manęs. Bet kai paklausau Jo – nesvarbu, kad pirma valanda nakties ir man anksti keltis į darbą – žinau, kad elgiuosi gerai, nes viduje ramybė, tylą ir gerumas. Jaučiu Jo šypsena ir pritarimą. Sakau:

– Jėzau, kur tai mane nuves?

Atsako:

– Į Dangų!

Stengiuosi klausytis Jo įkvėpimų. Nėra lengva. Nes labai greitai suklystu ir dar greičiau pasikeliu į puikybę. Jis nuolat turi mane nuleisti ant žemės. Rekolekcijos Paštuvoje buvo nuostabios. Labai Jums už jas dėkoju. Dvi dienos laimės, o po jų – 3 dienos išgyvenimų. Bet apie tai parašysiu rytoj. Dabar jau turiu eiti miegoti.

Antras laiškas

Mielas Tėveli,

nuoširdžiai dėkoju už atsakymą. Jūsų kreipinys „dukrele“ vis dar šildo mano širdį ir šypsai ji prisiminusi. Prašau man atleisti,

kad tik dabar rašau antrą laiškėlį. Grįžau po savaitgalio pas mamą. Jos sveikata tokia, kad privalau jai padėti ir sode, ir darže.

Man tai nelabai patinka. Tiksliau nepatinka tai, kad per daug darbų, įsipareigojimų ir per mažai lieka laiko skaityti, rašyti, skirti Dievui. Taip ir pasakiau šiandien Jėzui per pačią kaitrą sėdėdama sode tarp kvepiančių ramunėlių, skindama jų žiedus. Sakiau, kad aš noriu būti kaip Lozoriaus sesuo Marija, sėdėti prie Jo kojų ir klausytis. O aš esu visada tik kaip Morta, kuri patarnauja kitiems, rūpinasi jų maistu ir visais kitais medžiaginiaisiais reikalais.

– Na, gal ne tik medžiaginiaisiais, – Jėzus pataiso mane.

Po šito mano skundo praleidau nuostabią valandėlę sode kalbėdama su Jėzumi. Labiausiai man rūpėjo klausimas, kurį ir Jūs uždavėte savo laiške, – ko Jėzus nori iš manęs? Buvau pasirengusi išdrįsti išgirsti atsakymą. Nes išvakarėse, kai Jam uždaviau klausimą ir išgirdau atsakymą, iš karto pagalvojau, o jeigu čia su manimi kalbasi nelabasis, įlindęs į mano mintis? Ir tada iš karto išgirdau mintį:

– Kodėl tu galvoji, kad su tavimi kalba šėtonas, kai atsakau tau į klausimą ir mano atsakymas tau nepatinka?

Manau, kad šiandien tarp tų ramunėlių aš supratau, ko Jėzus nori iš manęs. Jis nori, mano supratimu, neįmanomo dalyko – kad būčiau šventa! Taip ir pasakiau, kad tai tiesiog neįmanoma, tai juk tas pats, kaip be kosminio laivo pakilti į mėnulį. Be to, mane visada gąsdino šventieji. Žinoma, aš juos myliu ir gerbiu, bet... šventumas man visada siejosi su kančia, paslaptimi, nežinomybe. Šventumas man kaip saulė, kuria gėriesi, kuri šildo ir teikia paguodą, gyvybę, betgi nesinori joje sudegti. Jėzus man atsakė, kad Jam nieko nėra neįmanoma. Jis mane ves ir mokys. Kitaip negaliu patekti į Dangų. Dar paklausė, kurį kelią renkuosi – greitą ar ilgą? Pasirinkau ilgą, nes pagalvojau, kad trumpas tai jau tikrai ne man. Po tokių valandėlių su Jėzumi žemiškas pasaulis su jo reikalais

atsitraukia tolyn, aš pasineriu į vidinį pasaulį ir nenoriu iš jo išeiti, jame taip gera. Jeigu galvoju vien protu, neturiu supratimo, kaip aš galiu tapti geresnė, šventesnė, nes jeigu tik Jis mane palieka vieną, aš tuoj pat pridarau nuodėmių.

Grįžtant prie pirmo laiško. Per rekolekcijas Paštuvoje iš tiesų patyriau nuostabių dalykų. Kaip jums pasakojau per išpažintį ir taip pat grupelėje per pasidalijimą, aš gavau maldos dovaną. Kai meldžiantis tave apgaubia ramybė ir tavo siela, rodos, pakyla į dangų prie Dievo kojų arba dangaus kraštelis nusileidžia ant tavęs. Skendi toje palaimoje, tame gerume ir nieko nenori, tik kad tai nesibaigtų; laikas tampa toks neapčiuopiamas, neišmatuojamas. Kai pagalvoju, kaip bus nuostabu pirmą kartą išvysti Dievo žvilgsnį savo akimis. Tavo akys užsimerks šiam pasauliui ir atsimerks Amžinajam. Pradedi svajoti ir ilgėtis tos akimirkos, kai pamatysiu Jėzų.

Visada melstis man būdavo sunkus darbas: ir pareiga, ir net kančia, tai karantino metu pajutau, kad malda gali būti ramybė, džiaugsmas, vienijimasis su Dievu. Bet ypač tą jutau per šias rekolekcijas. Jų metu patyriau dar vieną, keistą dalyką. Net nemoku tai apibūdinti. Visada buvau baili, nepasitikinti savimi. Na, patikėsite ar ne, tėve, sulig šiais žodžiais, išgirdau sieloje žodžius:

– Dukrele, tau laikas miegoti.

Nesvarbu, ką pasaulis manys, visiškai niekas nesvarbu, aš tikiu, kad Jėzus kalba savo žmonėms, visiems savo vaikams, kurie Juo tiki, kurie Jį myli. Aš tikiu, kad Jis gyvena kiekvieno savo vaiko širdyje, tik reikia Jo klausyti ir vykdyti, ką Jis sako.

Labanaktis.

Tęsinys kitą dieną.

Man jau baisu, kad laikas senka, o žadėtas tekstas pats nesirašo. Kaltas pervargimas, nesugebėjimas taip susitvarkyti savo laiką,

kad jo viskam užtektų. Prašau Jėzaus, kad tai Jis sutvarkytų, surikiuotų mano laiką ir sakau, kad Jo klausysiu.

Prasidėjęs rytas mane perkėlė į pasaulio reikalus, bet dabar, darbo pabaigoje vėl Jums rašau ir šypsauisi.

Suprantu, kad iš šitų padrikų minčių Jums jokios naudos, kad turiu parašyti normalų tekstą su pradžia ir pabaiga, bet, kad žinotumėt, kaip man gera Jums rašyti, pasakoti apie tai, kas man iš tiesų svarbu. Šiuo metu Jūs esate vienintelis, kuriam galiu taip atvirai rašyti apie bendravimą su Dievu.

Taigi rekolekcijos. Minėjau, kad jų metu patyriau keistą potyrių. Į mane, kaip jums pasakojau, sruvo lyg koks srautas. Nesu kūrybingas žmogus, todėl man sunku apsaityti, ką jaučiau, bet jaučiausi pripildyta galios. Įsivaizduojat, galios! Aš, amžinai kažko besibaiminanti, viskuo besirūpinanti, pasijutau stipri, pasitikinti savimi, rami. Tarsi neliko nieko, kas būtų neįmanoma. Tas jausmas nevertė manęs keltis į puikybę, atvirkščiai – jaučiausi labai saugi, jaučiausi esanti Dievo dalis, Jo Karalystės dalis, Jo vaikas tarp kitų vaikų, Jo mylima ir apsaugota, todėl jaučiausi stipri. Todėl, kad buvau su Juo. Klausiu jūsų ir savęs: ar gali taip būti? Ar įmanomi tokie šuorai, tokie potyriai, toks peršokimas iš kūno pasaulio į dvasios pasaulį?

Man tai visiškai nauja, kartais nežinau, kaip į tai reaguoti. Visgi nesijaučiu išėjusi iš proto. Atvirkščiai, pastebėjau, kad tada mano suvokimas gerėja, nuovoka aštrėja, paprastai pasakius, įgautu išminties.

Kartais tai pastato į nepatogią padėtį. Sekmadienis, jūsų aukojamos Mišios Paštuvoje. Po Komunijos. Aš taip verkiau, kad šalia sėdinti moteris paklausė, kas man buvo? O ką jai atsakyti, kad net jums dabar nemoku gerai nupasakoti, kas man buvo. Kaip gali neverkti, jeigu jauti, kad su tavimi bendrauja pats

Dievas, pasilenkia prie tavęs ir kalba tavo širdžiai. Tau, tokiai mažai ir menkai, tokiai suvargusiai ir nuodėmingai sielai. Bet Jis vis tiek myli tave, išlieja tau savo malones ir dar žada dovanų! Verki iš laimės, iš nuostabos, iš gerumo, iš begalinio palengvėjimo, kad Jis nepamiršo savo vaikų, yra čia, su jais, kaip ir žadėjo, iki pasaulio pabaigos. Argi gali būti kas įstabiau už tai, kad Jis savo noru pasiliko su mumis?

Bet rekolekcijos baigėsi, prasidėjo mokymas. Mano išpažintis gal nebuvo gera, nes pasikėliau į puikybę, sakiau, kad daug mažiau darau nuodėmių, visai mažai jų darau. Kurgi ne! Per kitas tris dienas grįžusi iš rekolekcijų buvau palikta viena ir nuodėmių nejučia pridariau tiek, kad oho. Vieną po kitos. Ir apkalbėjau, ir smerkiau, ir kritikavau, ir kėliausi į puikybę, ir buvau godi ir t. t. Tikriausiai nereikia smulkiai aprašyti, ką ir kaip padariau, nes užimtų daug laiko, ir tik trečią dieną suvokiau, kas vyksta. Gailėjaisi, atsiprašiau Jėzaus, o jis man rodė, ką dariau blogai ir kaip turėjau elgtis. Tai sunku, tai labai sunku. Nežinau, koks kitų žmonių ėjimas šiuo gyvenimu, ėjimas į Dangų, į tą šventumą, bet suprantu, kad konkrečiai aš turiu įdėti pastangų, daug pastangų. Nėra juk taip: tikiu Jėzų, tikiu Dievą, atiduodu savo gyvenimą ir „opa!“ – jau šventa, viskas einasi kaip sviestu patepta. Man taip nėra! Kuo toliau, tuo labiau meilė iš manęs reikalauja. Na nėra kito kelio į Dangų ir viskas!

Kitame laiške papasakosiu apie išklaustytus kelis prašymus. Dėkoju jums ir Viešpačiui, kad atsiuntė mane į rekolekcijas.

P.S. Ar galite patikėti, kad rašymas mane atgaivina? Parašiusi, jaučiuosi pailsėjusi ir pilna jėgų. Kaip taip gali būti?

Šlovė Viešpačiui!

Labai ačiū už atsakymą. Labai jų laukiu. Ir atidžiai skaitau pamokymus.

Radau būdą rašyti. Kai aplanko įkvėpimas, lekiu prie kompiuterio ir užrašau mintis, kad jos nepabėgtų, tada vėl lekiu dirbti savo darbelių. Kitaip, jei laukiu vakaro, mintys išsilaksto ir pasimiršta.

Dabar gyvenu, taip sakyčiau, skirtingais sielos režimais. Vienas režimas, kai būnu visiškai palikta viena, be Dievo. Tada būna blogiausia. Kitas režimas, kai būnu ne visiškai palikta, kai jau blogai – šaukiu, klausiu, verkšlenu ir t. t. Šiomis dienomis vis prisimenu pasidalijimą per rekolekcijas, kaip nuolat plėšomasi tarp tikėjimo Meilės Dievu ir tarp teisingumo. Tarp Meilės ir tarp teisingumo. Ir laimi dažnai teisingumas. Suprantu, kodėl taip yra. Ir man taip būna. Kai tik lieku tokioje būsenoje, aš tą būseną vadinu „Dievo atsitraukimu“, ir aš tuoj pat imu galvoti apie teisingumą. Sakau:

– *Kodėl viskas taip neteisinga? Kodėl aš viena turiu tvarkyti namus, ruošti maistą, nors kasdien einu į darbą, o vyras jau trys mėnesiai neina į darbą? Kodėl jis nieko nedaro?*

– Bet jis vakarais su tavimi meldžiasi, – išgirstu tylų atsaką sieloje.

Jau nebesigilinu ir nesvarstau, kieno tas atsakas, nes pykstu ir ieškau teisybės toliau:

– *Mano vyras keikiasi ir dažnai mane vadina „durna boba“, ar Tu, Jėzau, žinai, kad kartais, rodos, fiziškai skauda nuo tų neteisingų žodžių?*

Vėl girdžiu:

– O, kad tu žinotum, kaip Mane jie vadino.

Vis dar nepasiduodu:

– *Dieve, tai kodėl tiek daug pasaulyje blogų žmonių? Kodėl tiek daug blogio?*

Ir tada kažkuriuo momentu aš suvokiu, pamatau, ką jie visi Jam padarė, pamatau Jį kybantį ant kryžiaus, suprantu, ką Jis iškentėjo, ir blogiausia, kad kenčia toliau. Tokiais momentais, kai tai supranti, kai nors maža dalele supranti, ką Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia padarė dėl mūsų, neberūpi jokios teisybės, jokios skriaudos, jokios ambicijos. Tiktai norisi koku nors būdu padėti Dievui nešti tą našta, padėti gelbėti žmoniją. Na ir pradžiuginti, paguosti, parodyti meilę. Juk savaiame aišku, kad Viešpats, laikui atėjus, atitaisys visokias neteisybes, skriaudas, nušluostys visas ašaras, sutaisys viską, kas, atrodo, sugadinta neatitaisomai. Ir sudaužytas, suluošintas širdis – taip pat.

Tiesiog nėra kito kelio, kito būdo – tik stipriai Jį apsikabinti, įsitverti Jo rankos ir eiti kartu, kur beves. Apie tai mums kalba tūkstančiai maldų, giesmių ir Šv. Raštas. Bet kartais mūsų akis uždengia migla ir mes nieko nematom, mūsų ausis apkurtina šio pasaulio trunkūs garsai, siela pavargsta nuo liūdesio ir nevilties, ir mes nenorim girdėti švelnaus kvietimo.

* * *

Šiandien turėjau pamoką. Po karštos darbo savaitės likau Kaune. Visas savaitgalis buvo įtemptas ir pilnas visokių darbų. Nors ir labai stengiausi, bet visko padaryti per šeštadienį nepavyko. Vakare nuėjau miegoti pavargusi. Net prie rašymo nebuvo kada prisėsti. Sekmadienio rytą pabudau pailsėjusi, nusprendžiau, kad į Mišias eisiu nuo 12 val. O iki to laiko bent jau namus sutvarkysiu. Žinau, kad negerai sekmadienį dirbti, bet labai nebarkit. Nuo ankstauro ryto tvarkiau namus: valiau dulkes, siurbiau kilimus, ploviau grindis, šveičiau vonios kambarį ir prabėgom tyliai stebėjau savo vyrą. Jis ramiai atsikėlė, nuėjo į dušą, ten ilgai prausėsi, po to pusryčiauo,

buvo ramus, patenkintas, bent jau taip atrodė išoriškai. Nebeprašiau nieko man padėti, žinojau, kad tai beviltiškas reikalas. Kiek kartų prašau nors ką nors padaryti namie, nes aš nespėju, aš juk kasdien einu į darbą, o jis kasdien namuose! Bet visi mano prašymai kaip į sieną. Tvarkiausi, skubėjau ir jutau, kaip mano širdyje auga pyktis ir galvoje gimsta keršto mintys. Pamiršau, ką buvau supratusi vos tik prieš dvi dienas, ir vėl pasidaviau teisybės ieškojimui. Net ne teisybės, šį kartą – kerštui. Galvoje sukosi mintys, kaip galėčiau jį pamokyti, priversti suprasti, kad jis neteisis. Na galvoju: viskas – daugiau tikrai nebegaminsiu maisto, tegul pats gaminasi, nebeleisiu savo pinigų maistui, na kiek aš galiu jį maitinti! Neskalsiu jo drabužių! Ar aš kokia vergė Izaura? kažko daugiau baisiau nesugalvojau. Bet nedaug trūko, kad garas pro ausis imtų veržtis. O juk sekmadienio rytas! Nejučia, kaip visada pastaruoju metu, visa tai ėmiau dėstyti Dievui, jam pasakoti, skųstis, kalbėti. Tuoj pat gavau atsakymą. Jeigu paklaustumėt, kaip tai atsitinka, nemokėčiau gerai paaiškinti. Anksčiau išgirdavau grynas, aiškiai suformuluotas mintis. Ir šįryt, po mano skundų, išgirdau mintį:

– Aš čia su tavimi, ir būsiu visada.

Po to, ir taip būna vis dažniau, mano sąmonė tarsi nušvinta, kaip kokio žaibo nušviesta ir man paaiškėja įvairūs dalykai. Ir šį kartą tokio nušvitimo paliesta aš supratau, kad šiuo momentu tai ir yra MANO NEŠAMAS KRYŽIUS. Tylus kryžius, nešamas daugelio moterų. Tas kryžius vertingas ir turi prasmę tik tada, kai jis nešamas kantriai, tyliai, su meile. Išvertus į suprantamą tokiems žmonėms kaip aš kalbą, tai reiškia, kad nesiskųsdama turiu nešti savo našta, gerai atlikti kasdienės savo pareigas ir būti vis tiek gera, linksma, laiminga, nes taip vienijuosi su Jėzumi. Rašau tai vakare ir beveik pati stebiuosi. Bet rytą, kai buvau paveikta to nušvitimo, viską labai aiškiai supratau ir jaučiau. Tokiais

momentais atsiveria daugybė nesuprantamų, paslėptų dalykų. Ryte aiškiai supratau, kodėl Jėzus pirmiausiai pasirodė Marijai ir kodėl Jis ar Marija taip dažnai pasirodo vaikams arba moterims. Supratau ypatingą moterų vaidmenį Išganyme Kristaus laikais ir dabar. Supratau moters panašumą į Jėzų. Galiu drąsiai jums prisipažinti: neturiu tiek proto, kad išmąstyčiau tokias gilumas. Tai ne man. Bet žinau, kad tokie nušvitimai yra mano labui. Nes aš mokausi. Ir po to su džiaugsmu aukojau visus savo vargus, darbus, nuovargį Dievui. Ir džiaugiasi, kad tokiu būdu galiu kartu su Juo nešti kryžių. Jis mažutis mažulėlis, palyginti su Jo, bet aš jį nešu kartu su Juo, o tai svarbiausia. Jis visiškai supranta ir pažįsta mane, o aš vis daugiau pažįstu Jį.

Bažnyčioje skaudėjo galvą, buvo tvanku, bet aš džiaugiasi ir buvau laiminga, kad galiu paaukoti šiuos nedidelius skausmelius. Nebijojau, net jei būčiau nualpusi ar numirusi, nes vis dar jaučiau, kad nešu kartu su Juo tą savo rytmetinį kryžių. Ir nebeliko jokių pykčių, jokių keršto minčių, nes mane gaubė ramybė ir meilė. Galvojau, kodėl taip nutinka? Man rodos todėl, kad kai visiškai atsi-
duodi Dievui, kai Jis tampa tau viskuo, tavo Alfa ir tavo Omega, visa kita yra tik antraeiliai dalykai. Juk labiausiai žmogų įskaudina tie, ką žmogus myli labiausiai. O Dievas niekada neskaudina, niekada nekerštauja, tik myli ir atleidžia. Kai tu susikoncentruoji į mylimiausią Asmenį, visa kita tavęs tiesiog negali skaudinti. Tu viską ištveri lengvai, nes tave myli ir į tavo jausmus atsako pats Teisingumas, pats Gailestingumas ir pati Meilė. Štai kodėl Didysis įsakymas yra toks svarbus. Jeigu žmonės jo laikytųsi, kaip gera būtų gyventi žemėje.

Kai Jis keičia mane, stengiuosi kiek galiu nesipriešinti. Suvoikiu, kad esu per silpna, kad keisčiausi pati. Todėl prašau, kad būčiau, kaip molis Jo rankose. Kad išmokčiau vykdyti Jo valią. Žinau,

kad myli mane tokią, kokia esu, bet noriu Jį džiuginti, noriu Jam patikti. Jeigu Jis to nori, vadinasi, ir aš to noriu.

Žinoma, ateis kita diena, ir vėl gyvensiu paprastą pasaulio gyvenimą. Darbe galvosiu apie darbo reikalus, sutikusi žmones klausysiu jų rūpesčių, girdėdama muziką niūniuosiu kartu. Bet visa tai darydama, mokysiuosi Jėzaus nepaleisti iš savo širdies. Daryti viską kartu, skirti viską Jam. Dievas vis labiau traukia mane artyn savęs. Ir noriu žmonėms šypsotis Jo šypsena, žiūrėti Jo akimis, sakyti tokius žodžius, kokius ir Jis pasakytų.

Rašau paraginta Dievo. Mane tiesiog gena prie kompiuterio rašyti laiško. Išmokau nesipriešinti tokiems raginimams. Matyt, tai yra naudinga ir gera, nors ir nesuprantu kam. Man nesunku rašyti, nes galiu rašyti viską atvirai. Kas žino, jeigu ne rekolekcijos padieiniui „Eik į savo kambarėlį“, gal ir toliau būčiau gyvenusi apimta nevilties, baimės, nerimo, skausmo?

* * *

Labai džiaugiuosi, kad jums patinka knyga „Dievo įsiveržimas“. Ji stovi ant mano stalo ir laukia, kada ją atsiversiu. Turiu prisipirkusi daugybę knygų religine tema. Dauguma iš jų – dar neperskaitytos. Perskaičiau tik visus dešimt Marijos Valtortos tomų ir dar keletą. Kartais pajuntu paraginimą atsiversti ir paskaityti kurią nors. Visada randu reikiamą atsakymą.

Bet ką jūs su manimi darysit, jei aš tuos laiškus jums rašysiu ir pasibaigus birželiui?

Bijau, kad iš šitų laiškų jums absoliučiai jokios naudos nebus, bet kad man tai labai naudinga, tai neabejotina.

Ačiū, kad skaitot.

Diana

Sveiki, mielas Tėveli,

Jūs net negalit įsivaizduoti, kaip nudžiugau, radusi Jūsų laiškėlį, kad esat Kaune ir pasiekiamas paštu. Ne kasdien tikrinau asmeninį paštą, tai vakare radusi jūsų laiškėlį puoliau kuo greičiau melstis savo maldas, kad galėčiau jums po to parašyti. Esat man kaip saulės spindulys, apšviečiantis aptemusių mano širdies palėpę ir parodantis kelią. Jūs labai man reikalingas, nes greitai pasimetu ir neatskiriu, kas tikra, o kas ne.

Šitos trys savaitės man buvo sunkios. Buvau visiškai palikta viena. Viena su savo nuodėminga prigimtimi. Neatskyriau, kur nuodėmės dariau, o kur buvo dar tik pagundos. Bet šitas sunkus laikas buvo labai naudingas jau vien tuo, kad jeigu anksčiau kildavo abejonė, ar tikrai su manimi kalba Dievas, ar tikrai jaučiu Jo malones, tai dabar, kai esu palikta viena vienuotėlė ir man pačiai nieko nepavyksta susiorganizuoti, tai jau aiškių aiškiausiai suprantu, kokia neapsakoma laimė buvo jaustis visapusiškai Jo apgaubtai.

Dabar esu puolama iš visų pusių. Ir iš išorės, ir iš vidaus. Iš išorės tuo, kad patys artimiausi žmonės kaip susitarę elgiasi kuo bjauriausiai. Todėl fiziškai nuolat esu pervargusi, nepailsėjusi, nes per daug darbų, per daug negatyvumo, nukreipto į mane. Vidinės bėdos: kovoju su piktumu, dažnai pykstu, nirštu, niurzgu ir t. t. Dar puola visokios pagundos – pasaulio viliojimai. Tuos kažkaip lengviau atskiriu ir nors sunkiai, bet nuveju. Sunkiausiai įveikiu tą norą pykti, ieškoti teisybės. Mane pačią labai glumina tas kartais užeinantis vidinis įniršis, nes save laikiau labai atlaidžia ir nepikta. Pasirodo, klydau. Bet ką aš negerai darau? Ir ką reikėtų daryti? Tiesiog pralaukti? Esu kažkada kunigo paklaususi apie pyktį, tai pasakė, kad pykti nėra nuodėmė, kad tai normalu. Bet jei pykstu,

aš blogai jaučiuosi viduje, aš nenoriu ant nieko pykti, net jei tas pyktis teisėtas. Tai gal galėtumėt paaiškinti, kaip elgtis?

Bet baisiausia, jog suprantu, kad nemoku mylėti Dievo, kad nemyliu Jo taip, kaip turėčiau. Noriu mylėti visa širdimi, o neišeina! Nors puikiai suprantu, kad be Dievo pagalbos, be jo malonės esu baisi nusidėjėlė, vis tiek esu 100 % įsitikinusi, kad Dievas mane myli besąlygiškai ir kad viską man atleis (!). Suprantu, kad įžūlu taip galvoti. Bet Jis juk žino, kad esu be galo silpna. Jam sakiau:

– Taip, esu nieko neverta ir nuodėminga, bet jeigu man neatleisi, argi nori, kad Tavo auka ant kryžiaus nueitų perniek? Juk ten ir už mane kentėjai.

Tai tokios mano šitos savaitės. Melstis irgi sunku. Kai atsimeinu, kas buvo per savaitgalio rekolekcijas, ir dabar, tai skiriasi kaip diena ir naktis. Per rekolekcijas, kurį laiką prieš jas ir po jų malda buvo poilsis, džiaugsmas, paguoda, stiprybė, tiesiog jėgos ir energijos pliūpsniai. Tai dabar viskas atvirkščiai. Kurį laiką buvo sunku net prisiversti melstis, dabar meldžiuosi noriai, bet tarsi dirbčiau sunkiausią darbą. Ta maldos valanda atima daug jėgų ir sveikatos. Bet suprantu, kad viskas taip ir turi būti, kad čia Dievo valia. Nors ir negirdžiu Jo šitas savaites, nejaučiu jokių paguodų, bet jaučiu, kad Jis šalia, kad mane saugo. Vis tiek Dievu besąlygiškai pasitikiu, kalbu Jam, kartais kai jau visai nusimenu – atsako kokiu žodeliu.

Ir žinau, kad girdi visas mano maldas, kiekvieną mano žodį, ir išklauso mano prašymų. Prieš dvi savaites buvo toks įvykis. Važiuoju su automobiliu į Kalvariją. Vairavo mano vyras, o aš laikiau ant kelių mūsų šuniuką – jorkšyro terjerą. Nika jau senutė – 12 metų. Staiga avarinė situacija, staigus stabdymas ir šuniukas nulėkė kaip kulka į priekį ir trenkėsi galvyte. O ta galvytė gi mažutė, šuniukas visai nedidukas. Jei ne saugos diržai ir mes būtumėm į stiklą atsimušę. Šuniukui šokas, dreba, matyti, kad blogai. Liečiau apsisukti ir

grįžti namo, dar buvom iš Kauno neišvažiavę. Grįžau ir tiesiai su šuneliu prie kryžiaus. Meldžiausi ir prašiau, kad išgydytų, kad nebūtų smegenų sutrenkimo. Išgydė! Tuoj pat! Sveikas mano šuniukas. Ir jau ne pirmą kartą išgydo. Buvo kartą visai beviltiškoje situacijoje, jau veterinarai sakė, kad nėra šanso, o pasveiko kaip niekur nieko!

Bet žinot, kaip aš meldžiausi, kai ko nors prašau? Aš niekada Dievui neprimetu savo valios. Aš prašau, bet pasitikiu Juo ir iš anksto priimu viską, ką Jis nuspręs. Kai pradėdu melstis, jau tampu rami, nes žinau, kad atiduodu situaciją į Jo rankas, o Jis žino, kas yra geriausia. Prašau išgydymo, sakau: „Tu juk žinai, kaip myliu ją, bet tegul būna Tavo valia, nes Tu žinai, kaip geriausia, bet jeigu pasiimsi ją – pasirūpink ja.“ Ir šventai tikiu tu.

Kai meldžiausi už ligonę, mano dvasinę patarėją, irgi prašau, kad operacija pavyktų. Bet juk nežinia kaip geriau jai – tik Dievas tą žino. Tai ir prašau, kad padėtų taip, kad jai būtų geriau! Viliuosi, kad ji pasveiks, nes labai gera ją turėti ir su ja kalbėti. Rodos, bandau nuraminti ir paguosti ją, o nejučia lieku paguosta pati. Ji nuostabi. Koks ji man pavyzdys, kaip reikia ištikimai mylėti Dievą! Stengiuosi mokytis iš jos ir sekti ja.

Šitą laiką, kai nejaučiu malonių ir Viešpats man dažniausiai neatsako, stengiuosi priimti kantriai ir be didelių skundų. Jis geriausiai žino, kas man naudinga. Man juk neregėtai pasisekė, kad Jis tiek su manim kalbėjo.

Gera stebėti Jo sukurtą pasaulį. Kartais, kai matau žmones, gražius, nuostabius, protingus, darančius įstabius, gerus darbus, arba talentingus, sukuriančius didingus dalykus, sakau:

– *Viešpatie, kokius nuostabius kūrinius Tu sukūrei!*

Ir jau nebeklausiu, kodėl Jis man nedavė tiek proto, išminties, grožio ar talentų, kaip kitiems? Nes pradėdu suprasti, kad toks ir buvo Jo sumanymas.

Dar kartą ačiū, kad galiu Jums rašyti. Jūs esat dar vienas Dievo man siųstas stebuklas! Kažkoku neregimu būdu, vien savo buvimu nukreipiat mane teisingu keliu.

Penktas laiškas

Sveiki, mielas Tėveli,

labai ačiū už patarimus ir pamokymus. Kiekvieną jūsų žodį priimu lyg pats Dievas juos sakytų. Visi jūsų atsakymai ir žinutės labai man svarbūs ir vertingi. Jau nekalbant apie tai, kaip nudžiungu bet kokią žinėlę gavusi iš jūsų.

Šita savaitė man tikrai nenuobodi buvo. Su jūsų atsakymu į mano ketvirtą laiškėlį sutapo malonės grįžimas. Praeitais šeštadienis ir ypač sekmadienis buvo nuostabūs. Staiga dingo visos pagundos, puolimai, blogos mintys. Ypač po sekmadienio Mišių visą likusią dieną jaučiausi apgaubta tokios apsaugos, kokios dar nebuvau patyrusi. Net nežinojau, kad įmanoma taip jaustis – buvau visiškai saugi nuo bet kokio blogio, mylima, apgaubta Dievo meilės, tarsi būčiau Jo glėbyje, jokių blogų minčių, vien tylus, gilus džiaugsmas ir ramybė.

Tai mane labai stiprina iki šiol, nes jau pirmadienį gavau kryželių. Jeigu ir jūs patvirtinsit, kad taip ir yra, kaip aš suprantu (jau jūs tai tikrai suprasit ir žinosit), tai būsiu tikra galutinai. Kaip, mano manymu, tie kryželiai reiškiasi? Ogi kai mano vyras nei iš šio, nei iš to mane pradeda plūsti bjauriausiai žodžiais ir keiksmiais. Žinokit, būna baisu. Bet ne ta prasme, kad fiziškai bijočiau. Bijoti niekada nebijau. Bet mane tai skaudina fiziškai ir dvasiškai. Net nemoku paaiškinti, nes man pradeda skaudėti širdį, galvą ir tokią jaučiu dvasinę kančią, kad net stebėtina. Mano vyras ne angelas,

esu pripratusi prie jo būdo, ir paprastai esu atspari jo keiksmams, ir dažniausiai nekreipiu dėmesio, ir dar pastatau į vietą. Bet dabar viskas kitaip. Prieš mėnesį jis nustojo su manimi melstis vakarais ir tai sutapo su mano sielos tamsa, jei galiu taip pavadinti. Kai meldėsi, buvo visai kitas žmogus – buvo geras ir niekada nesikeikdavo. Vakar jį paklausiau, kas jam užaina, kad taip siaubingai keikiasi, ar žino, kad tada pasidaro panašus į nelabąjį. Sako, kad žino, bet nieko negali su savimi padaryti ir beveik nieko neatsimena. Kiek atsimenu, taip vyksta beveik visą bendrą mūsų gyvenimą. Po tokių keiksmų ir pykčio priepuolių jis visada sakydavo, kad neatsimena ir nieko sau negali padaryti, kad juos sustabdytų. Netikėdavau juo. Dabar suprantu, kad gal tai tiesa.

Ar teisingai manau, kad vienas iš mano kryželių yra ir tas nepaaiškinamas vyro puolimas ir keiksmas?

Be to, visą šią savaitę labai dažnai skauda ir svaigsta galva, silpna, neturiu fizinių jėgų ir tai dažniausiai vyksta tada, kai reikia kažką dirbti. Neturiu jėgų, jaučiuosi siaubingai, bet koks fizinis veiksmas reikalauja didžiulių pastangų, o išoriškai nieko nesimato, atsimenu, pasiskundžiau, kad labai bloga, o bendradarbis sako, kaip keista, tu puikiai atrodai. Daugiau nesiskundžiu. Darau tai, ko Dievas iš manęs nori, – aukuju ir vienijuosi su Juo. Ar teisingai Jį suprantu?

Mat šį antradienį aš vėl apsiverkiau kažką paskaičiusi apie skriaudžiamus gyvūnus. Jėzus jau trečią kartą man aiškių aiškiausiai pasakė:

– Neverk dėl gyvūnų, jie bus išgelbėti visi iki vieno! O žmonės ne visi bus išgelbėti.

Ir sakė, kad verkia kartu su manimi, tik Jis verkia dėl nusidėjėlių, ir aš turėčiau verkėti dėl jų ir aukotis dėl jų. Tas Jo pasakymas mane labai sukrėtė. Nuolat jį atsimenu.

Visada man labiau rūpėjo gyvūnai nei žmonės, visada labiau gailėjau gyvūnų nei žmonių. Aš meldžiausi, prašydama apsaugos gyvūnams. Norėjau savanoriauti kokioje gyvūnų prieglaudoje. Ir jeigu pagalvodavau, ką norėsiu veikti Danguje, tai vienas iš norų buvo rūpintis gyvūnais. Bet Dievo planai mano atžvilgiu aiškiai kitokie. Jis jau tris kartus man liepė nesisirūpinti gyvūnais, o rūpintis nusidėjėliais. Ir aš sakiau:

– *Taip, sutinku.*

Kaip pasakiau savo „Taip“ po išpažinties pas jus gegužės 13 dieną, per Mišias Jėzus paklausė manęs, ar nešiu su Juo kryžių? Aš sutikau. Tai ar teisingai manau, kad visa tai, ką prieš tai išvardinau, ir yra mano kryželiai šiuo metu? Kad visa tai turiu kantriai, nesiškųsdama išverti ir aukoti už nusidėjėlius, kaip Jis ir nori? Lauksiu jūsų patvirtinimo, ir ką jūs beatsakysit, tai priimsiu.

Džiaugiuosi, kad vėl girdžiu Dievą. Ne taip dažnai, kaip norėčiau, bet pastebėjau, kad visada prakalba, kai dėl ko nors verkiu. Trečiadienį verkiau dėl ligonės. Bijojau dėl jos ir gailėjau savęs, jeigu jos netekčiau. Jėzus man pasakė:

– Neverk. Džiaukis dėl jos. Jai viskas bus gerai.

Šiandien ji paskambino ir linksmu balsu pasakė, kad jai iš tiesų viskas gerai. Tai telieka tik sušukti: „Šlovė Viešpačiui!“ Ir koks laimingas kiekvienas žmogus, kuris turi tikėjimą.

Šlovė Viešpačiui!

Šeštas laiškas

Sveiki, brangus Tėveli,

esu nepaprastai jums dėkinga už atsakymą į savo paskutinį laišką. Jūsų pamokymai labai man padėjo. Sunkiausia buvo priimti

pamokymą dėl gyvūnų. Tris dienas kovojau su savimi, kol Dievas atėjo į pagalbą ir išsprendė šitą problemą. Dabar viskas gerai.

Šitas mėnuo man buvo kupinas įvykių. Per atostogas turėjau laiko mąstymams apie Viešpatį. Didelę įtaką padarė liepos mėnesį palydėtojos (sesers vienuolės) duota knygelė „Dievas Tėvas kalba savo vaikams“. Skačiau ją per atostogas Palangoje, supratau, už kiek daug turiu būti dėkinga Dievui. Atostogų Palangoje pradžioje prašiau Dievo dovanos: gerų atostogų be rūpesčių ir kad per atostogas galėčiau valgyti tai, ko jau dvejus metus negaliu, kokį torto gabalėlį ar ką nors iš saldumynų, nes negaliu nieko valgyti, kur yra pieno produktų ar kiaušinių, ar mielių. Ir šitą dovaną gavau! Labai nepiktnaudžiau, bet valgiau ir torto, ir pyragėlių, ir kitų dalykų. Ir buvau sveika. Neprisimenu kitų tokių gerų ir ramių atostogų, ir svarbiausia – su Dievu.

Vaikščiodama jūros krantu galvojau, ką galėčiau padovanoti Dievui, kuo galėčiau Jį nudžiuginti. Padovanojau Jam savo laisvę, savo laisvą apsisprendimą. Puikiai supratau, ką dovanuju, bet tai, ką Jis man davė, kaip ir kiekvienam žmogui – laisvą apsisprendimą, su meile ir pasitikėjimu patikėjau Jam. Žinot, niekada gyvenime nesijaučiau tokia laisva, tokia rami ir tokia saugi kaip po to, kai padovanojau jam šitą dovaną.

Nežinau, ar padariau kokią pažangą per šitą mėnesį, bet stengiausi. Suprantu, kad nesu tokia, kokia turėčiau būti – ir supykstu ir negražių žodžių kartais pasakau, bet labai pasitikiu Jėzumi, Jis visada ateina į pagalbą tais momentais, kai jau, atrodo, esu visiškai įvartyta į kampą.

Atostogų metu, bet jau po Palangos, būdama savo namelyje Kalvarijoje, patyriau labai keistą dalyką. Esu jums sakiusi, kad jau beveik 10 metų kalbu šv. Brigitos maldas Švč. Kraujo garbei. Su tais mąstymais man visada sunku. Ir suprantu, kad dažnai

nesukalbu tų maldų tinkamai. Būna, kad atidedu vakarui... Bet pasikliaunu Jėzumi ir tikiu, kad Jis mano maldoms prideda tai, ko trūksta. O tą atostogų rytą prabudau labai anksti. Pasiėmiau Palangos bažnyčioje pirktą žurnalą „Mylėkite vienas kitą“. Ir mane labai įkvėpė straipsnis apie rožinio kalbėjimą, apie tai, kiek malonių ir stebuklų atsitinka rožinio mylėtojams. Nusprendžiau dabar sukalbėti savo maldas. Paprašiau Jėzaus ir Marijos pagalbos ir savo Angelo Sargo, kad nuneštų mano maldas prie Viešpaties kojų ir pridėtų toms maldoms, ko joms trūks, kad jos nudžiugintų Dievą Tėvą. Sukalbėjau rožinio dalį, po to pradėjau Brigitos maldas. Sėptynias paslaptis. Stengiausi jas apmąstyti. Tų maldų, tų mąstymų metu aš patyriau keistus potyrius. Sulig kiekviena paslaptimi tai stiprėjo. Man nebereikėjo stengtis mąstyti, rodos, aš viską gyvai mačiau, gyvai jaučiau, vis stipriau su kiekviena paslaptimi. Kai priėjau nukryžiuvimą, jau raudojau, nes pirmą kartą gyvenime man nereikėjo įsivaizduoti Jėzaus ant kryžiaus, nemačiau Jo vaizduotėje, kaip paprastai, ant medinio kryželio ar kokiam paveiksle, mačiau Jį gyvą, suvokiau Jį kaip gyvą Žmogų, kabantį ant kryžiaus. Nemoku jums paaiškinti, kaip tai vyko, bet prieš mano akis išryškėjo Jo Gyvo Kūno dalis – petys ir ranka. Visą kūną irgi mačiau, bet jis buvo tarsi neryškus siluetas, tarsi paslėptas, bet petys ir ranka su raumenimis buvo prieš mano akis. Nemoku jums apsaityti, koks tai buvo siaubas, kaip mane tai sukrėtė, tai pervėrė mane iki sielos gelmių. Verkdama meldžiausi nukryžiuavimo paslaptį ir dar paskutinę – pervėrimą. Mačiau ietį, bet vėlgi – neryškiai, man prieš akis stovėjo gyvo Jėzaus petys ir ranka. Tiek man buvo leista pamatyti. Verčiau visą dieną, akyse mačiau tą vaizdą. Verčiau ir dabar tai prisiminusi.

Daug galvojau, kodėl mačiau tik petį ir ranką. Manau, daugiau būčiau neištverusi, numirti galima nuo tokio siaubo.

Kitomis dienomis Dievas prigesino tuos prisiminimus, leido man juos užmiršti. Suprantu, kodėl. Su jais neįmanoma gyventi įprasto gyvenimo. Tai per daug baisu, tu gali tik raudoti. Mano prisiminimai gyvai grįžo dabar, kai turiu jums papasakoti. Ir aš vėl apraudu Jėzų tai prisiminusi. O gal raudu dėl savęs, dėl nusidėjėlių, dėl visos žmonijos, dėl žmonių aklumo ir abejingumo, gal raudu dėl to, kad žmonės nesupranta, ką jie daro, o kai supras, jau bus per vėlu.

Nebegaliu daugiau rašyti, nes negaliu sustoti verkusi, todėl šio laiško tęsinį parašysiu ir išsiųsiu rytoj. Niekam to nepasakojau. Tik labai dėkoju Dievui, kad atsiuntė man palydėtoją ir atsiuntė Jus, ir už galimybę jums rašyti, ir už tai, kad parašote man atsakymus.

Septintas laiškas

Labą diena, brangus Tėveli,
noriu pasidalinti keliais svarbiais įvykiais iš vasaros. Vienas iš jų toks, kad rugpjūčio mėnesį po atostogų per vienas sekmadienio Mišias skundžiausi Jėzui, kad visai neturiu laiko, kad mane vargina kasdienės pareigos ir nesibaigiantys darbai, kad esu kaip Morta, o noriu būti kaip Marija. Aiškiai išgirdau Jo žodžius:

– Nuo šiol įsipareigok Man.

Per šią vasarą nepaprastai susidraugavau su sesele vienuole. Kai jai buvo blogai ir ji sirgo, aš meldžiausi už ją ir mudvi kasdien kalbėdavom. Išklausedavau ir guosdavau ją. Ji skambindavo, kai jai būdavo blogai, ir prašydavo melstis, sakydavo, kad ji tiesiog įsikabinusi į mane. Vėliau supratau, kad ji man daug labiau yra reikalinga, negu aš jai. Tas vienas ar du pokalbiai su ja per dieną

man būdavo svarbiausia dienos dalis. Aš mesdavau visus reikalus, visus darbus, nieko nebūdavo svarbiau, kaip pasikalbėti su ja. Kalbėdama su ja, guosdama ją, meldamasi už ją aš tarsi jaučiu Dangiško gyvenimo pradžia, bendrystę, kuri mus vienija ir kuri bus Danguje. Tą patį jaučiu Jums. Tik Jums viską pasakoju iki smulkmenų atvirai, esu kaip atversta knyga, nes ar sutinkat su tuo, ar nesutinkat, laikau Jus savo dvasios tėvu. Po šitų žodžių galit pagalvoti, kad esu labai įžūli, bet, kad žinotumėt, kokia aš visą gyvenimą buvau nedrąsi, baili ir kompleksuota, tai nustebtumėt. Taip drąsiai kalbu todėl, kad jaučiu šalia savęs Jėzų, ir vakar Jo paskutiniai žodžiai buvo:

– Parašyk tėveliui.

Tai ir rašau.

Šitos kelios savaitės man buvo siaubingos. Noriu jums viską papasakoti. Mes jau daug metų turim kalytę. Prieš kelias savaites pastebėjau, kad jai negerai: vemia, viduriuoja, tai vėl pagerėja. Pasidarė taip prastai, kad prieš 10 dienų nuvežiau ją į kliniką. Padarė kraujo tyrimus, echoskopiją, viską kaip žmogui. Diagnozė – kepenų vėžys, kepenų nepakankamumas, inkstų nepakankamumas, cistų daugybė ant inkstų. 5 dienas statė lašelines, leido vaistus, negerėjo, kiek išgerdavo vandens, tiek išvemdavo, apie maistą net kalbos nebuvo. Ir sesuo vienuolė, ir kita labai dvasinga pažįstama patarė jos nekankinti ir migdyti. O aš pati tuo metu susirgau, o sesuo vienuolė meldėsi už mane ir mano reikalus. Dabar suprantu, kad Dievas viską buvo numatęs ir tą ligą man atsiuntė. Keturias dienas dirbau dar sirgdama, o nuo pirmadienio davė man biuletenį ir galėjau būti su savo šunyte. Įsivaizduokit, kai tik gavau biuletenį, iš karto nustojau sirgti ir kosėti. Sesuo vienuolė kaip tik išvakarėse už mane buvo pradėjusi kalbėti Šv. Judo Tado devyndienį.

Žinau jūsų požiūrį į gyvūnus, žinau, kad sakėt, kad jaučiu per didelę meilę gyvūnams. Bet pasakoju jums visą tiesą, kaip yra. Nes labai jums pasitikiu. Ir Jėzus juk liepė papasakoti jums! Viską!

Net neįsivaizduojat, kaip labai myliu savo Nikutę. Jūs žinot, kad mano vyras suteikė man daug skausmo ir širdgėlos, o mano šunelis, tas minkštas kailio kamuolėlis, visada sutikdavo mane su meile, galėdavau ją apsikabinti, prisiglausti, atiduoti jai savo švelnumą ir meilumą. Ir mano vyras ją labai mylėjo. Visą pirmadienį nešiojau ją ant rankų, verkiau, ir iš jos akyčių ritorsi ašarėlės, verkė ir ji. Nuvežėm vakare į kliniką, sakė, niekuo negalima padėti, kraujas jau toks tirštas, kad net nebuvo įmanoma paimti tiek, kiek reikia. Visas kojytes jai subadė. Lašelinių pastatyti neįmanoma. Dar kartą pakartojo echoskopiją, dar viena gydytoja patvirtino – vienos metastazės kepenyse. Bet suleido kažkokių vaistų ir nuo vėmimo taip pat, tai mažiukė parvežta namo galėjo nors vandens atsigerti neišvemdama. Suprantu, kad jums gal keista skaityti, bet privalau jums viską neslėpdama, nepagražindama ir nepamažindama aprašyti. Atsigėrusi apėjo visus kambarius, visus kampelius, viską apuostė, visur pagulėjo. Kitą rytą prabudau ketvirtą ryto. Buvau su ja. Blogėjo reikalai, negalėjo net gerti, negalėjo miegoti, atsigula, matau, kad blogai, pasikelia ant priekinių kojųčių, žiūri į mane, paimu, panešioju, matau, kad vėl blogai, dedu į kitą vietą.

Visą laiką galvojau, kad ji geriau numirtų ant mano rankų, bet kai mačiau, kad kankinasi, širdis krauju sruvo. Sesuo vienuolė sako, juk gyvūnus galima migdyti, geriau nekankinti. Gal jūs ir sakysit, kad negerai, bet visas tas dienas aš meldžiau Dievo pagalbos savo šuneliui. O išvakarėse su ja ant rankų ir dar tą pačią dieną prašiau Dievo, kad jeigu neįmanoma jos išgelbėti, tai sakau:

– Tu, Viešpatie, matai, kaip aš ją myliu, aukoju ją Tau, patikiu ją Tavo globai, išgelbėk ją, neleisk jai išnykti, pasirūpink ja, o kai aš numirsiu ir ateisiu pas Tave, grąžink man ją ir leisk džiaugtis ja Danguje.

Kaip man buvo sunku tai padaryti! Aš jaučiausi taip, lyg aukočiau ją. Aš aukojau ją! Ir dar sakiau:

– Neleisk jai kankintis, ji nekalta, ji mažutė, tai aš esu žmogus, aš esu nusidėjėlė, aš laikui atėjus, atkentėsiu už ją.

Žinau, gal Jūs sakysit, kad taip negerai, taip negalima, gal net nuodėmė. Bet perskaitykit, prašau, iki galo. Tada Jūs tikrai viską suprasit. Juk Jūs nesat eilinis kunigas. Jūs apdovanotas atpažinti ar tai tiesa, ar fantazija. Ir pasakysit man.

Skambinau į kelias klinikas dėl užmigdyimo, rinkausi tą, kur leistų būti kartu, ji staiga atbėgo iš kito kambario, lyg viską supratusi, ir žiūri į mane akis išplėtusi, išsigandusi, staiga vaikščioid pradėjo, net atsigėrė. Susisiekiu su dukra. Nežinojom, ką daryti. Ji palindo po lova, apsivėmė. Matau, kad jai blogai, dreba. 16 val. grįžo vyras ir aš staiga, kažkokio impulso pagauta, kaip nesava, supratau, kad reikia vežti ją migdyti. Susisiekiu su kita mano ir Jūsų pažįstama, ji žinojo visą šitą situaciją, paskambinau jos rekomenduotam veterinarui. Ir mes ją išvežėm. Ten jau laukė. Su dukra susisiekiu telefonu per kamerą, šiuolaikinės technologijos leidžia dalyvauti visuose įvykiuose. Jūs nepatikėsit, mano Nikutė, vežama ant mano rankų, viską suprato, ji iš visų jėgų pasikėlė iki mano veido ir palaižė mano lūpas, nosį, kiek pasiekė. Supratau, kad atsisveikina. Aš irgi dėkojau jai už visus metus ir atsidavimą. Mano vyras kūkčiojo vairuodamas, o dukra – žiūrėdama per telefoną.

Graudi buvo atsisveikinimo scena. Bet esu dėkinga pažįstamai, kad buvo kartu, ir nuostabiam, supratingam gydytojui, kuris išklausė ir atsakė į mano abejones, gal dar jos nemigdyti. Mano

mažutė iškeliavo ramiai ir be skausmo. Mudu su vyru verkėm abu. Pažįstama – kartu su mumis.

Tą patį vakarą vežėm ją užkasti į Kalvariją, į jos mylimą sodelį. Važiudama su ja, suvyniota ant kelių, kalbėjau vyrui, kláusiau, ar jis nesutiktų dėl jos atminimo gyventi taikoje, santarvėje ir meilėje. Sakiau, kad Nikutė to norėtų, nes ji būdavo liūdna, kai jis rėkdavo, kai mes pykdavomės. Jis pasižadėjo. Tada aš visą kelią garsiai meldžiausi Dievui. Kalbėjau Jam dėkojimo ir prašymo žodžius. Turbūt mane įkvėpė Šventoji Dvasia, nes dabar tai nieko iš tos maldos žodžių neatsimenu, nors jie liejosi be sustojimo. Suprantu, kad mano vyrui tai paliko įspūdį, nes jis gaudinosi.

Vyras iškasė duobę sodelyje, mes labai gražiai su ja atsisveikinom, apsikabinę kartu verkėm. Jau tamsoje išvažiuome atgal į Kauną. Važiuojant atgal aš neišlaikiau, tiesiog palūžau, sielvartas, ilgesys ir kančia veržėsi iš manęs, aš pradėjau kūkčioti ir verkti, ir balsu šauktis Dievo pagalbos. Ir staiga, kaip vėliau patvirtino vyras, aš nutilau ir užkandau žadą. Aš sieloje, viduje, pamačiau Jėzų, o ant dešinės rankos Jis laikė mano Nikutę. Sakė, kad ji linksma ir laiminga, ir leido pajusti jos džiaugsmą ir laimę. Mačiau ją ant rankų, po to – šokinėjančią kaip ožiukas ir vėl žiūrinčią į mus iš viršaus, bet kabėjo tarsi ore, ant nematomo pagrindo, nors galvytė buvo nuleista į mus. Kai Jėzus, laikydamas ją ant rankų, dar pasakė:

– Turiu tau planų. Papasakok vyrui ir pasakyk, kad ir jam turiu planų.

Pradėjau melstis ir dėkoti ir kai baigiau, skamba telefonas, skambina mūsų sesuo vienuolė ir sako, jaučiu, kad tau turėjau paskambinti. Pasakiau jai, kad turėjau Dievo malonę, bet kad turiu pirmiau pasakyti vyrui. Kai papasakojau savo vyrui apie Nikutę ir kad Dievas jam turi planų, jis ėmė verkti ir kūkčioti.

Mielas Tėveli, galbūt jūs sakysit, kad taip negali būti, kad gyvenūnai neturi sielos, bet juk Dievui nieko nėra neįmanoma, Jam nėra jokių ribų, Jam negalioja jokie dėsniai. Jis pats juos kuria. Atsimenat, kaip Valtorta rašė, kad Jėzus turėjo prisikelti po trijų parų, visuose raštuose taip rašė, bet dėl Marijos ašarų Jis sutrumpino tą laiką. Tai ką Jam reiškia paimti į Dangų mažą šuniuką? Jis mane pažįsta geriausiai už visus, žino, kaip man tai svarbu, žino, kad už šitą neapsakomą dovaną būsiu Jam dėkinga amžinai.

Visą kelią į namus aš šypsojau ir džiaugiausi, vyras džiaugėsi kartu. Tas sielvartas ir kančia per vieną sekundę pavirto į ramybę ir džiaugsmą. Ir visą kelią jaučiau Nikutės džiaugsmą ir laimę. Tai buvo taip stipru, kad vyrui sakiau, kaip noriu į Dangų, kaip ten gera, ir suvokiau, kaip sunku ir nyku čia būti. Grįžom namo, užlipau į butą ir tiesiog pajutau, kaip skiriasi gyvenimas šitame tamsiame, niūriame bute, kaip kalėjime uždarytai, nuo to, ką mano mažutė šunytė turi dabar. Aš irgi norėjau į Dangų dabar pat.

Manau, kad šitas stebuklas įvyko dėl mano vyro. Jis patikėjo ir labai pasikeitė. Tapo visiškai kitu žmogumi. Daug kalbėjom, sakiau, kad mums reikia atsiduoti Dievui, gyventi vykdant Jo valią. Jis sutiko. Sakiau, gal suklysim, suklypsim ne kartą, bet atsiprašysim Dievo, kelsimės ir eisim toliau.

Viską, kas man atsitinka ir kas susiję su Dievo nurodymais ar girdėjimu, aš pasakoju tik Jums. Išskyrus šį kartą. Dar papasakojau šitą atsitikimą tą patį vakarą abiem draugėm ir savo dukrai. Ji irgi iš karto patikėjo, net nustebau.

Kad tai labai nepatiko šėtonui, supratau kitą rytą.

Tai va tokie dalykai.

Vakar dar vienas nuostabus įvykis atsitiko. Noriu paaiškinti ir kartu paklausti. Kai kitą rytą atsikėliau po to nuostabaus regėjimo, kai mačiau savo šuniuką ant Jėzaus rankų, aš jo nebuvau pamiršusi,

bet vis tiek širdyje jaučiau ilgesį, gėlą ir sielvartą. Kaip ir kiekvieną dieną prieš kryžių aukojau savo dieną ir viską, kas man nutiks, savo mintis, savo skausmą, kančią, liūdesį už savo nuodėmes, už artimųjų nuodėmes ir už nusidėjėlius. Kančia ir ilgesys taip ir lydėjo visą dieną, nors puikiai žinojau, kad Nikutė saugi ir laiminga. Kitą dieną, t. y. vakar, tas pats. Vėl iš ryto aukoju viską už tą patį.

Tada išvažiavau darytis COVID-19 testo (neigiamas, šiandien gavau atsakymą). Grįžau į tuščius namus (vyras dienomis darbe, o man šią savaitę biuletėnis, aš viena namie), taip liūdna pasidarė, kad vėl ėmiau verkti ir šauktis Dievo. Jūs turbūt sakysit, kad tikrai esu mažatikė ir bandau Dievo kantrybę. Bet šlovė Viešpačiui, nes Jo kantrybė tikrai begalinė. Aš vėl buvau paguosta, vėl mačiau savo Nikutę, ši kartą labai ilgai, bet ne ant rankų, o šalia šventojo, kurio pagalbos jai prašydavau. Supratau, kad šito negaliu niekam pasakoti, bet pabaigoje išgirdau paliepiamą papasakoti tėveliui, tai suprantu, kad jums turiu pasakoti viską. Aš nesijaučiu, kad esu išprotėjusi, bet jeigu jums taip atrodo, tai sutiksiu su viskuo.

Niekaip nesupratau, kodėl žinodama, kad šunytė laiminga, vis tiek jaučiau didelę vidinę kančią. Kol Dievas man neatvėrė šiandien akių. Šita kančia, nors ir dėl mylimo gyvūnelio, juk ne kokio vaiko, labai mane pakeitė, kažkaip išgrynino, leido suprasti daugybę dalykų, į daug ką pažvelgti kitaip. Viena, kad viską reikia atiduoti Dievui, nesižvalgyti į praeitį ir nekaltinti savęs. Antra, kad svarbiau už viską yra meilė, kad reikia mylėti visus esančius šalia, kol jie gyvi. Aš taip aiškiai pamačiau savo egoizmą, savo savimeilę, kad tiesiog baisiuosi tomis ydomis. Supratau, kad niekas negali suteikti tikros laimės man ir džiaugsmo Dievui, tik atsisakymas prisirišti prie kūrinių, tik meilė kitiems. Meilės sąvoką dabar suprantu visai kitaip. Ir žinau, kad meilės be aukos nebūna, bet kai meilė apima, aukos net nejauti.

Dar supratau, kad ir kas atsitiktų, kad ir koks sielvartas ištiktų, gali paguosti tik Dievas. Galėčiau turėti tūkstantį tokių Nikučių ar visą pasaulį su jo turtais, bet jei neturėčiau Dievo, niekas nesuteiktų džiaugsmo pilnatvės. Tik būnant su Juo – džiaugsmo ir laimės šaltiniu, galima džiaugtis ir kitkuo. Kartu su Dievu galiu džiaugtis ir kitais dalykais. Kokia laiminga jaučiuosi, kad Jis mane pažįsta, kad Jis man duoda tuos dalykus, kad iš Jo rankų gaunu tai, kas man svarbu. Už tą reginį su mano šuneliu padarysiu dėl Jo bet ką, būsiu Jam dėkinga amžinai. Giedojau Jam ir šlovinau, aukosiu viską už nusidėjėlius, taip, kaip Jis nori, nes Jis pažįsta mane, Jis myli mane ir aš esu Jo.

Aštuntas laiškas

Mielas Tėveli,

labai ačiū už atsakymą į paskutinį mano laiškėlį. Jis be galo mane paguodė ir nuramino.

Šiuo metu baisiausia situacija yra darbe. Mane puola ir šmeižia mano vedėja, žmogus, kurią visada laikiau savo drauge ir kuri net mano rožinio maldos grupei priklauso. Vis dėlto keista, kad jaučiuosi stipri, tarsi visa tai vyktų ne su manimi, tarsi plaukčiau virš visko. Net minutei nepamirštu, kad visa yra Dievo valioje. Per visus šituos išbandymus Dievas nekalba su manimi. Bet nepaprasčiau jaučiu Jį. Kai vedėja direktorės kabinete mane kaltino nebūtais dalykais, kad nieko nedirbu, nedarau, aš sugebėjau save motyvuotai apginti, įrodyti, kad taip nėra. Man nedrebėjo nei rankos, nei širdis, nes aš buvau ne viena.

Jeigu JIS panorės, gal man teks išeiti iš darbo ir ieškotis kito.

Su meile ir pagarba

Diana

Devintas laiškas

Nors tik vakar buvau pas jus išpažinties, negaliu jums neparašyti.

Po išpažinties viskas prašviesėjo ir stojo į savo vietas. Aš vėl atgavau drąsą ir ryžtą, o jau buvau juos beprarandanti. Dabar vėl esu kupina jėgų. Per jus tikrai veikia Dievas. Kaip gerai, kad Jėzus mums paliko kunigus!

Labai noriu jums papasakoti, koks nuostabus dalykas atsitiko vakar. Pradėjau jums rašyti laišką. Parašiau tik kelis sakinius ir sustreikavo mano širdelė, išgėriau dvigubą vaisto dozę, dar ir kitų vaistų, atsiguliau, pasimatavau spaudimą, pulsą. O jis toks, kad net pilvas pulsuoja, akyse temsta, galva skyla, bet aš visiškai nesijaudinu, guliu sau rami ramutėlė, tokioje palaimingoje būsenoje, man visiškai tas pats, kas su manimi nutiks. Pasiimu knygą nuo šalimais esančios spintelės. Pakliūva „Jis ir aš“. Skaitau bet kur atsivertus Jėzaus žodžius ir taip gera, kad visai nepaisau to, kas vyksta su mano kūnu. Suprantu, kaip žmogui reikalingas atgailos sakramentas. Nuo vakar vakaro jau nebejaučiu to veriančio ilgesio, kančios. Man staiga plykstelėjusi vėl užsižiebė viltis.

Dvasios tėvo komentaras

Viskas gražu ir gerai, kai Dievas ne tik arti, bet ir aukščiau visko: virš visko. Tuomet ir sužeidimai pakeliami, ir greit žaizdos užgyja. Tiesa, Jis kartais slepiasi, kaip mums atrodo, bet ir vėl sugrįžta į artumą ir vis stengiasi mus įtikinti, kad niekad mūsų nepalieka ir kad myli tiek, kiek mes negalime suprasti. Galėjo pasirodyti, kad ta Dianos meilė šunytei tikrai per didelė. Todėl paprašiau, kad papasakotų apie vaikystę.

Ar galime suprasti, kaip kūdikį sužeidžia mamos meilės nebuvimas ir kokios to pasekmės? O vėliau ar geriau? Vedybinio gyvenimo pradžioje gal buvo meilės, o toliau ir vėl gyvenimas be meilės. Tik Dievas randa išeitį, kaip gydyti nuskriaustą vaiko širdį, kaip rasti išeitį meilės nebuvimui per visą gyvenimą. Dievui veikiant ir mažas šuniukas moka paguosti, raminti ir parodyti Dievo meilę. Nemanykime, kad nesame sužeisti, nepavydėkime Dianai paprasto ir jai gerai suprantamo Dievo artumo. Tai kenčiančios meilės žiedai. Išminties knyga sako: „Maistas, kurį davei, rodė tavo švelnumą savo vaikams, nes taikėsi prie skonio to, kuris jį valgė, ir mainėsi į tai, kas valgančiajam patiko.“²⁴ Taigi Dievas „taikosi prie skonio“, kiekvieną myli kitaip, kiekvieną pagal jo žaizdas, pagal jo patirtį ir išgyvenimus, todėl „valgančiajam patinka“ Dievo duodamas maistas. Štai ir Kryžiaus Jonas sako, kad „norėdamas pakatinti ir savo dieviškojoje vienybėje pakylėti sielą iš jos žemumo pakraščio bei kraštutinumo į kitą – savo didybės pakraštį, Dievas turi tai daryti tvarkingai ir švelniai, pačios sielos būdu.“²⁵

Štai Dianos laiškas apie vaikystę.

Dešimtas laiškas

Turbūt vaikystėje glūdi mano meilės gyvūnams pradžia. O gal tą meilę į mano širdį įdėjo Dievas. Pas senelius kaime augau nuo 2 mėnesių iki 6 metų, o paskui ten praleisdavau visas vasaras ir atostogas, o dažniausiai ir savaitgalius. Jie mane užaugino – mano močiutė ir močiutės tėtis, jį vadindavau tėvuku. Tėvai buvo

²⁴ Išm 16, 21.

²⁵ Šv. Kryžiaus Jonas *Kopimas į Karmelio kalną*, Vilnius: „Aidai“, 2015, p. 220

išsiskyre, tėčio net nepažinojau, mama dirbo ir gyveno mieste ir, matyt, atvažiuodavo retai, nes ją prisimenu tik keliais to meto epizodais. Visas mano pasaulis buvo močiutė ir tėvukas. Ir ypač tėvukas, nes močiutė išeidavo į darbą, o prižiūrėdavo mane tėvukas. Augau vienkiemyje, paprastoje, mažoje troboje, kurioje nebuvo net elektros, bet užtai buvau prižiūrėta ir mylima.

Žinoma, seneliai laikė gyvulių, be abejo, ir šunį, pririštą prie būdos. Man iki šios dienos įstrigę keli nutikimai iš ankstyvos vaikystės, susiję su tuo senuoju šuneliu Meškiu. Mane po kiemą vaikėsi mama, o aš verkdamas nuo jos bėgau, nes nenorėjau maudytis, baisiai muilas man akis tada grauždavo. Ieškodama pagalbos ir rėkdama atbėgau prie Meškio būdos, mama iš paskos, o Meškis jai capt ir įkando į koją mane gindamas. Kiek triukšmo buvo! Jau niekam aš nerūpėjau ir sėdėjau savo Meškiuką apsikabinusi. Antras ryškus prisiminimas, kai glostydama savo Meškį aptikau, kad jo kakliukas po antkakliu kruvinas. Rėkiau, verkiau ir šaukiau, kad jam diržas spaudžia, kad jam skauda. Atlaisvino tą diržą, man tai buvo akimirka, kai gailestis gyvūnams įsirėžė į mano širdį visam laikui.

Kai man buvo 6 metai, mane mama išsivežė į miestą, turėjau eiti į darželį, nes sunkiai susirgo mano mylimas tėvukas, dar po pusmečio jo netekau. Tą sielvartą, jo netekus, prisimenu ir dabar, praėjus daugybei metų. Jis – tas žmogus, kuris buvo susijęs su anksčiausiais mano prisiminimais, ne mama, ne močiutė, o jis – tėvukas, tas, kuris su manimi buvo dieną ir naktį, tas, kurio šaukiausi pabudusi po pietų miego ir neradusi šalia, bėgdavau iš trobos verkdamas ir jo ieškodamas. Buvo tas, kuris mane mokė mylėti visus gyvūnėlius. Tik su katėmis buvo prasčiau, nes jos visai nenorėjo būti čiūčiuojamos ir myluojamos ir turėjo aštrius nagučius.

Taigi, leisdama vasaras kaime, vis iš kur nors parsinešdavau šuniuką. Mylėdavau ir rūpindavausi juo. Užaugę, nors man tai ir

labai nepatikdavo, jie atsidurdavo prie būdos. Kitą vasarą man vėl koks kaimynas duodavo namo parsinešti šuniuką, kol tų šunų vienu metu pasidarė keturi. Mane pradėjo vadinti šunų karaliene ir griežtai uždraudė namo temptis bet kokius gyvūnus, nes ir kačių populiaciją gerokai padauginus buvau. Taip ir ėjo visas mano laisvas laikas ir vasaros kaime. Be abejo, kaime netrūko ir darbų, bet laisvalaikio džiaugsmas buvo šunys. Užaugus ta meilė gyvūnams niekur nedingo. Tik atsikėlus į Kauną sąlygų nebuvo jų laikyti.

Pirmą šuniuką pirkom, kai dukra turėjo eiti į pirmą klasę. Ji bijojo būti viena namuose ir prašė šuniuko. Nupirkom. Kalytė. Mylėjom ją visi. Dukra užaugo kartu su ja. Buvo 11 klasėje, kai mūsų numylėtinė susirgo ir po kurio laiko iškeliauo. Kaip mes jos visi gailėjom! Užkasėm savo sode, medelį toje vietoje pasodinom, kad visada atsimintumėm. Buvo taip skaudu, kad sakiau daugiau niekada neturėsianti jokio šuns. Prieš dukros spaudimą ir prašymus atsilaukiau tik keturis mėnesius. Ir vėl nusipirkom mažytį cypsintį džiaugsmelį šlapia nosyte.

Tai buvo mano meilė iš pirmo žvilgsnio. Vyras iš karto labai priešinosi, net nėjo žiūrėti, kai rinkomės šuniuką. Bet kapituliavo po pirmos nakties. Nes mažutė šunyte Nikutė labai verkė ir cypė, tad teko ją įsikelti į lovą. O kadangi ji iš lovos galėjo iškristi ir susižeisti, tai mano vyras nukėlė čiužinį ant žemės ir mes visą mėnesį miegojom ant grindų. Iš dukros pažadų, kad ji rūpinsis šuniuku, išėjo visiškas šnipštas, nes ji ėjo į mokyklą ir jai reikėjo gerai išsimiegoti. Tad visos pareigos rūpintis šuniuku teko man. Aš ir vedžiojau, ir maitinau, ir šukavau. Nikutė savo šeimininke išsirinko mane ir visą gyvenimą tai demonstruodavo. Ji aršiai mane gindavo. Visi ją mylėjom ir lepinom, kaip tik galėjom. Dukrai pabaigus visus mokslus ir išvažiavus į užsienį, šunelis mums liko paguoda ir didžiausias džiaugsmas. Ypač man.

Dabar, kai Nikutės gyvenimas po 12,5 metų baigėsi ir ji mus paliko, dažnai galvoju apie ją ir kalbuosi apie tai su Dievu. Yra daug žmonių, kurie myli gyvūnus, ir daug, kurie nemyli jų. Mano manymu, žmogus, kuris myli gyvūnus, niekada negalės ir žmogaus nuskriausti. Yra žmonių, manančių, kad meilė gyvūnams yra perdėta, netgi – kad meilė gyvūnams trukdo mylėti ir atsiduoti Dievui. Daug apie tai galvojau, ir nors mano širdis žinojo, kad visada mylėsiu gyvūnus, norėjau suprasti, ką Dievas mano apie tai, dėl Jo buvau pasirengusi atsisakyti šitos meilės. Meldžiau Šventosios Dvasios įkvėpimo suprasti, ko Dievas nori. Ir man buvo leista tai suprasti.

Analizavau savo veiksmus, poelgius, jausmus, kaip mano gyvenimą veikė santykis su šunimis ir kitais gyvūnais. Dabar tvirtai žinau viena – Dievas visą kūriniją sukūrė mums. Visa kūrinija sukurta ir tarnauja tam, kad mes mylėdami ją, išmoktume mylėti patį Dievą. Viskas, absoliučiai viskas, kas yra sukurta, sukurta tam, kad išmoktumėm rasti santykį su Dievu ir pamilti Jį. Kiekvienas žmogus tai išgyvena skirtingais būdais. Vieni, žvelgdami į aukštus kalnus, pamato Dievo didybę, o kitas galbūt gležno drugelio Monarcho 10 000 km nuskristame kelyje įžvelgia kuriančio Dievo ranką, ilgesį ir meilę.

Man buvo skirta šunelio žvilgsnyje atrasti Dievo meilę visam pasauliui ir taip pat man pačiai. Visada, kai mylėjau bet kokius gyvūnus, o ypač – savo šunelius, visada mylėjau ir juos sukūrusį Dievą. Niekada turėdama Nikę nebuvau viena. Dievas visada buvo šalia.

Svarbiausia, kad žvelgdama ir mylėdama savo šunelį aš galėjau apmąstyti ir suprasti, kaip Dievas mus myli. Juk iš savo Nikutės jokios naudos neturėjau, atvirkščiai – vieni nuostoliai, kainuoja maistas, visokie dalykai šuniukui prižiūrėti, vaistai ir gydymas, kai

suserga. O kur dar purvinos grindys, kartais sudraskytos šlepetės, perkąsti laidai? O sugaištas laikas? Kai augini vaiką, tai bent jau tikiesi, kad jis tave senatvėje prižiūrės, gal ir kitaip reikalui esant padės. O kokia nauda iš šuns? Apčiuopiamos – jokios. Tik pinigai ir tavo laikas į balą. Ir šitai suprasdama, tu vis tiek be galo myli tas ištikimas akutes, įsmeigtas į tave. Ir viską padarytum dėl jų. Štai kaip atrodo meilė!

Žiūrėdama į savo šunelį, įsivaizduodavau, kad ir Dievas taip myli žmogų – Jam visiškai nėra jokios naudos iš mūsų. Jokios. Jis myli mus už nieką, besąlygiškai. Ir kaip mes tikimės, kad mūsų šuniukas mus mylės, taip ir Dievas nori, kad mes Jį mylėtumėm. Jam reikia tik mūsų meilės. Dievui mūsų protas tokio lygio, kaip mums šuns, bet jis vis tiek mumis rūpinasi ir mus myli. O mes Jam galim atsilyginti tik savo meile ir ištikimybe. Žinau, Dievas kartais renkasi keistus būdus prisijaukinti ir pavergti žmogaus širdį. Bet Jis juk Dievas, tai Jis kuria taisykles ir taiko priemones, kaip mato esant reikalinga. Ir aš Juo pasitikėjau, kai, stovėdama su savo sunkiai, nepagydomai sergančiu šuneliu ant rankų prieš kryžių, prašiau:

– Pasigailėk mano šunytės, nes labai ją myliu, neleisk jai kankintis, neleisk išnykti nebūtyje, paimk ją pas Save, aukoju ją Tau, tai aš už ją atkentėsiu tiek, kiek reikės, priimk mano auką.

Galbūt iš šono tai atrodo šventvagiška ar dar kitaip, bet tą akimirką aš buvau apšviesta tiesos, supratimo ir vidinės tikrybės. Tada supratau, pajutau tą jausmą, kaip Dievas galėjo norėti kentėti ir mirti už mus, nevertus. Jis tai darė iš meilės, norėdamas mus išgelbėti. Aš stovėjau prieš Jį, prašydama išgelbėti savo šunytę ne tam, kad ji pasveiktų, o kad Jis paimtų ją pas save ir ji būtų laiminga Danguje. Tą akimirką buvau be galo arti Dievo, buvau su Juo. Esu visiškai tikra, nes tikras ir gyvas Dievas išklausė mano

prašymą. Tos dienos vakarą, kai mano Nikutė iškeliavo į geresnį pasaulį, savo sieloje gavau paguodą – mačiau Jėzų, laikantį Nikutę ant rankų. Galėjau pajusti jos džiaugsmą. Viskas gerai. Ji saugi. Žinau, visi gyvūnai bus išgelbėti. Visi iki vieno. O žmonės – ne visi. Nes nesilaiko Dievo įstatymo. O tai taip paprasta! Mums reikia Jį mylėti visa širdimi. Tik norėti mylėti, o toliau Jis padės. Ir mylėti vienas kitą. Ir rūpintis visais gyvūnais, saugoti ir tausoti gamtą. Juk visas pasaulis yra Dievo sukurtas, Jo dovana mums, kurią turime branginti.

SESUO BRIGITA. Jis man, o aš Jam...

Įžanga

Dievas prisitaiko prie žmogaus ir pasirenka tinkamiausią bendravimo būdą. Svarbiausia, kad žmogus, stengdamasis tobulėti, norėtų ir veiksmais to siektų. Dievas visada atsiliepia, jei randa Jam atvertas duris. Šių mąstymų autorė sesuo vienuolė visą gyvenimą stengiasi Dievą pažinti ir Jį mylėti. Jau daug metų savo susitikimus su Jėzumi užrašo: „Perskaičius mąstymo medžiagą, pradeda bėgti mintys. Rašydama aš jas vejuosi. Po to perskaitau, apmąstau ir per dieną pasižiūriu, prisimenu, ko Dangus mokė, stengiuosi pagal tai tvarkyti savo gyvenimą. Mano dvasios raidai tai tikrai padeda. Esu Dievui už tai labai dėkinga.“ Čia toliau pateikiami keli tokiu būdu atsiradę mąstymai.

Dievo meilės troškulys

Gavusi patarimą prašyti ne pačios Dievo meilės, o jos troškimo, kitą rytą, kaip man įprasta, kad kiek galima daugiau įsigilinčiau, suprasčiau ir persiimčiau, pradėjau apie tai mąstyti. Man mąstyti labai lengva, nes Dievas pradeda kalbėti vidiniu balsu, o man belieka užrašyti. Kaip visada pradėjau prašomąja malda:

– *Mano Dieve, Tu vakar liepei prašyti meilės troškulio. Noriu širdimi suprasti, ką daryti, kad gaučiau šią malonę?*

– Mano vaikeli, prabilau į tave, į tavo širdį dvasios tėvo lūpomis ir širdimi, kad tu taptumei visiška Mano nuosavybe, nes Aš tave pašaukiau dar motinos įsčiose. Tu turi augti Mano Meilėje, todėl vakar daviau šį patarimą. Ar supranti, koks tai didis įpareigojimas? Tu dažnai Man kartoji, kad trokšti gilos vienybės su Manimi, bet čia yra tavo troškimas, o noriu, kad gyventumei ne savo, o Mano troškimais ir atsilieptumei į Jėzaus ištartą „Trokštu“. Ko Jis trokšta: meilės ir sielų, sielų, sielų... Tu, būdama jo sužadėtine, turi gyventi ne savo troškimais, savo reikalais, bet Mano Sūnaus troškuliu, kuris yra neišsemiamas, nes tai ir yra širdį pervėrusi ietis. Turi užmiršti save, savo reikalus, savimeilę, o gyventi trokšdama meilės pilnatvės ir taip gelbėti sielas. Tik tada atitiksi savo pašaukimą, kurį Tau suteikiau, jei leisi man elgtis su tavimi kaip noriu, o tas troškulys, sujungtas su Mano Sūnaus troškuliu, išmokys tave mylėti. Ar dabar supranti, ką reiškia meilės troškulys? Prašyk ir gausi, bet būk pasiryžusi visiškai man atsiduoti ir gyventi tik Dievui ir sieloms. Jei tam ryžtiesi, suteiksiu tą malonę tada, kai visiškai apsispręsi gyventi taip, kaip Aš noriu. Laukiu tavo apsisprendimo.

Nuolankumas

Gavusi patarimą, kad nuolankumas yra raktas į Dievo meilę, ir paprašiusi Dievo pagalbos, gavau pamokymų:

– Mano vaikeli, be nuolankumo negali būti meilės. Norėdama ją pasiekti, turi tapti maža, nes tik mažieji myli kaip kūdikiai. Pirmiausia turi pažinti savo mažumą, silpnumą, bejėgiškumą ir suprasti, kad be Mano malonės nieko negali nuveikti. Kuo labiau supras, kad esi neverta ir net nepajėgi priimti Mano malonių, tuo labiau nusižeminsi. Pažintas ir išgyventas silpnumas jau bus žingsnis į nuolankumą. Stenkis būti maža, niekada nenorėk būti mato ma ar vertinama žmonių, bet tikrai Manęs, savo Tėvo. Duok man

savo ranką, atsiduok vedama, taip maži tavo darbai taps reikšmin-
gi. Nuolatos laikyk gryną meilės Man intenciją, visa darydama tik
iš meilės Man ir žmonėms. Jei visur ir visada stengiesi tik Man
patikti, viską darydama tik dėl Manęs, suprasdama, kad nešu tave
Savo rankose ir esu visagalis, būsi rami ir džiugi.

Vargšo malda

Mane nustebino patarimas išmokti melstis vargšo malda.

– Melskis taip: „Ateinu pas Tave tuščiomis rankomis, bet pilna
širdimi, kuri ilgisi Tavęs. Dabar matau, kad nieko neturiu. Be Tavęs
nepajėgiu gyventi. Maldauju Tavo malonės ir gailestingumo. Ateik
ir apsigyvenk manyje. Nuplauk mano sielą Kristaus kraujo lašais.
Pripildyk ją, kad būdama, kas esu, galėčiau atsiremti į Tave ir priimti
ypatingą Tavo prisilietimą prie mano suvargusios sielos, prie jos slap-
čiausios, jautriausios gelmės. Atleisk man mano nuodėmes ir netobu-
lumus, atvesk į Savo tėviškos meilės glėbį, į Savo artumą ir gailestin-
gumą, nes tik Tu vienas gali mane pakelti iš šios apgailėtinos būsenos.
Noriu Tave šlovinti bei garbinti. Tikiu ir pasitikiu. Dėkoju Tau.“

Glaustis prie Jėzaus

Prašiau aiškaus ir konkretaus patarimo, kaip padaryti tai, ką
pasiryžtu, ir tai, ką pataria dvasios tėvas: glaustis prie Jėzaus. Papra-
šiusi gavau tokį atsakymą:

– Manoji, yra trys prisiglaudimo būdai: prie Motinos Marijos,
nes ji veda pas Jėzų, prie Jėzaus, nes Jis veda pas Tėvą, prie Švento-
sios Dvasios, nes Ji veda prie Švč. Trejybės. Visais šiais būdais gali
naudotis, kad prisiglaustumei prie Manęs, Vieno Dievo, nes Aš
jau Esu tavo sieloje, Mano Tabernakuli. Aš tave myliu... atsiliepk,

prašau, prisiglausk prie Manęs, būk maža kaip kūdikis. Pažink savąjį mažumą, pailsėk. Mano Meilė apglėbia tavo sielą ir ją veda į visišką susivienijimą su Manimi, į pilnatvę. Suprask: esi išrinkta gyventi tik Man, savo Dievui, ir žmonėms, tu jau turi savyje visą Mano pilnatvę, esi apdovanota didelėmis malonėmis, jau turi dangų Žemėje. Atpažink. Nebijok, glauskis... kiekvienu momentu, Aš Esu čia... glauskis, ypač kai suklumpi dėl savo silpnumo, pakelsiu tave, nuplausiu Savo krauju, atvesiu į Savo glėbį, kur su Manimi būsi saugi ir laiminga, rami ir džiugi. Nebijok, pripažink savąjį silpnumą. Puikybė dar slypi giliai širdyje pasislėpusi ir neleidžia tau atsiverti. Turi savęs visiškai išsižadėti, mirti sau, glauštis prie Mano širdies. Nebijok!

50 psalmė

Aš Esu tavo Tėvas ir tavo Kūrėjas, myliu tave, laukiu tavo atsa-ko... Pažįstu tavo širdį, tavo begalinį silpnumą. Tavo širdis trokšta meilės ir gailėstingumo, bet ji yra sugadinta gimtosios nuodėmės jau nuo tavo atėjimo į šį pasaulį, todėl nenuostabu, kad dėl prigimties linksti į blogą. Per krikštą atleidau tau gimtąją nuodėmę, o visas kitas nuodėmes atleidžiu, kai su kupina gailėsčio ir nusizėmi- nimo širdimi atlieki išpažintį ir Mano tarno kunigo lūpomis gauni nuodėmių atleidimą. Mano gailėstingoji meilė per Jėzaus kančios nuopelnus išlaisvina tavo sielą iš nuodėmių.

Matydama savąjį silpnumą, turi jausti užuojautą ir gailėstį to-kioms pat silpnoms sieloms kaip tu; sieloms, kurios, nuklydusios nuo Mano Meilės kelio, įklimpo į nuodėmių liūną. Melskis, kad jos atsiverstų ir sugrįžtų į Tėvo namus. Man skauda širdį dėl kiek- vienos... nes Jėzus mirė ant kryžiaus, kad visi būtų išgelbėti, kad niekas nepražūtų. Tai tavo didžioji pareiga ir užduotis būti mažu- čiu įrankiu Mano tėviškose rankose.

ELZĖ. Ką Jis padarė, buvo gera

Dakilti į pilį

Tiesą sakant, prieš šį susitikimą, kaip tyčia, dvasios tėvas pamokė nebijoti Kristaus, kad ir ką Jis nuspręstų, priimti viską, nebijoti nei kaip Žmogaus, nei kaip Dievo. Gal tik užsiminė, ko turėčiau laukti ar tikėtis, bet nesakė, kaip tai įvyks. Jis nuramino, kad neturiu ko baimintis, nes mano ėjimas „kaip pagal vadovėlių“, viskas „pagal programą“, taip sakant. Dabar galvoju, kad reikia labai pasitikėti dvasios tėvu, jeigu jau Dievas jį davė, tai Jis juk jį davė. Jis žino.

Buvo toks maldos momentas, mintyse išgyvenau įvykį. Kristus mane pasišaukė tarsi į kokią pilį, tai buvo taip aukštai nuo žemės, kad man bekylant buvo matyti tik debesys, aš vis kilau ir visu savo kūnu, siela, širdimi, visu protu jutau, kad ten manęs laukia. Bet vis dėlto to jausmo negalima palyginti su niekuo, ką teko patirti gyvenime. Tas žinojimas, kad manęs laukia, viršijo bet kokius intymiausius dalykus. Bet ne tokio intymumo, kuris žmogui atima protą, o intymumo, kuris kaip giliausias vandenynas raibuliavo saulėtu tyrumu, ramybe, bet ir skleidė visišką budrumą, aiškumą ir tikrąybę. Suvokiau, kad jaučiu to intymumo tik tiek, kiek vandenyno paviršius, ir tik tiek galiu pakelti. Buvau it kokia keliasdešimties vatų lemputė priešais atominę elektrinę.

Kildama į pilį jaučiau, kaip leidžiuosi į sielos gelmes. Nebuvo jokios jėgos, kuri galėtų sustabdyti. Dabar reikia tiek daug žodžių, kad galėčiau tai paaiškinti, o kaip pati skaitau, ką parašiau, tai tarsi ir neparašau to, ką norėčiau. Kiekvienas žodis yra tarsi malka iš miško, o tenka aprašyti trapią krištolinę taurę. Žinojau, kad esu Jo ir Jam. Ėjau ten, nes buvau Jam.

Ėjau per kambarius su veidrodžiais, žvilgtelėjau į save, buvau visiškai kita, bet tai buvau aš, buvau apsilvilkusi tik baltu drabužiu, ilgais tamsiais plaukais, susuktais į kuodą, graži. Kažkuo išvaizda priminė moterį ant graikiškos vazos. Be to, suvokiau, kad esu milžinė. Ūgis tikrai skyrėsi nuo to, kurio buvau pradėdama kilti į pilį. Nebijojau, nesijaudinau, neskubėjau... Ėjau, bet tarsi jau buvau atėjusi. Net jeigu būtų buvusi tik ta ėjimo akimirka, ir jos mano laimei jau būtų užtekusios. Dar nemačiau savo Dievo, bet jau tarsi ir buvau su Juo. Kažkas buvo su manimi, kas mane lydėjo ir pasirūpino, kad patekčiau pas Jį. Tikrai supratau, kad mane lydi, bet ir dabar nežinau kas.

Kai pamačiau Kristų, Jis buvo visų pirma mano Brolis, bet ir mano Mylimasis, Jis buvo labai panašiu baltu drabužiu. Jis buvo Žmogus. Jis buvo vyras. Jis buvo panašus į mane, mano ūgio, bet ir buvo labai Kitas. Jis buvo labai pavargęs, tokiu nuovargiu, kuris ištinka po įtempto ir ilgo darbo, bet šviesus ir labai pasiilgęs. Ir aš jutau tą patį. Žinau, kad turiu, noriu, trokštu Jį paguosti.

Kristus šypsojosi, Jis visas švytėjo, bet ne ta šviesa, kurią mato akys. Jame buvo justis kažkoks gilus skausmas, bet ir laimė susitikti. Jo skausmas manęs neprislgė, nė kiek nepriminė žmogiškojo dejavimo ar nepasitenkinimo, ar skundų, ar susikoncentravimo į save, ar kalbėjimo apie save, – nė kiek. Jo skausmas tarsi žadino manyje paguodos galią. Jo Asmuo tarsi buvo ir mano asmuo. Ir nežinojau, ar mes dar esame du, ar jau viena. Labai sunku nupasakoti. Kristus buvo šviesus... Toks, su kuriuo norisi būti be galo, visada... Jo skaus-

mas išlaisvino manyje galią guosti ir mylėti, ir labai mane traukė. Kita vertus, Kristų tarsi atpažinau, tarsi jau seniai šitaip gyvenam, ir niekada nebuvau išėjusi iš pilies... tarsi niekada nebuvo pradžios, bet dabar tarsi prisiminiau pradžią, kada viskas prasidėjo. Tai buvo pati laimingiausia ir ramiausia būsena per visą mano gyvenimą.

Tame bokšto kambaryje buvo keturi atviri, be stiklų langai į skirtingas pasaulio šalis. Iš visų pusių plytėjo jūra. Pro vieną langą buvo matyti tekanti saulė, pro antrą – patekėjusi, pro trečią – besileidžianti, ketvirtame – naktis. Prisimenu, kad pūtė vėjas, bet ne toks, nuo kurio norisi slėptis, o toks, nuo kurio galėjai kvėpuoti labai giliai, ir tas kvėpavimas tarsi buvo laisvė. Tai buvo miegamasis kambarys. Jis sakė:

– Čia viskas taip atrodo, nes tavo žmogiškasis intymumas asocijuojasi su miegamuoju. Tai dėl tavęs.

<...>

Jis parodė man, kad jei ką duodu žmonėms ar Jam, tai duočiau kaip krūtį vaikui, t. y. su meile ir su visišku žinojimu, kad tai augina, su pasitikėjimu, kad tai augina. Ir ne su pasitikėjimu savimi, bet Juo. Su meile, tai nereiškia, kad būtinai su jausmu. Juk, kai motina keliausi naktį maitinti vaiko, nėra taip, kad būtų daug meilės jausmų, arba kai vaikelis kanda ir skauda, juk nenustoji nei maitinti, nei mylėti, nei viltis... Man šis simbolis atskleidė, kiek gali būti daug paprastoje kasdienybėje švelnumo ir amžinybės, kiek ramaus pasitikėjimo Tėvu, nes juk žmogui ir Dievui duodi nuolatos... Tada dar Viešpats parodė, kad labai daug kunigų taip daro: ką duoda, tai tarsi maitintų (mintyse prabėgo Arso klebono vaizdinys, nors niekada juo labai nesidomėjau). Žmonės atsitraukia nuo jų pasotinti. Jis sakė: daryk ir tu taip. Jis dar parodė, kad taip daro daug Bažnyčiai nepriklausančių žmonių. Bet nejutau noro išsiaiškinti, kaip čia dabar taip, o mačiau, kad taip yra. Pasitikėjau Juo. Tiesiog priėmiau kaip Jo valią,

Jo tvarką, Jo Asmenį... Tiesa, jutau savo saugų mažumą, kad man nereikia visko suprasti, visko paaiškinti, kad man nereikia būti atsakingai už viską, tik už tai, kad pamaitinčiau krūtimi tą, kuris man bus siūstas. Ir viskas... Tik tiek. Tiesiog būti, kas ir taip jau esu – mama. Jutau sielos gelmėse tikrumą. Kad tai, kas dabar vyksta, yra taip tikra, kad daug tikriau už vadinamąją realybę.

Jis davė man labai didelį savo artumą ir kvapą, pajutau, kad nuo to ir atsiranda pienas, nuo Kristaus artumo, nuo jo smilkinių kvapo, kuris mane maitino. Aš kvėpiauju Kristaus smilkinių kvapą ir man atrodė, kad valgau Jį, ir jutau, kaip noriu, kad ir kiti to valgio gautų. Prisipildžiau pieno, jis tekėjo manimi upeliais, Kristaus artumas pripildė mane.

Kristus tarsi iš šono parodė mūsų abiejų širdis ir sako:

– Sujunk jas.

Na aš taip stengiuosi, nežinau, kaip jas sujungti. Jis sako:

– Gali naudoti viską, ką naudoji gyvenime. Ką moki daryti?

Tada aš mūsų širdis bandžiau ir siūlais suvynioti, ir susiūti, ir apmegzti, tai yra naudojau visas žemiškas priemones, ir jutau, kad tai sunku, kad nemaž tai savaime nevyksta, kad ir tokiam stebuklingame susitikime, niekas nepadaro stebuklo, kad reikia tiek daug pastangų, bet dariau tik todėl, kad man taip sakė, ir man buvo labai malonu paklusti...

Jis sakė:

– Aš tave padarysiu motina.

Man buvo keista, nes motina jau seniai buvau tapusi. Turėjau jau penkis vaikus. Bet pasitikėjau Juo. Pagalvojau, kad Jis žino, ką sakąs...

Tada mano Viešpats man tarė:

– Bėk, bėk atgal...

Nusileidau žemyn, dar bėgdama spėjau paklausti, ar mes taip ir išsiskirsim. Ji sakė, kad ne. Kad galiu būti rami, kad neišsiskirsim... net jeigu ir tenka leistis iš bokšto...

Aš bėgau. Aplink bokštą stovėjo minių minios. Kaip šventas Raštas sakyty, miriadais. Visi buvo atsisukę į pilį ir kažko iš jos tikėjosi. Man nebuvo kur nuleisti kojos, todėl ėjau žmonių galvomis, bet niekas to neįžuto ir nė vienas nebuvo sužeistas ar kaip pažemintas, niekas apskritai manęs nepastebėjo.

Buvau labai viena, nes žmonės buvo minioje ir todėl negalėjau su jais kalbėtis. Jų nebuvo įmanoma ištraukti iš minios, jie visi turėjo tą patį veidą ir tą patį kalbėjimą, jie nekalbėjo kaip Asmuo, bet kaip minia, nors visi buvo asmenys, nors buvo atsisukę į Pilį, ir tarsi norėjo ten patekti, ir vylėsi, bet nė vienas nenorėjo „išlipti“ iš ten. Jie tarsi norėjo būdami minioje patekti į bokštą. Tą minutę visos didžiosios sielos buvo paslėptos, nors iš tikrųjų tai vėliau gyvenime jų sutikau ir tikrai jų yra.

Visa tai nutiko Kauno jėzuitų bažnyčioje, klūpant prie Švč. Jėzaus Širdies skulptūros. Atsimenu, kai išėjau, buvo labai sunku suprasti valandas. Žiūrėjau į dangų, bandžiau prisiminti metų laiką. Jausmas buvo nemalonus... Buvau labai išalkusi.

Nuo to laiko prabėgo dešimt metų. Mano kasdienybė labai pasikeitė. Aš nebebuvo priklausoma nuo oro, metų laiko, reikalų darbe, nuo ne tokios šukuosenos, nuo savo vyro nuotaikų kaitos, nuo vaikų sėkmės ar nesėkmės mokykloje, nuo neatliktų darbų. Buvo išgydytas mano vaikystėje sužeistas seksualumas ir aš su dukromis ir sūnumis galėjau pasikabėti apie visus suaugusiųjų reikalus labai paprastai. Nors prieš tai visiškai negalėjau to padaryti, dabar galėjom kalbėtis ilgai, analizuoti su visiška ramybe. Sunku pačiai buvo patikėti tokia permaina. Be to, kituose ėmiau matyti tą Kristaus skausmą ir nuovargį. Tokį labai paslėptą, apie kurį nei pats tas žmogus nežinodavo, o dažniausiai – net nenorėjo žinoti. Galėjau kalbėtis su žmonėmis intymiomis temomis, galėjau jų išklausyti apie jų sužeidimus. Dar lengviau sutramdydavau smalsumą. Nesakau, kad

visai jo nereikėjo tramdyti, bet jei kas prašydavo pasimelsti kokia ypatinga intencija ir norėdavo nutylėti kokia, tai man nebebuvo nėmaž sunku. Seniau būčiau baisiai norėjusi viską žinoti detaliai... Viskas tarsi liko kaip ir seniau, bet nebuvo kažkokio eilinio laiko, nes visas laikas buvo ir yra su Kristumi. Atradau Kristaus sesers vertę, dėl to neberekėjo teisintis dėl daugelio dalykų. Galėjau būti jaukiai maža... Pamažu keitėsi mano vyras, nors apie Susitikimą nieko nežinojo, bet aš jame jutau Kristaus skausmą ir labai užjaučiau, ir susigėdau dėl viso savo gyvenimo, kad nemokėjau seniau to nei manyti, nei suvokti... Bet dabar kiekvienas mano veiksmas galėjo būti kaip maitinimas krūtimi, ir aš jį praktikavau, žinoma, kartais su pastangomis, bet buvo kažkoks natūralus noras visada.

Buvo nutikę, kad užsimiršau ir norėjau likti toje meilėje ir niekur neiti, nei kam ko duoti. Bet Kristus man sako:

– Ar pienas, kuris yra tavyje, yra skirtas tau? Pagalvok. Kas būna, kai pienas užsibūna? Uždegimas. O vėliau jo netenki iš viso.

Labai daug supratau iš to paaiškinimo. Kad meilė nėra iš manęs, bet per mane, ir nėra mano, nors ir yra manyje (kaip pienas). Svarsčiau, kaip akivaizdžiai Kristus mane pamokė, pagal mano patirtį, pagal tai, ką teko gyvenime daryti.

Viešpats meilę rodo man, bet manyje ji neturi likti... ir dar daugiau, jei jos neparodysiu kitiems, aš sulaikysiu Jo meilę Jo vaikams, versiu juos badauti...

Adoracijoje ir turguje

Buvo šeštadienis. Nuvežiau mažėlį į muzikos mokyklą, turėjau laisvas 45 minutes, norėjau nubėgti iki Adoracijos, bet norėjau ir į turgų nueiti. Žinojau, kad jei darysiu abu dalykus, tai įsivarysiu

skubos dvasią, kuri mane įsigudrina dažnai pakankinti. Tai yra, kai esu vienoje vietoje, tai mintimis jau esu kitoje vietoje... ir taip nuolat, jei savęs nedrausminu.

Sakau:

– *Dieve, nežinau, kaip Tu norėtum?*

O Jis sako:

– Tu tiek kartų jau esi Mane išsivedus iš Adoracijos, kad dabar nesvarbu, ką pasirinksi, Aš juk esu pasaulyje, kur beieškau, Aš ten esu. Rinkis tu...

Tikrai būdavo taip, kad kai reikia išeiti iš Adoracijos, sakau:

– *Viešpatie, kam Tau čia likti tokiam uždarytam, einam su manimi.*

Ir suprantu, kad tai sakau ne tiek dėl Jo, kiek dėl savęs, kad suprasčiau, kad Kristus yra visame pasaulyje, ne tik žmogaus Jam suteiktoje patalpoje.

Nuvažiavau į turgų, pasistačiau mašiną... ir vos išlipau iš mašinos, einu, mane apėmė tokia nuostaba, pakeliu akis į dangų – antys skrenda trikampiu, ir man atrodo, kad aš esu tos antys, dangus, tas turgus, tie žmonės su prijuostėmis ir grubiomis rankomis, ir jaučiu begalinį dėkingumą už kiekvieną pinigėlį, kurį tie žmonės gauna uždirbti. Tarsi būčiau visa tai, ką matau, ir tarsi manęs nebūtų visiškai... Tada galvojau, koks skirtumas, kad ir numirčiau, vis tiek pasaulis ir Dievas lieka. Tada tai šlovinau, bet šlovinau ne giesmėmis (ką mes įpratę vadinti šlovinimu), o tylia nuostaba ir tyliu dėkingumu.

Skaitiniai

Buvo taip, kad kai kviečia skaityti skaitinius, tai labai bijau. Būdavo pusę Mišių bijau, kaip reikės skaityti, bandau daug kartų perskaityti tuos Senojo Testamento vardus (pavyzdžiui, Nabucho-

donosaras), kitą pusę – analizuoju, kaip perskaičiau. Na ir eilinį kartą prie manęs prieina ir prašo paskaityti skaitinius. Iš nuolankumo sutinku, bet viduje jau meldžiuosi, kaip čia reiks visa tai padaryti. Tada į galvą ateina vienai vienas žodis:

– Nesusireikšmink...

Man nuo šio žodžio tapo taip lengva. Supratau, kad per daug galvoju apie save ir visai negalvoju apie tai, kad žmonės atėjo dalyvauti Mišiose ir klausytis Gerosios Naujienos. Koks jiems skirtumas, kaip aš atrodau, kad galbūt ne visai sklandžiai skaitau, gal kostelėju, gal ne taip žodį perskaitau. Žmonės atėjo paklaustyti turinio, o ne pasižiūrėti į skaitovą. Tada ir dabar dar mąstau, kad jei koks žmogus tai pasako, tai juk įžeidžia, o kai tai pasako Dievas, tai jis tarsi ir duoda praregėti, tada jis tarsi palengvina situaciją. Tame viename žodyje jutau Dievo asmenį, Dievo, kuris yra mano pusėje, jis yra už mane. Tas vienas žodis „nesusireikšmink“ tarsi sakė: „numesk tą nereikalingą naštą“, „nevark taip sunkiai“, „pasižiūrėk į kitus“, „nesusikoncentruok taip į save“, „Aš tave išvaduosiu“, „palik tą sunkią naštą“. Tai nebuvo kaltinimas, tai buvo išvadavimas ir intymi meilė.

Giedojimas laidotuvėse

Taip nutiko, kad mirė mūsų nuostabus dėstytojas. O „giedorkos“ atėjo tik dvi: aš ir tokia mano bičiulė, ir abi antrabalsės. Aš vesti moku, bet man per aukštai, o „turavoti“ (giedoti antru balsu) patogu dėl žemesnių natų, bet labai dažnai nepataikau, nugiedu paskui pirmą balsą. Ką daryt? Iš to jaudulio taip užkimau, kad negaliu prašnekėti, o kur jau ten giedojimas. Meldžiuosi, skundžiuosi, sakau, kad nežinau, kaip čia bus, Viešpatie. O Viešpats man sako:

– Kodėl tu visą laiką galvoji, ko tu negali, galvok, ką galiu Aš.

Na ir ką... juk visą laiką esu užsidariusi savo negalėjime, man labai sunku paklusti ir patikėti, bet jau nėr kada analizuoti, reikia eiti darbą dirbti. Ir staiga užgiedu tokiu aukštu balsu, kokiu nei iki tol, nei po to gyvenime neteko giedoti. Taip mes su bičiule „atgiedam“ visas laidotuves, pakviestos esam pagiedot ir prieš gedulinius pietus. Tai negana to, pietuose dalyvauja kokia tai etnologė specialistė, ji prisiartina ir sako, kad mano balsas labai skaidrus, kaip dzūkės, ji sako, kad „kaip jūs giedat, tai nei spaudžiat, nei šaukiat“ (mintyse galvoju: „negirdėjai tu manęs tikros, nes ir spaudžiu, ir per garsiai giedu natūraliai“).

Kitą dieną sekmadienio Mišiose jau giedu savo tonacija, antru balsu, liaudyje tai dar vadinama pritarimu. Giedu sau ir galvoju, kad, Dieve, kaip lengva, net žodžių nereikia mokėti, viską turi žinoti tas, kuris veda, o man štai, tik pritariu ir viskas, einu paskui, taip sakant. Ir tada Viešpats man sako:

– Jeigu ir su Manimi taip būtum, būtų viskas paprasčiau ir maloniau, nes Mano yra pirmas balsas, o tau tereikia pritari, eiti iš paskos.

Apie mažas kortas

Visą santuokinį gyvenimą kovojau, kad išlaikyčiau meilę ir draugystę savo vyrui. Sekėsi man labai sunkiai. Kuo labiau stengiausi, tuo, rodėsi, reikalai eina prastyn. Kuo daugiau pastangų, tuo mažesnis efektyvumas. Vis pavydėdavau savo draugėm, kad jos su vyrais į rekolekcijas važinėja, meldžiasi kartu, grupelės lanko, pratybas atlieka, žodžiu, lošia stambiomis kortomis, įsivaizdavau, kad gyvenimas joms išmetė „tūzus“. O Viešpats man sako:

– Lošk mažomis kortomis. Aš būsiu su tavimi ir tu laimėsi.

– *Viešpatie, kas yra tos mažos kortos, kaip man jas gauti?*

– Pagalvok, kas jus jungia, kur yra tie taškai, kurie yra bendri, kad ir kokie maži dalykai būtų, žiūrėk, kas jungia, ir puoselėk tai, kas jungia, o ne tai, kas skiria. Kai puoselėji tai, kas skiria, tai ir auga tai, ką puoselėji.

Ėmiau galvoti, kur mes per dieną susitinkam. Radau. Ėmiau puoselėti pokalbius, džiaugtis ir pritarti ten, kur yra bendra. Ėmiau dekoruoti stalą ir kūniškus santykius. Po truputį, labai mažais žingsneliais, kad pati prie savęs, naujos, priprasčiau, ir kad tai būtų natūralu, nesuvidinta.

Tiesą pasakius, tai davė tokių rezultatų, apie kuriuos net nesvajojau. Dabar suprantu, kad metams bėgant poros santykiai gali gerėti, tobulėti, ir kur ten dvidešimtmečiams iki penkiasdešimtmečių... Jų intymumas tarsi drungna persaldinta arbatėlė mokyklos valgykloje, o mūsų – it senas vynas Mišių taurėje. Kristus nepadaro intymumo „geresnio“, Jis jį taip perkeičia, kad kūniška meilė tampa priešinga tam, kas buvo. Ne geresnė, bet priešinga. Su vyru atradome intymų buvimą kartu. Kalbu ne tik apie kūną, bet apie kūną ir dvasią. Kalbu ne tik apie mudu su vyru, bet apie mudu su Dievu ir su visais, kas mus supa. Ir kalbu ne tiek apie veiksmą, kiek apie būtį.

Eilėje link Komunijos

Einu link Komunijos panarinus galvą, mąstau, kad yra pilna žmonių, kurie žavisi šiuo procesu ir pačiu Turiniu, t. y. Eucharistija, o aš nesuprantu nieko. Na... tiesiog nueinu, gaunu ir pareinu. Sakau:

– *Dieve, aš nieko nesuvokiu, aš nė kiek nesuprantu šito slėpinio.*

O Jis man sako:

– Tai ateik nieko nesuprasdama.

Nuo to laiko einu pas Tą, Kuris man pasakė: „Tai ateik, nieko nesuprasdama.“

MARIUS. Gyvenu, bet nebe aš...

Užrašai per adoracijas (2012–2015)

Jėzus:

– Vienas šventasis gali padaryti daugiau negu visas Europarlamentas. Tapk šventu. Šiandien reikia šventųjų. Atsimink: būtų užtekę 10 teisiųjų... (02-17)

* * *

– Viskas praeis. Liks tik Meilė. Visi pasaulio darbai, nuopelnai, pasiekimai mūsų rankose bus tarsi smėlis, kurį išpusto vėjas. Nubyrėjęs smėliui, delnuose liks tik brangakmenis – Meilė. (02-29)

* * *

– Šventumo kelias yra Meilė. Mylėk, pajusk, užuosk Meilę. Būk visada Meilėje. (02-29)

* * *

– Didžiausias džiaugsmas, palaima, ramybė yra duodami per kryžiaus malonę. Pažink savo kryžių Manyje. Sujunk jį ir jis tavęs

neslėgs, o švies tau. Džiaukis kančiomis, kurias kenti kaip ir Aš.
Tada esi panašus į Mane. (03-10)

* * *

Kai nori pažinti Dievo valią, klausk širdies. (04-28)

* * *

Žvelgiant į Nukryžiuotąjį:
– Man reikia tavo rankų. (05-01)

* * *

Per skausmingosios dalies rožinį:
Man reikia tavo pečių.

* * *

Tapk vaiku. Pasitikėk kaip vaikas. Atmesk logiką, sveiką protą,
racionalumą ir tavo tikėjimas leis prisiliesti tau prie Mano išmin-
ties. (07-16)

* * *

– Visada būk šiame pasaulyje, ne aname.²⁶ (09-04)

Kiek daug pas mane ateina prašyti ir kiek mažai aukotis. Dė-
kok už visus kryžius kaip ir už malones: tai pirmoji kryžiaus nešėjo
pamoka. (09-14)

²⁶ Nenustebkite, kad antgamtinį pasaulį vadina „šiuo“, o mūsų pasaulį „anuo“. Antgamtinė realybė amžina, mūsų – laikina.

* * *

– Ramybė tai buvimas su Manimi. Aš niekada tavęs nepalieku. Kviesk visada Mane ir pajusk, kad Aš Esu su tavimi. (09-06)

* * *

– Dėkok. Visada dėkok už viską. Dėkok dabar už tai, ką turi dabar, ką gausi. Te džiaugsmas užpildo tavo širdį. (09-13)

* * *

Kalba Marija:

– Paaukok man savo širdį. Tada tavo jausmai, valia, protas, norai bus su manimi. Paaukok taip, kad jei kas klaustų apie tavo širdį, sakytum: aš jos neturiu – ji pas Mariją. (02-04)

* * *

Palendriai. Kristus sako:

Uždaryk save Manyje. (02-19)

* * *

– Tavo širdy yra Mano tabernakulis. Adoruok Mane savo širdyje. (03-01)

Šie užrašai pradėti rašyti 2018 žiemą

Baimė. Baimė pasukti, baimė pakeisti, baimė pasielgti nestandartiškai, baimė susimauti.

Dievas nesukūrė baimės. Jis 365 kartus pasakė: „Nebijok!“ Tu esi Mano.

Ir tai ateina. Ateina, kai jau nustoji tikėtis, kai guli sutryptas ir palaužtas, kai paleidi šaką, kurios dar laikeisi įsitvėręs, kai skausmo šaltis pasidaro toks, kad pradeda deginti. Ateina malonė, bet ne iš fizinio pasaulio.

Apie regėjimus²⁷

Jis pasirodė man kalbant Paslaptį. Vėliau aš jį atpažinau. Arkangelas. Žinios nešėjas. Jis sako:

– Turi kovotojo dvasią. Visatoje vyksta didelės kovos. Tavo ginklas tavo rankoje.

Tos mintys prasitęsė tokiais įsivaizdavimais:²⁸ liepsnojantis dangus, gaudžiantys trimitai, lūžtančios ietys, degančios vėliavos. Apsivilkau šarvus. Mano legionas – Karalienės legionas. Tolumoje pro rūką prasišviečia Golgotos kryžiai.

– *Mano Valdove, būk kartu. Visada, iki galo. Neleisk palūžti, pabėgti. Prašau.*

* * *

Mačiau kalną. Aukštą, tvirtą uolą. Jis skilo ir virto. Trenksmas, ūžesys, byrančios uolienos. Dešinėje liko atplaiša, ant jos stovi Moteris su žvaigždžių vainiku.

²⁷ Čia kalbama apie intelektualius vaizdinius.

²⁸ Dievas savo artumą išreiškia ne vien tik mintimis, bet ir vaizdiniais. Tačiau tai suprasti nėra paprasta. Tas, kuris gauna dovaną matyti vaizdinius, kartu gauna ir supratimo malonę. Todėl patartina per daug į juos nesigilinti.

* * *

Meldžiausi angelų maldą. Kaip visada, kasryt. Staiga pakilo
vėjas, sulingavo šakos.

Ūžesys, galinga jėga apgaubė viską. Jie pasirodė.

* * *

Saulės diskas užkabino miško juostą. Raudonoji karūna. Kan-
kinio šlovės vainikas. Prigimtis negali to norėti. Troškimas – ma-
lonė ateina iš šviesos, uždega krūtinę. Ne tavo pastangos, ne tavo
valia. Tai beribė, visa pranokstanti Meilė.

Įkvėpimai ar mintys

Dažnai tamsa užklumpa netikėtai. Staiga. Lygioje vietoje.
Kažkas tave užvaldo. Tu žinai, kad tai piktasis. Bet nieko negali,
jis stipresnis. Protas kalba, bet jis per silpnas. Tu per silpnas. Šauki
Karalių, bet tai tik žodžiai. Širdis negyva, balsas užgožtas.

Tada prisimeni Ją. Paprastas angelo pasveikinimas. Juodi de-
besys išsisklaido. Jis pasitraukia. Ramybė. Ne šio pasaulio ramybė.

* * *

Tai pabaiga. Tai viskas. Perverta širdis. Atšalęs kūnas. Suplėšy-
ti drabužiai. Išsibarstę broliai. Tamsus kapas. Gili tamsa, neviltis.

Ir tada tai ateina.

Brėkštančios aušros pranašas.

Pažadinęs paukščius ir nubrėžęs purpurinę juostą rytuose.

Ateina Prisikėlimas.

* * *

Jis pasakė:

– Žiūrėk į Mane kaip į vandenį.

Aš Esu lašas rastos tyloje.

Aš Esu beribis šniokščiantis vandenynas.

Aš Esu dulksna virš begarsio ežero.

Aš Esu apledėjusiose kalnų viršūnėse.

Aš Esu tyliai čiurlenantis šaltinis.

Aš Esu miestą paskandinęs rūkas.

Aš Esu siaučianti visa niokojanti liūtis.

Aš Esu miegančio kūdikio ašara.

Aš Esu.

* * *

„Su dangaus karalyste yra kaip su dirvoje paslėptu lobiu. Atradęs jį, žmogus niekam nesako; iš to džiaugsmo eina, parduoda visa, ką turi, ir perkasi dirvą.“²⁹

Parduoda visą, ką turi. Ne, jis ne kvailys, ne išprotėjęs. Tai racionalus, protingas ir apgalvotas sprendimas. Daro statymą, kur negali pralošti. Perka akcijas, kurios niekad nenuvertės. Ir dividendai dideli ir garantuoti. Jis suprato, atrado tai. Tai, kas paslėpta nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreikšta mažutėliams. Palaiminti mažutėliai.

* * *

Jėzus:

– Matei? Šviesą. Tik akimirką. Sekundės dalelę. Pajutai? Nėra nieko nuostabesnio ir tobulesnio šiame pasaulyje. Kažkas nepa-

²⁹ Mt 13, 44–46

kartojama. Dangaus dalelė. Sužibo akimirkai. Visa visata, visa amžinybė akimirkoje. Tu esi manyje, o aš tavyje. Tai dovana. Be sąlygų. Meilės dovana. Nereikia tapti tobulam³⁰. Įdėti daug pastangų, pasiaukojimų. Būti išskirtiniam, išrinktuojui. Dovana kiekvienam. Tik reikia atverti duris. Užrakto kodas: Tikėjimas, Viltis, Meilė.

* * *

Jėzus:

– Išsižadėk savęs. Ką tu darai? Mąstai apie ateitį? Ar tau to reikia? Darbas. Sodyba kaime. Planai dėl vaikų. Išsižadėk visko. Atiduok savo Karalienei. Koks skirtumas, kas atsitiks, jei viskas Jos rankose? Ištuštink visus indus. Ir tada aš juos pripildysiu.

* * *

Palendrių vienuolynas. Klausiu:

– *Ar aš galiu girdėti Jėzų, kalbėtis su juo kaip šventieji?*

Jėzus:

– Žiūrėk į nendres, jos tau atsakys.

Vaikštinėju palei tvenkinį, vėjas švelniai supa išdžiūvusias nendres. Tylus jų plazdenimas. Ką jos gali reikšti? Mintys pabėga, pamirštu klausimą. Po kiek laiko nusprendžiu jau grįžti į vienuolyną. Staiga atsisuku į tvenkinį. Vėjas nurimo. Tyla, nendrės nejuda. Mintis „Dvasia pučia kur nori, kada nori ir kam nori.“ Užsidega širdis, ateina suvokimas.

Kas aš toks, kad spręščiau, kaip, pas ką ir kada Viešpačiui ateiti.

³⁰ Čia Jėzus aiškina, kad, norint vystyti santykį su juo, nereikia ypatingų pastangų, pasiaukojimo ir tobulumo. Tereikia atsiverti Jam per tikėjimą, viltį ir meilę, o tada Jis padės ir tobulumą pasiekti.

* * *

Vienuolynas. Aš:

– Ką man su tuo daryti, Jėzau? Kam naudoji geriausią vyną be reikalo?

Išeinu pasivaikščioid. Virš galvos praskrenda paukštelių pulkas.

– Nes Aš tave myliu, – sučiulbėjo praskrendantis paukščių pulkelis.

– Nes Aš tave myliu, – atkartojod aprūkęs dangus.

– Nes Aš tave myliu, – sušiurena pušelės.

Jėzus:

– Nes Aš tave myliu. Tai atsakymas į kiekvieną tavo klausimą. Ir tegul jis lydi tave visada ir visur. Tegu šie žodžiai suauga su tavimi. Įsilieja į tave ir tampa savastimi. Nes jie yra svarbiausi.

* * *

Jėzus:

– Nuvyk protą, tegul kalba širdis. Ar smėlio kruopelė gali suprasti, ką mąsto beribė dykuma? Mano širdis kalba tavo širdžiai. Tavo protas tai paverčia žodžiais. Kaip vertėjas. Todėl aš kalbu tavo kalba, tavo stiliumi. Tu mane girdi širdimi, ne protu.

* * *

Įkvėpimai.

Esu Marijos kareivis. Vykdaud įsakymus. Iki kito nurodymo. Aš neieškau atsakymų, sprendimų. Aš stengiuosi suprasti savo Karalienės nurodymus.

„<...> **per sapną** pasirodė jam Viešpaties angelas ir tarė <...>“³¹

„Atsikėlęs Juozapas padarė taip, kaip Viešpaties angelo buvo įsakyta.“³²

„**Sapne įspėti** nebegrižti pas Erodą, kitu keliu pasuko į savo kraštą.“³³

„<...> štai vėl **pasirodė Juozapui sapne** Viešpaties angelas ir sako <...>“³⁴

„Atsikėlęs, Juozapas pasiėmė kūdikį ir Motiną ir pasitraukė į Egiptą.“³⁵

„Štai Viešpaties angelas **pasirodė per sapną** Juozapui Egipte <...>“³⁶

„Tuomet Juozapas atsikėlė, pasiėmė kūdikį ir Motiną ir pargrįžo į Izraelio žemę.“³⁷

„**Įspėti sapne** nukeliavo į Galilėjos sritį.“³⁸

Jei išminčiai būtų bijoję vykti pas Erodą, nebūtų nuvykę į Betliejų.

Kaip atskirti angelą nuo demono? Šviesą nuo tamsos? Tiltą nuo prarajos? Jei neklausysi angelo, nes tai gali būti apsimetęs demonas, tuomet neišgirsi ir tikro angelo.

Kas būtų, jei Juozapas nebūtų klausęs angelo žodžių?

³¹ Mt 1, 20

³² Mt 1, 24

³³ Mt 2, 12

³⁴ Mt 2, 13

³⁵ Mt 2, 14

³⁶ Mt 2, 19

³⁷ Mt 2, 21

³⁸ Mt 2, 22

Kad negirdėtume varno kranksėjimo, mes uždarome langus. Bet taip mes neišgirsime ir lakštingalos giesmės.

Kelias eina per pelkynus ir prarajas. Nieks negarantuoja, kad nueisi. Bet jei neisi, tada irgi nenueisi.

O gal jums nepriklauso eiti? Susilaikymas, nuolankumas – dorybės. Bet kodėl tada Jis kviečia: „Ateikite trokštantys, aš jus atgaivinsiu.“ Kas sukelia troškulį?

Geriau žūsiu ieškodamas, negu sudūlėsiu nieko nedarydamas.

O žmonės ieško. Ir jie nueina pas demoną, nes mes uždarėme langus.

Aiškiaregiai, ekstrasensai, jogos guru, būrėjos, šamanai, ži-
niuoniai renka demonui aukas, nes mūsų langai uždaryti.

* * *

Jei molis ir purvas dengia deimantą, ar dėl to jis netenka savo esmės?

Dievas, kuris yra Meilė, yra konstanta. Tikėjimas – malkos, Viltis – deguonis, Meilė – liepsna. Dievo Meilės fizika. Ar gali būti Meilė be tikėjimo ir vilties? Tik Dievas yra Meilė. Žmogus – ne. Tai ne iš žmogaus. Tikėjimas, Viltis, Meilė – ne iš žmogaus. Tai dovanos. Nuo žmogaus jos nepriklauso. Nuo žmogaus priklauso, ar jis jas pasiima, ar palieka nepanaudotas. Ir kiek pasiima. Mes jų nenaudojam, nes nepasiimam. Arba pasiimam iš dalies. Kaip pasiimti maksimaliai?

Mes tikime, bet bijome suklysti. Mes viliamės, bet pasilieka-
me atsarginį variantą. Štai kodėl medis neišsirauna ir nepasisodina
jūroje. Prašau, kad Viešpats man duotų tikėjimą, kad galėčiau eiti
vandeniu. Ir Jis jį duoda. Bet aš netikiu, kad davė. Todėl skęstu.

Intencija „Žmogus gyvas ne vien duona.“³⁹ „Negundyk Viešpaties savo Dievo.“⁴⁰ „Viešpatį savo Dievą tegarbink ir jam vienam tetarnauk.“⁴¹ Trys atsakymai į gundymus. Prašymas turi pereiti šių Jėzaus atsakymų rėtį. Intencija švari kaip krištolas. Tada Dievas perskiria jūrą.

* * *

Pokalbis su Angelu

– *Nenoriu eit į viešumą.*

Angelas:

Su puikybe kovok nusizeminimais, o ne bėgdamas nuo garbės.

* * *

Mano mintys dažnai nuklysta meldžiantis angelų maldą.

Angelas:

– Jei rankeną nuspausi apie ką nors galvodamas, durys vis tiek atsidarys.

* * *

Išvykstant iš Palendrių. Jėzus:

– Aš Esu visur. Kaip šis rūkas. Toks pat virš vienuolyno, toks pat Kaune.

Aš suabejojau, kad Kaune gal visai nėra rūko. Grįžau namo – miestas paskendęs rūke.

Kodėl aš vis abejoju?

³⁹ Mt 4, 4

⁴⁰ Mt 4, 7

⁴¹ Mt 4, 10b

* * *

Paštuva. Jėzus:

– Jei pasirinksi mokslo kelią, būsi žymus arba bent jau žinomas. Tavęs klausysis daug žmonių. Būsi cituojamas ir mėgstamas. Jei pasirinksi maldos kelią, tavęs daugelis nesupras. Būsi žeminamas ir pašiepiamas. Bet taip atvesi man daug sielų.

* * *

Jėzus:

– Rūkas vienuolyne, rūkas mieste, Aš Esu visur. Adoruok Mane savo širdyje. Aš Esu Ostija. Aš Esu auksinės vakaro saulės šviesoje, ošiančios jūros tyloje, upelio čiurlenime, kūdikio miege, pavargusios pardavėjos žvilgsnyje. Nebijok. Rašyk. Tai tavo kelias. Tikėk. Aš Esu Meilė. Išeik, palik save ir Aš tave nuvesiu. Pasitikėk Meile.

* * *

– Kodėl abejoji? Neabejok. Kada ir kur Aš dar galiu tau aiškiau kalbėti? Kodėl nori eiti prie tabernakulio. Nereikia. Nereikia proto. Tik širdis. Širdies balsas. Rūkas vienuolyne. Rūkas mieste. Aš rūkas. Aš visur. Aš tavo širdyje. Kur tik eitum, kur tik būtum. Tavo ranką vedžioja Mano Meilė. Neieškok. Tik klausyk. Ir rašyk Mane. Aš čia. Toks pat kaip Ostijoje. Kodėl? Nes aš Esu Gailestingumas. Aš – Visagalis. Aš išdžiūvęs. Didžiulė šniokščianti versmė. Tekanti maža srovelė. Rašyk. Neieškok. Didžiulis snaudžiantis miestas. Ir išdžiūvusi versmė, todėl Aš išeinu. Išeinu ieškoti širdžių. Išeinu iš Savo namų. Nieks manęs ten nelanko. Atverkit duris ir aš užeisiu. Atverkit duris savo širdyje ir Aš ten apsigyvensiu. Adoruok mane savo širdyje.

* * *

Jėzus:

– Atsimeni tą saulės prošvaistę virš medžių, kai važiavai pro Rokus? Pakylėta staiga širdis. Nušvitęs pasaulis. Užplūdęs džiaugsmas. Tai Mano prisilietimas. Deganti Ostija danguje.

Aš ateinu visur. Ateinu bet kada. Net tau vairuojant. Pagauk šias akimirkas. Prisiliesk prie Manęs.

– Nerašyk diktanto. Kurk. Rašyk kūrinį.

* * *

– Užrašyk tai: „Teigiu, kad taip atsitiks ypač pasaulio pabaigoje, ir tai bus netrukus, nes Aukščiausiasis su savo šventąja Motina turi išsiugdyti didžiųjų šventųjų, savo šventumu taip pranokstančių daugelį kitų šventųjų, kaip Libano kedrai pranoksta mažus krūmelius.“⁴²

* * *

Adoracija.

– Atiduok. Atiduok viską. Ištuštink save. Viską, ką atsineši, atiduok Man. Atleisk. Atleisk Rytų kaimynams, atleisk tiems, kurie iš Manęs tyčiojasi. Sau atleisk už praeitį.

– *Bet aš negaliu. Ar melstis už juos?*

– Mylėk juos.

– *Bet aš nemyliu.*

– Aš Myliu... Atleisk ir užsitrauks žaizdos. Ateis ramybė.

– *Tu juos Myli. Kaip aš galiu pykti ant tų, kuriuos Tu Myli?*

⁴² Grinjonas de Monforas L. M. (Louis-Marie Grignon de Montfort) (1673–1716)

* * *

– Ateina išganymas. Ateina malonė. Pasaulis pilnas Mano malonės. Tai, ką anksčiau duodavau išskirtiesiems, dabar dalinu kiekvienam. Tam, kuris ateina. Rašyk. Rašyk net tai, kam prieštarauja tavo protas. Nebijok. Tu nežinai, bet širdis jau žino. Klausyk širdies.

* * *

– *Matau, Jėzau, didelę girią. Daug medžių... lyg pušys. Siūbuoja į visas puses. Kaip žolė upės dugne. Kamienai elastingi. Ir kedrai. Juodi tvirti kedrai sieja girią kaip pastatų sijos.*

– Noriu, kad užrašytum tai, ką supratai.

Namie po adoracijos rašau:

Giria – tai pasaulis, žmonės, palikę Dievą, tikėjimą. Tuštėjančios bažnyčios. Dar labiau tuštėjančios širdys. Siūbuoja pagal kiekvieną vėjelį. Kedrai – tai Dievo šventieji. Laikantys girią.

Jėzus:

– Jūs esate kedrai. Patikėk tu. Jūs laikote pasaulį. Noriu, kad suprastum, koks svarbus darbas, koks svarbus laikas.

Namie. Jėzus:

– Rašyk, ką matai. Tai ne diktantas. Kurk kūrinį.

– *Pulkai žygiuojančių... vėliavos. Blizgantys šarvai. Išrikiuotos kavalerijos. Praeitis. Jų nėra. Nėra legionų. Nėra tikėjimo riterių, Šventųjų generolų. Vėliavos tuščios.*

– Todėl aš dalinu. Visiems. Tiems, kas ateina. Auksiniai šarvai, blizgantys kalavijai, žerintys skydai. Tai, kas buvo skirta išrinktiesiems, stipriausiems. Atiduodu visiems, kas ateina. Tiek mažai ištikimųjų. Ateikite ir pasiimkite. Dabar malonės metas.

* * *

Adoracija. Jėzus:

– Tau užspaudė širdį. Kai pamatei tuščius langelius adoracijos grafike. Tai Mano skausmas. Tu išgirdai Mano skausmą. Šimtatūkstantinis miestas. Centrinė katedra. Ir nėra kas ateitų. Žmonės pamiršo Mane. Jų širdys toli. Aš trokštu. Aš trokštu širdžių. Imkite visa, ką duodu. Nes neturiu daugiau kam duoti. Nebijok. Nerandi žodžių? Rašyk kūrinį. Mano ir tavo. Žodžiai širdyje. Neskubėk.

Matai savo brolius ir seseris. Nuostabios širdys. Noriu, kad jie ateitų. Prie ugnies, prie šaltinio. Jie nedrąsūs, abejojantys. Ieško ne ten. Girdi, bet nesiryžta. Aš Esu čia. Lobis yra čia. Tik reikia atverti duris. Tušti bus žodžiai, pamokslai, pratybos, darbai, jei neatsigersite, jei nedegsite. Noriu, kad jiems perduotum, pasakytum.

– *Aš dar pats gerai nesuprantu, apie ką.*

– Apie Meile degančią širdį.

– *Kartais bijau viso to, Jėzau. Jaučiuosi lyg užhipnotizuotas. Nežinau.*

– Bet tavo širdis žino.

– *Taip. Mano širdis žino.... Bet ji žino ir dar kai ką.*

– Apkalbos, pažeminimai yra Mano ir Motinos duona kasdienė. Nebijok.

* * *

– *Mes pamirštame apie tai, ką suprato Marija prie Tavo kojų. Mes pamirštame, kas svarbiausia. Ar gali nevalgęs ir negėręs, nesitreniravęs sportininkas nubėgt maratoną?*

* * *

Adoracija.

– *Matau augalą. Trapų, gležną, apšviestą nuostabia šviesa.*

– Tai medis, pasodintas Marijos tavo sieloje.

– *Jis toks dar mažas.*

– Jis didelis. Ateis laikas, kai skonėsiesi jo vaisiais. Jei kiekviename širdyje augtų toks augalas, pasaulis būtų kitoks.

– *Nesuprantu, kodėl man rodai tą augalą.*

– Vedu tave Savo takais. Nesirūpink ir eik su Manimi. Paskui Mane. Ne pirmas. Pamatysi, koks nuostabus kelias.

* * *

Kalėdinė muzika. Mano gimtadienio muzika. Kas liko iš mano gimtadienio? Kalėdos be Kristaus. Su kokakola, Santa Klausu. Šviečiančios žvakutės, skambantys varpeliai praneša apie kalėdines nuolaidas. Motina su kūdikiu ir Juozapu vėl išvaryti į tvartelį už miesto.

Atrodo, kad vėl turi nusileisti Gabrieliūs su kitais angelais ir pranešti nustebusiems piemenėliams: „Gimė Išganytojas!“

* * *

Jėzus:

– Džokeris, Gotono pingvinas, šėtonas su svita iš „Meisterio ir Margaritos“. Nauji dievai: žmonės jiems stato paminklus. Juos garbina labiau už tikrą šviesą. Šėtonas sau statosi sostą. Nesigundyk tu, kas ne iš Dievo. Jie užnuodys tavo širdį. Tai, kas patraukliai blizga, yra tik jaukas ant kabliuko.

Po Komunijos.

– *Nespėjau papasakoti kunigui apie savo patyrimą. Mintys kilo po to, kai jau išsiskyre. Kiek minčių, nuostabių minčių kykla po to, kai grupelė jau būna išsiskirsiusi.*

– Nes nekvieti Manęs, nekvieti Dvasios. Būk visada pasiruošęs. Karys visą gyvenimą treniruojasi ir budi, kad reikiamu momentu nepavestų. Būk šviesoje, būk pilnas Dvasios, ir Aš tave vesiu, tu kalbėsi Mano žodžius. „Ką sakau jums, sakau ir visiems: budėkite.“⁴³ Todėl neskubėk. Neskubėk spręsti, veikti, atsakyti. Eik paskui Mane. Nebūk pirmas. Tegul Dvasia veda tave. Tegul Mano Motina veda tave. Juk turi jos antspaudą. Esi Karalienės legionierius. Atsimeni, kai apsivilkai šarvus? Naudokis tuo. Naudokis angelais, užtarėjais. Naudokis viskuo. Visomis priemonėmis. Nėra smulkmenų. Kiekviena akimirka gali būti svarbi, lemiamą. Atsimink: tai svarbu. Nežiūrėk į tai nerimtai. Dabar vyksta didelės kovos. Juk turi dovaną. Jauti dvasią. Jauti degančią širdį. Tu gi žinai, kada veikia dvasia. Rašyk Meilės kalba. Ne protas, ne mintis, o Meilė veda tavo ranką. Mano Meilė, tavo širdyje.

Jaučiu skeptiko balsą šalia. Jis dažnai lydi.

– Tai „sveikas“ protas. Šio pasaulio šiandieninė rykštė. Racionalumas, logika, „blaivus mąstymas“ – nauji stabai. Jie prasiskverbę visur, užakina žmonių širdis. Uždaro vartus, neleidžia prieiti prie gyvosios versmės. Išmintingiausi ir gudriausi Mano Tėvo išrinktieji Manęs prašė ženkle, kad galėtų sekti Manimi. Todėl palaiminti mažutėliai, neturintys šių žabangų.

⁴³ Mk 13,37

– *Esu Marijos kareivis. Vykdaug valią. Atimkit turtus, šeimą, sveikatą. Prikalkit prie uolos ir numarinkit. Kas man darbo, jei tokia Tėvo valia. Tik vieno prašau, Jėzau, jei kas ir lemta, neleisk palūžti, išsigąsti, pabėgti. Daugiau nieko neprašau. Tik to vieno.*

Namie.

– *Vakar pradėjau skaityti Leandre Lachance⁴⁴. Tu jam kalbėjai apie artėjančius įvykius.*

– Noriu tavęs viso. Ne dalies, ne protarpių, bet viso. Aš Esu pavydus Dievas. Ne egoistas, bet pilnas Meilės. Noriu tavo gyvenimo pilnatvės. Pasinerk visas. Atsiduok visas. Atiduok Man gyvenimą. Noriu, kad turėtum visą Meilę, visą laimę. Mano Meilė to nori.

Ateina laikas, kai tik dalies neužteks. Neužteks Mane prisiminti tik ryte ir vakare ar dar sekmadienį. Ateina ugnies laikas. Kai viskas paskęs Mano liepsnose. Išliks tik tyriausias metalas. Dabar malonės metas. Imkite visa, ką duodu. Be didelių pastangų. Tai labai svarbu. Imkite dabar. Neatidėliokite. Bus vėlu. Nesakyk rytoj. Nelaikyk Manęs kaip antrarūšio reikalo. Po visų kasdieninių darbų... Jei liks laiko... Aš Esu svarbiausias. Pakeisk savo širdį. Būk visada šiame pasaulyje, ne aname. Anas nesvarbus. Jis išnyks, sudegės, pavirs dulkėmis.

– *Bet juk aš čia gyvenu, Jėzau.*

– Taip. Jauskis čia taip tarsi laikinas svečias. Visada atmink, kad tu ne iš čia. Kad tavo namai kitur. Gyvenk tikruose namuose. Su Manimi. Dabar dar iki galo nesupranti. Ateis laikas ir suprasi, kad gyvenimas dėl žemiško pasaulio yra tik laiko švaistymas.

– *O tai kaip, Jėzau, šeima, darbas, namai?*

⁴⁴ Lachance L. *Manųjų laimei, Mano išrinktieji*, – JĖZUS. Kaunas: Naujasis lankas, 2014

– Atiduok Man per Motinos rankas ir nesirūpink. Tavo susirūpinimas rodo, kad visko neatidavei. Nepasilik sau. Pasitikėk. Ir tapsi laisvas. Laisvas su Manimi. Tik su Manimi.

* * *

Namie.

– *Mane myli Meilė – ir aš tampu Meile. Nuostabus brolio iš Kanados pagavimas. Kaip giliai jis perteikia esmę, tai, ką Tu nori pasakyti. Koks nuostabus šedevras. Pieva pilna gėlių, įvairių spalvų, formų, dydžio. Visiškai skirtingų. Vienos stiebiasi į saulę. Kitos mėgsta atokaitą. Kai kurios spiečiasi į būrį, kitos nori vienatvės, erdvės. Vienoms reikia drėgmės, kitos mėgsta sausą žemę. Koks nuostabus Dievo nutapytas paveikslas iš visiškai skirtingų kūrinijų. Bet visos jos negali egzistuoti be saulės, vandens, žemės. Kaip ir mūsų širdys. Pas kiekvieną Tu ateini skirtingai. Ir iš kiekvieno kuri atskirą šedevrą. Nėra vienodo kelio. Yra tik visa apimanti Meilė.*

– Todėl Aš ateinu pas jus skirtingai. Pas kiekvieną atskiras takas: individualus ir nepakartojamas. Mes einame kartu į Meilę skirtingais takais. Bet tikslas yra tas pats. Tai Mano Širdis, Meilės pilnatvė. Neieškok kartojimo, nekopijuok. Tavo brolių ir seserų liudijimas tegu tik patvirtina tavo kelio tikrumą. Tu matai daug panašumo, matai tą pačią esmę. Tegu tai uždega tave, patvirtina, kad tu ne vienas. Bet visada sek Mane, ne brolius, seseris, bet tik Mane. Nes Aš Esu kelias. Tik Aš.

Kiekvienam Tėvas yra numatęs savo kelią. Ir jis yra pats nuostabiausias ir greičiausias. Jo principas yra vienas: Aš Esu kelias, tiesa ir gyvenimas.

* * *

– Meilė šeimai, meilė artimui, meilė savo kraštui, žemei, miškams, gyvūnams, meilė kalnams, jūrai, besileidžiančiai saulei, prakrendančiai žuvėdrai. Aš Esu Meilė. Aš Esu esantysis. Esu visur. Mažiausiame šapelyje ir galaktikų toliuose. Visa laiko Meilė. Be jos nėra nieko. Niekas: nei laikas, nei erdvė, nei materija negali egzistuoti be Meilės. Teisingumas, dora, moralė negali egzistuoti be Meilės. Aš Esu Esantysis. Nukirsk šaką ir ji dar kurį laiką žaliuos. Bet tik laiko klausimas, kada ji nuvys. Nukirsta šaka niekada neduos vaisių.

Jūs esate Meilės apaštalai. Per jūsų širdis laikosi pasaulis. Suprask, kaip tai svarbu. Niekada nežiūrėk į tai nerimtai. Nieko nėra svarbiau, kaip būti Meilės apaštalu.

* * *

Namie.

– Laimink. Laimink išeidamas, pareidamas, laimink išlydėdamas. Viską atiduok. Atiduok vaikus, kaimynus, bendradarbius, įvykius. Suspaudė širdį kažkokia kitų bėda, nelaimė? Matai įvykusių avariją, suklupusį žmogų? Atiduok Man. Pavesk Marijai. Nesvarbu, kad nematai pasekmės, rezultato. Patikėk. Atlieki didelį darbą. Statai naują Karalystę. Mano Meilės Karalystę. Kuo daugiau atiduodi, tuo labiau ji plečiasi. Ribų nėra. Ateis laikas ir pamatysi, koks svarbus tai darbas.

Karalienės legionai sklinda po Pasaulį. Leiskis į žygį. Būk Lietuvos apaštalas.

* * *

– Dabar supranti? Tu esi namuose. Nėra priešais Ostijos. Klegantys vaikų balsai. Bet širdis dega. Adoruoja. Taip, kaip Katedroje. Nebijok. Tai tikra. Aš tikras. Toks pats. Noriu, kad suprastum. Ar Man egzistuoja erdvė? Laikas? Aš Ostija. Aš visur. Tavo širdy. Nenori to priimti? Tai prieštarauja mokymui? Aš Esu Meilė. Pasitikėk Meile. Galiu būti visur, visas. Tavo širdis – Mano tabernakulis. Meilė gali viską.

Paštuvoje. (2015 m.)

– *Einu per smėlį. Bekraštė dykuma. Kažkur tolumoje yra Oazė, Edenas, pažadėtoji Žemė. Šalia, aplink eina daug žmonių. Staiga smėlis tampa klampus. Pradedame klimpti. Didelėmis pastangomis išsikapstau. Už manęs lieka klimpstantys žmonės. Lengvas kelias. Priekyje jau matyti žara. Širdis pilna palaimos. Tuoj pasieksiu išsvajotąją Žemę.*

Staiga perskrodžia balsas:

– Ne ten eini! Tavo kelias ne ten! Grįžk atgal ir padėk įklampusiems broliams!

Apsisuku ir einu atgal. Tolumoje regiu klampynę. Skęstančius žmones. Čia aš ir liksiu. Čia ir bus mano kelias į pažadėtąją Žemę.

* * *

Šiandien. Tikslas yra ne tapti šventam, o vykdyti Tėvo valią ir taip tapti šventam.

* * *

Namie. Kūčios.

– Atėjai prie altorėlio ir iškart pajutai Mane. Šiandien Mano gimtadienis. Šiandien visą dieną durys bus atidarytos. Matai

maldos skirtumą, kai tu meldiesi žodžiais ir kai tu užėini pas Mane? Gali su Manim būti, jausti, kalbėtis. Atvertos durys. Visą laiką. Aš ateinu pas tave tokį, koks esi. Ir užpildau tave Savimi. Suprask, kad nereikia pasiruošimų, veiksmų, atgailos. Aš ateinu pas tave tokį, koks esi. Tik reikia atverti duris. Durų rankena tavo pusėje. Laikyk jas visada atvertas. Aš ateinu pas nusidėjėlį ir jį nuskaistinu. Ne nusidėjėlis turi nusiskaistinti, kad Aš galėčiau pas jį ateiti. Jis turi tik atverti duris. Man nereikia nuopelnų. Man reikia atvertų širdžių. Atverkite duris ir Aš pas jus užėisiu. Atverkite duris ir Aš pas jus apsigyvensiu.

* * *

Namie.

– Kuo dega širdis, Mariau? Pasidalink su Manimi.

– *Tas šventasis, apie kurį davė tėvas P. perskaityti. Jo asketizmas. Gyvenimo būdas. Neišėina iš galvos. Visus sunkumus, kryžius... priimu tai, ką siunčia Tėvas. Pats jų nesikraunu.*

– Noriu tavęs viso. Noriu tavęs arčiau. Atsižadėjimas – vienas iš būdų greičiau Mane pasiekti, susivienyti. Ieškok prisirišimų savo širdy. Suradęs, atiduok juos Man. Kas tau trukdo prie Manęs arčiau priėti? Atsižadėk pasaulio malonumų ir gausi Mane. Ar nenau dingi mainai?

Meilės negaliu pripilti į užimtus indus. Ištuštink juos ir Aš ateisiu.

– *Kaip nuostabu! Aš klausiu galvodamas apie būdą (kaip?), o Tu atsakai parodydamas priežastį (kodėl?). Žinodamas priežastį, aš rasiu ir būdą. Koks nuostabus, gilus atsakymas. Nepažeidžiantis mano laisvos valios. Laisvės pasirinkti.*

* * *

– Noriu tavęs daugiau. Noriu viso. Noriu, kad neplanuotum ateities. Kai tik pradedi galvoti apie ateitį, planus, veiklą, pavesk viską Marijai. Ir negalvok. Neplanuok. Padaryk eksperimentą. Pasitikėk.

* * *

Renkuosi maldos gyvenimą, Jėzau. Tuo mano širdis dega. Tuo ji neabejoja. Atsiskyrėlis. Atsiskyrėlio kelias. Per savo tarną Tu man jį pasiūlei. Ar aš jį suprantu?

– Eik ir pasitikėk. Migla, erškėčiai. Ne malonumais grįstas šis kelias. Bet neabejok. Niekada neabejok, kad jis tikras.

* * *

Padėk man, Jėzau. Man nesiseka. Pasiduodu. Be Tavęs aš niekas. Padėk man, Jėzau, pamilti. Pamilti tuos, kurie tyčiojasi iš katalikų, krikščionybės, Putino Rusiją, musulmonų fanatikus, bedievius, liberalios ideologijos skeidėjus, homoseksualumo, abortų, genderizmo propaguotojus, sąžinę ir padorumą praradusius politikus, verslininkus, visuomenės veikėjus, pasaulio vertybių garbintojus, demagogus, veidmainius, melagius. Išvalyk man širdį. Išvalyk nuodus, Jėzau. Noriu Mylėti, nes Tu Myli.

– Atskirk, Mariau, sielą nuo nuodėmės. Tėvas sukūrė daug nuostabių sielų. Skaidrių kaip krištolas. Jos atėjo į pasaulį tyros. Įžvelk krištolą. Žvelk į kūrinį Kūrėjo akimis. Susilieki su Manimi. Ir tavo žvilgsnis taps Mano žvilgsniu. Kai mes tapsime viena, mūsų meilė bus ta pati. Tik prižiūrimas, laistomas ir puoselėjamas augalas duos vaisių. Rūpinkis augalu ir vaisiai atsiras savaime.

Šventasis Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas (*Louis-Marie Grignon de Montfort*) pagal „Auksinės knygos“ mintis. Kaip auginti Gyvybės medį:

1. Be jokio žmogiškos atramos, remtis Marijos pagalba.

2. Nuolatinis apmąstymas – padaryti tai pagrindiniu užsiėmimu. Apsimariniu ir prisivertimu pašalinti visus nenaudingus malonumus bei tuščią užsiėmimą kūriniais: nukryžiuoti savo kūną, laikytis tylos ir marinti savo pojūčius.

3. Vikšrai – savimeilės bei patogumų ieškojimas. Savimeilė ir Marijos meilė nesuderinamos.

4. Žvėrys – nuodėmės. Vien palytėjimu gali numarinti Gyvybės medį. Kad nesijaustų net kvapo, t. y. lengvų nuodėmių, kurios pavojingos, jei žiūri pro pirštus.

5. Laistyti medį Komunija, Mišiomis ir maldomis, be kurių nebus vaisių.

6. Nereikia baimintis audrų, pagundų, sniego bei šalčio. Pamaldumas Švenčiausiajai Mergelei Marijai bus neišvengiamai puolamas ir prieš jį bus kovojama, tačiau jei jį išsvermingai saugosime ir ugdysime, galėsime visai nebijoti.

Quit tenet, teneat (iš lot. Kas to ėmėsi laikytis – tesilaiko).

Vien tik Dievas

Adoracija.

– Šiandien atėjai pas Mane todėl, kad reikia? Todėl, kad tavo valandos? Vakar buvai atėjęs, nes troškai. Ar yra skirtumas tarp to, kai lankai savo senus tėvus iš pareigos, ir to, kai nori pamatyti, pakalbėti, nes jie rūpi. Noriu, kad ateitum pas mane ištroškęs. Aš

Esu Šaltinis. Aš – Meilės Šaltinis. Pagirdau ištroškusius. Ar galiu pripilti neištuštintus indus? Mąstai apie ateitį. Matai ramybę ir palaimą, įgyvendintus tikslus, svajones. Nesureikšmink to, ko sieki. Ramybę ir palaimą turėsi, kai susivienysi su Manimi. Nesvarbu kas būsi, ką pasieksi, kiek daug padarysi. Visada ieškok Manęs. Galvok apie svarbiausią. Rinkis, kas padeda eiti link Manęs ir atsisakyk to, kas trukdo. Pasaulis stato Katedrą (savo vertybių rūmus), bet nepadėjo kertinio akmens. Ta Katedra nestovės, sugrius. Tai kam dalyvauti jos statybose? Statyk Katedrą savo širdy. Nekeisk pasaulio, keisk savo širdį, ir ji pakeis pasaulį.

* * *

Namie.

Turiu eiti vedamas. Be plano. Kaip Mozė. Kokia prasmė palikti nuodėmėje visą miestą, jeigu jame yra tik 10 teisiųjų? Dievas būtų perkeitęs visą miestą dėl dešimties. Kitaip negali būti. Kitaip nėra prasmės. Jei tapsi šventas, išgelbėsi miestą. Eiti į dykumą ir palikti pasaulį dėl asmeninio tobulėjimo – tai ne egoizmas, tai pasiaukojimas. Dėl miesto. Paaukoti save dėl mažiausio brolio – didžiausias darbas. Matomas tik slaptojoje.

Daug kas ieško asmeninio tobulėjimo dėl savęs. Tai nėra gera intencija. Reikia ne dėl savęs. Dėl brolio, dėl miesto. Tada atsivers durys.

* * *

– Visa tai, ką rašau, Jėzau, gali turėti prasmę, jei aš tapsiu šventas. Tada tai turės svorį. Tai gali padėti kitiems. Kitaip paprasčiausiai reikia visa, ką rašau, išmesti, sudeginti.

– Tai tapk šventas. Turi tam viską. Turi kelią, instrukcijas, dangaus kariaunų palaikymą, Marijos apsaustą. Tik trūksta tikėjimo.

– *Aš netikiu, kad galiu juo tapti. Jėzau, prašau, duok tikėjimą. Duok tikėjimą, duok tikėjimą, duok tikėjimą... Kai ištarei „Tapk šventas“, prie altorėlio visi šventieji, Šv. Filomena, Šv. Jonas Paulius II, pal. J. Matulaitis, jie tarsi atgijo.⁴⁵ Jie tarsi sakė: „Tapk šventas, tapk šventas, tapk šventas!“, padrąsinantys meilės žvilgsniai.*

* * *

Aš pasigaminau plaustą. Dabar atsiminiau. Kai Tėvas man liepė eiti ir gelbėti smėlyje įklampusius, aš nuėjau ir pasigaminau plaustą, kad galėčiau padėti. Plaustas. Štai ką reikia daryti.

Tūkstančiai nužudytų nekaltų žmonių. Karai, žudynės, nelaimės. Atrodo, bujojantis blogis. O žmonės šaukia „Kaip Dievas tai leidžia?!“. Bet juk žūva tik kūnai, ne sielos. Kankinių kraujas atperka nuodėmes.

Ištvirkavimas, apsirijimas, godumas, melas, apgaulė – puikybės pasaulis. Klestintis pasaulis. Žmonės tyčiojasi iš savo Kūrėjo, meldžiasi aukso stabams. Šis klestintis pasaulis žudo ne kūnus, jis žudo žmonių sielas. Tai – tikrosios žudynės. Todėl ir buvo sunaikintas miestas [Sodoma ir Gomora]. Ateina ugnies metas, todėl reikia teisiųjų. Dievo gailestingumui – reikia teisiųjų.

* * *

Kad galėtum viską atiduoti ir visko atsižadėti, reikia eiti į dykumą. Kas šiandien yra dykuma?

⁴⁵ „tarsi atgijo“ – kai siela tampa artima Dievui, pasitaiko neįprastų dalykų.

* * *

Po Mišių, namie.

– Man reikia širdžių. Žmonės, kurie nususuko nuo Manęs, kuriems Aš nereikalingas, stato savo gyvenimą be Manęs. Jiems Aš Esu miręs. Bet labiau Mane žeidžia tavo broliai, kurie ateina pas Mane, išklauso, pabūna ir nueina. Palieka ir neprisimena. Iki kito karto. Kada nors... Nes nėra laiko. Yra svarbesnių reikalų.

Bet Aš – Karalius. Aš – Esantysis. Ką jūs galite be Manęs? Ką galite statyti, jei Aš kartu nestatau? Kodėl pamirštate kertinį akmenį? Dabar malonės metas. Dangus atidarytas malonėms. At-eikite ir pasiimkite. Atverkite širdis ir Aš pas jus užeisiu. Atverkite širdis ir Aš pas jus apsigyvensiu.

Mano širdis sklidina. Nėra kur išsilieti. Man reikia indų, daug indų. Man reikia širdžių.

* * *

– *Jėzau, išvaduok nuo gašlumo pagundos.*

– O kaip tada užsidirbsi nuopelnus?

* * *

Septyni kalavijai perskrodė Marijos širdį. Mano širdis priklauso Jai. Mano širdis Jos širdyje. Septyni kalavijai – septynios nuodėmės. Septynios nuodėmės – septyni atsižadėjimai. Nukryžiuok savo kūną. Nukryžiuok savo nuodėmes.

Puikybė. Atsižadu visko, kas verčia jaustis pranašesniau už kitus? Ieškau paskutinės vietos. Ieškau pažeminimo, ieškau nuolankumo.

Gobšumas. Viskas, ką turiu, priklauso ne man, o Karalienei. Bet kokį nuosavybės panaudojimo veiksmą derinu su savo Valdove. Turtas, savybės, asmeninės, antgamtinės – niekas nepriklauso man. Aš neturiu nieko.

Pavydas. Nesidomiu, nieieškau, neapmąstau, ką pasiekė kiti, jų turtų, savybių, mąstysenos. Tai ne mano interesų laukas. Viskas priklauso Dievui ir Jo valiai. Man nebūtina ją suprasti. Nekvestionuoju Dievo valios.

Rūstumas. Kuo mažiau pasaulio galvoje ir širdyje, tuo mažiau smerkimo, teisimo. Pasaulis – ne mano karalystė. Nesidomiu, neppureikus, politika, įvykiais pasaulyje, kitų gyvenimais, nuomonėmis. Tyla.

Gašlumas. Vengiu vaizdinių, minčių.

Rajumas. Pasninkas trečiadienį ir penktadienį. Saldumynų atsisakymas. Vengti persivalgyti.

Tingumas ir vangumas. Ryto ir vakaro malda (padėka, nuodėmių peržvalga). Rožinis ir / arba Eucharistija / veikla, ypač ta, kurios nenoriu imtis dėl kitų gėrio. Dažna adoracija, vainikėlis.

Visada būti su Jėzumi.

* * *

Adoracija.

– Jėzau, dabar esu su Tavimi, Tavyje, o Tu manyje, kaip noriu, kad būtume visada taip susivieniję. Jėzau, būk su manimi visada. Ką man padaryti?

– Jau padarei. Atvėrei duris. Tark žodį ir Aš pas tave užeisiu. Tark žodį ir Aš pas tave apsigyvensiu.

– Jėzau, atsiminiau viziją apie atlekiantį traukinį.

– Užrašyk ją.

– *Lekiantis juodas traukinys. Dundantys bėgiai. Skrodžiantis garsas. Su juo ateinanti tamsa. Šaltis. Neviltis. Apgaubiantys viską. Saulėta pieva. Vaikų klegesys. Besiilsintys žmonės. Ramybė. Ir atlekiantis traukinys. Jis vis artėja. Nėra laiko. Nėra laiko žaisti.*

– Tai įvyks prieš pasirodant šviesai. Sukils tamsos galybės, pasaulį apgaubs šaltis. Dvasinis šaltis. Širdys apledės. Daug širdžių sušals į ledą. Tamsa puls šviesos nešėjus, šviesos žmones, sijas, laikancias pasaulį. Demoniška jėga apgaubs juos...

– *Aš nežinau, Jėzau. Kažkokios klejonės čia. Mane palaikys bepročiu.*

– Galvoji, kad tai, ką girdi, eina iš tavęs?

Staiga išgirstu trenksmą ten, kur išstatyta Ostija. Tuo metu patalpose esu vienas. Tada aš patikiu.

– Todėl jums reikia vienyti. Šviesos vaikams reikia vienyti. Demonas negalės padaryti nieko tiems, kas po Marijos apsiaustu, kas turi Karalienės ženklą.

– *Kas jie? Kur man jų ieškoti?*

– Ateis laikas ir tave pakvies. Pasikliauk Marija. Tavo užduotis tapti šviesa. Susivienyti su Manimi. Susikoncentruok į tai. O kai ateis laikas, tave pašauks.

Angelas (po angelų maldos):

– Mūsų priešas – ne kūnas ir kraujas. Mūsų priešas tamsos karalystė. Nekovok su žmogumi. Kovok su tamsa, užvaldžiusia žmogų.

Dykuma

Dykuma.⁴⁶ Tik tu ir Aš. Daugiau nieko. Tik tu ir Aš. Eik į dykumą. Smėlis ir Tyla. Nepasiimk nieko. Nieko. Be sakramentų, maldos grupės, skaitinių, Marijos radijo, interneto. Be dvasios tėvo. Mišios tik sekmadienį, išpažintis – kartą metuose. Be sakramentų. Tik tu ir Aš. Tik pasitikėjimas.

– *Bet tai mirtis.*

– Dykuma yra mirtis. Eik į dykumą. Pasitikėk. Tik pasitikėk.

* * *

Apakti, kad pamatytum

Apkursti, kad išgirstum

Tapti nebyliu, kad suprastum

Tapti luošu, kad nueitum

Numirti, kad prisikeltum

Tik visiškoje tyloje išgirsi Žodį

Tik visiškoje tamsoje pamatysi šviesą

Tik visiškame šaltyje pajusi Ugnį.

* * *

Baltas angelas atskrido iš balto miško. Viskas balta. Čia nėra tamsos. Nėra purvo.

– *Tu – Esantysis. Aš – esantysis. Aš Tavyje. Tikroji būtis. Tikras pasaulis. Nenusakoma palaima. Aš nuskaistintas. Nėra purvo. Nėra*

⁴⁶ Kristus veda į savotišką dvasios būseną, prilygstančią dykumai. Ten Jis liepia ne naudotis įprastinėmis dvasinio augimo priemonėmis, o susikoncentruoti į Jį. Toliau skaitydami pastebėkime, kiek laiko tęsis toji dykuma?

nuodėmės. Tavo Karalystė. Esu čia, bet ir kažkur kitur, kur tikroji būtis, kur nėra laiko. Tu esi visa. Gyvybė. Būtis. Esantysis. Aš – esantysis. Meilė. Visa yra Meilė. Dabar nereikia maldų, sakramentų. Viskas malonė. Tyla. Išmokti tylos. Surasti Tylą.

* * *

Tyla. Tyla nuo pasaulio. Tik šiurenantis smėlis. Tyla dėl ateities. Ateities nėra. Ji pas Valdovę.

– *Jėzau, man neramu be sakramentų, dvasios tėvo, be bendruomenės. Bet apaštalas perspėjo, kad riaumojantis liūtas ieško vienišų sielų. Faustina padarė tai, ką jai pasakė dvasios tėvas; ir nors tai prieštaravo Tau, Tu ją už tai pagyrei. Visada suprasdavau, kad svarbiausia neit pačiam. Pasitikrinti pas dvasios vadovą, būti bendruomenėje. Remtis sakramentais.*

– Aš Esu kelias tiesa ir gyvenimas. Aš Esu kelias, sakramentai veda pas Mane. Aš Esu tiesa, dvasios vadovas veda pas Mane. Aš Esu gyvenimas, mano Kūnas veda pas Mane.

– *Tamsa. Antras dykumos elementas. Surasti tamsą. Ieškau išganymo ir randu mirtį. Ieškau mirties⁴⁷ ir randu išganymą. Tamsa, kai nėra šviesos. Šviesa iš pasaulio: maldos, sakramentai, dvasios tėvas, religinė literatūra, radijo laidos, maldos grupė, rekolekcijos. Užgesinus šviesą – tamsa. Visiška tamsa. Ateis šviesa. Šviesa – ne iš pasaulio.*

Šaltis. Trečias elementas. Kas yra šaltis?

– Kai nusirengi, ateina šaltis. Nusirenk pasaulį. Nusivilk viską. Ir ateis šaltis. Tada bus dvi išeitys. Vėl apsirengti. Arba surasti šilumą. Nusivilk pasaulį!

⁴⁷ Aišku – ne kūniškos mirties, o nuodėmingosios žmogaus dalies mirties.

* * *

Apštalas Paulius pasakė, kad nori daryti gera, bet daro bloga. Šventumas nebūtinai, kad šie žodžiai turėtų prasmę.

* * *

– *Kodėl Tu man neleidi melstis, Jėzau?*

– Troškulys. Troškulys atves prie vandens. „Kaip elnė ilgisi tekančio vandens <...>“⁴⁸ Pagirdyta širdis ilsisi. Ištroškusi – leidžiasi į kelią. Ieško.

– *Ko man ieškoti?*

Vandens. Gyvojo vandens.

* * *

– Tik tak. Tik tak. Byrantis laikas. Aš ne laike. Aš Esantysis. Laikas tai mirażas. Praeities nėra. Ateities nėra. Aš sukūriau laiką. Kažkada nebuvo laiko. Kažkada jo nebus. Aš būtis. Tik tak, tik tak. Tai tik mirażas. Būk esantysis.

– *Bet kur raktas? Raktas nuo durų?*

– Aš Esu raktas. Nesustabdyk laiko. Išeišk iš laiko.

* * *

Kodėl be sakramentų, maldų ir kt.? Pirmasis gundymas. Tu atsakei, kad

„Žmogus gyvas ne vien duona, bet ir kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo lūpų.“⁴⁹ Gyvasis vanduo – tai Žodis. Užrašytasis ir tas, kurį girdžiu.

⁴⁸ Ps 42, 2

⁴⁹ Mt 4, 4

* * *

– Atsimeni prie tabernakulio? Tu buvai ne vienas. Buvai su Manimi. Ir dabar, kai rašai čia, namie, esi su Manimi. Jauti? Tu ne vienas. Būk visada su Manimi. Kaip ir dabar. Kas tau trukdo? [Būk su Manimi] kai darai kavą, valgai, važiuoji, perki, žiūri filmą, bendrauji, miegi, dirbi, visada... Aš to noriu. Man nepabos. Noriu būti tavo visas. Visada. Grįžai iš susirinkimo. Buvai ten vienas. Pasiimk ir Mane. Būkime kartu. Visur. Visada. Nesvarbu, ką darai. Svarbu, kad su Manimi. Ne vienas.

* * *

Mokysiu tave ir rodysiu tau kelią, kuriuo turi eiti, tau patarsiu, lydėdamas tave akimis.⁵⁰

– *Nevilties šešėliai, nerimo debesys. Vis dažniau užgula. Per-smelkia širdį. Senas mano svečias vėl sveikina mane. Vėl vienas. Be atramos, maisto, užuovėjos. Tyla ir smėlis. Ir besijuokiantys demonai aplink. Abejonė – išnyrantis vaидуoklis, kuris apsimeta tiesos angelu. Visada jį jaučiu šalia, užgulus tamsai. Amžinas mano palydovas. Sveikas „drauge“. Seniai besimatėme. Ir visgi yra dar kažkas. Kažkas tylus, vos juntamas. Jis neleidžia manęs pasiimti.*

Vėjas nutyla. Smėlis nurimsta. Priekyje atsiveria nuostabus horizontas. Kelias.

* * *

Migla ir erškėčiai.

– Aš Esu tu. Tu esi Aš. Mes viena. Kartais nesupranti, kieno žodžiai skamba tavėje? Jie kyla iš Manęs ir tampa Manimi. Mes viena. Nerašyk diktanto. Kurk kūrinį. Mūsų kūrinį.

⁵⁰ Ps 32,8

Mišios. Eucharistija. Rožinis. Skaitiniai. Maldos grupė. Kasdieninė praktika. Kasdienė duona. Patogi, užliūliuota, palaiminga būseną. Aš Esu Kelias. Abejonės, sausros, dulkių, nežinios kelias. Troškulys, o ne palaimos ieškojimas veda, verčia eiti. Kelias, kuriuo tave vedu, nepramintas. Bet patikėk – jis tikras.

Krikščionybė be Manęs, Kristaus. Mokymai, pamokslai, pasakaitos, straipsniai. Gražūs žodžiai, protingos mintys... Ir vis mažiau gyvybės, gyvojo šaltinio. Aš gyvas. Aš Esantysis. Ateikite ir atsigerkite. Tai, kas svarbiausia, kas tikra, nurašoma močiucių reikalams, suvaikėjusiems, nemąstantiems kvailiams. Tu neįsivaizduoji, kaip Aš trokštu širdžių. Gyvų širdžių. Gyvos Meilės.

* * *

– *Suvienyta širdis. Kiek tai malonė, kiek nuopelnas?*

– Lauko gėlės žydi nevienodai. Kai kurios nuostabiai užaugusios ir išsiskleidusios. Kitos – žemesnės, silpnesnės. Dar kitos priglusios prie žemės, visai neišsiskleidusios. Kokie jų nuopelnai? Koks nuopelnas tų, kurios išdygo drėgoje, derlingoje žemėje, gauna daug saulės? Ar gėlės gali pasirinkti kur sudygti?

Žmonės – ne gėlės. Jie gali nuspręsti, kur augti. Aš Esu gyvasis vanduo. Ar gali ateiti malonė, jei Manęs nepasirinko? Aš ateinu į kiekvieną širdį, bet durų rankena žmogaus rankose.

* * *

– *Migla, Jėzau. Užsidarau nuo pasaulio, o randu tik miglą. Kaip Tave rasti? Kur Tu vis slepiesi?*

– Kodėl netiki? Kodėl vis abejoji? Aš Meilė. Ta pati Meilė, apgaubusi tave. Aš čia. Su tavimi.

– *Taip, dabar, kai rašau, kai girdžiu Tave, bet Tu vėl dingsti.*

– Aš Esu. Visada. Meilė negali dingti. Suprask tai ne protu. Suprask tai širdimi. Ieškok. Ir nesustok tikėti. Ieškojimas – kelias. Įžvelk pro miglą. Įžvelk širdimi.

Pasninkas, atsižadėjimai, susilaikymas tuština indus. Kilęs troškulys verčia ieškoti vandens. Pasaulio arba gyvojo vandens. Ieškojimas – kelias.

* * *

Aš nedarau gera, ko noriu, bet vis darau bloga, ko nenoriu. O jeigu darau tai, ko nenoriu, vadinasi, ne aš tai darau, o manyje gyvenanti nuodėmė⁵¹. Ir dar: ne aš gyvenu, o gyvena manyje Kristus⁵².

– *Kaip kovoti su nuodėme? Aš nenugalėsiu nuodėmės. Kristus, gyvenantis manyje, nugalės nuodėmę. Kuo daugiau Kristaus, tuo mažiau nuodėmės.*

Aš Esu Meilė. Aš Esu amžinybė, bekraštės platybės, ištisi pasauliai. Aš gyvenu tavo širdyje. Visa tai yra tavo širdyje. Svajok. [Ar atsimeni], kai buvai vaikas. Aš gyvenu vaiko svajonėse. Tapk kaip vaiku. Svajok kaip vaikas. Ir įeisi į Mano Karalystę.

* * *

– *Angele?*

– Aš čia. Ar netiki, kad aš esu, kad egzistuoju, kad aš tikras?

– *Nežinau. Galėtum kokį ženklą parodyti.*

– O ką girdi, ar tai ne ženklas? Kokį mane matai?

– *Nežinau...*

⁵¹ Rom 7, 20

⁵² Gal 2, 20

– Toks, kokį mane įsivaizduoji, toks ir tapsiu. Sukurk mano išvaizdą. Menininkas, prieš nutapydamas paveikslą, jį sukuria minityse, vaizduotėje. Paveikslas yra tik jo kopija. Tikras kūrinys tas, kuris sukurtas vaizduotėje.

– *Bet to, ką tu kalbi, aš nesukuriu.*

– Ne. Nes aš tikras. Bet mano išvaizdą gali sukurti. Sukurk visą pasaulį, ir tai bus tikra.

– *O tai jau aukščiausias šizofrenijos lygis, angelėli. Įsivaizduok, jei kas perskaitys.*

– Šis kelias yra siauras ir ankštas. Bet, patikėk, jis tikras.

* * *

– *Anksčiau sakei, kad rinkčiausi, kas padeda eiti link Tavęs, ir atsisakyčiau to, kas trukdo. Kūnas manęs neklauso. Kūnas trukdo. Pasninkas ištuštins indus. Tušti indai gali priimti gyvąjį vandenį. Kodėl man leidai nesilaikyti pasninko?*

– Ar tavo valia buvo tam pasiruošus? Meilė nėra prievarta. Reikia, kad darytum iš Meilės. Ne dėl prievartos. Nes tik Meilė atlaikys dykumą.

– *Prisiimu pasninką iš Meilės Tau, Jėzau. Pasninkauju trečią dieną ir penktą dieną. Atsisakau saldumynų. Nepersivalgau.*

* * *

Malda, Ostija, bažnyčia, šventos vietos – tai kelias, priemonės. Mane pasiekti, susivienyti su Manimi. Aš Esu tavo širdyje. Surask Mane be priemonių. Atrask kelią. Priemonės nėra tikslas. Aš Esu tikslas. Viltis atveda prie durų. Tikėjimas atrakina. Meilė atveria. Pasitikėk. Neabejok. Mano tauta pasitikėjo ir Tėvas praskyrė jūrą. Pasitikėk ir Aš praskirsiu jūrą.

* * *

Kryžius apnuogina širdį. Atveria ją Meilei. Nėra Meilės be kryžiaus. Skauda tada, kai myli. Praradimai, pažeminimai, nesėkmės, apsimarinimai – visa tai kryžius, apnuoginantis širdį Meilei. Tamsoje gali pamatyti šviesą. Šaltyje pajusti šilumą. Kelias į prisikėlimą eina per Golgotą. Niekada to nesuvoksi, jei nepatirsi. Kryžiaus išmintis ateina tik per [skausmo] patirtį.

* * *

– Kuo dega širdis, Mariau?

– *Pasaulis. Šis Pasaulis. Šalia ir nepasiekiamas. Nenusakomas ir nesuvokiamas. Pasirodantis netikėtai. Akimirkai ir amžinybei. Atrodo, čia šalia, apčiuopiamas ir staiga pranykstantis. Bėgalinės istorijos, bėgaliniai pasauliai. Ko ausis negirdėjo, ko akis neregėjo, kas į galvą neatėjo. Ko dar bėgalima trokšti prie to prisilietus?*

– Tai Mano Karalystė. Tai tik atspindys, blyškus šešėlis. Meilės pasaulis. Pasitikėk, ieškok. Leiskis į kelią. Piligrimo kelią. Tamsa, migla, šaltis tegu nesustabdo tavęs. Tegu deganti širdis bus tavo kompasas į Pažadėtąją žemę.

* * *

Šviesa šviečia tamsoj, ir tamsa jos neužgožė.⁵³

– Kas jaudina? Kuo dega širdis?

– *Tai kitokia šviesa, Viešpatie.*

– Tamsa gali pasiūlyti pranašystes, gydymą, pasakyti tavo troškimus, mintis, suteikti tau netikrą paguodą, viltį, bet tai miražas.

⁵³ Jn 1, 5

Viliojanti oazė tolumoje yra tik mirażas. Tamsa negali pasiūlyti tik vieno – šviesos. To, kas yra tikra.

– *Kieno čia žodžiai, Jėzau. Aš jau nesuprantu. Tavo ar mano!?*

– *Tai gyvoji versmė iš tavo širdies. Tai Mūsų kūrinys. Kai mūsų širdys tampa viena. Tik tu ir Aš.*

* * *

– *Vakar buvo kančios diena. Būčiau pasidavęs, jei ne Motina. Šiandien laimės diena.*

Ateina šaltis. Pasirodo ne taip paprasta nusivilkti pasaulį.

* * *

– *Šiandien sužinojau apie sielą, gyvenusią šalia mūsų, išėjusią savo noru. Kadangi visa, kas mano, priklauso Marijai, pavedu Tau, Jėzau, per jos rankas šią sielą ir prireikus prisiimu kryžių, kurį Tu gali man atsiųsti už šią sielą.*

* * *

Mes sėdėjome valtyje. Kalbėjome apie rinkimus. Tu sakei: laimės viena partija ar kita, kiek pasikeis išgelbėtų sielų skaičius? Kas ciesoriaus ciesoriui, kas Dievo Dievui. Mes – sielų žvejai. Staiga aš suvokiau, ką sakei anksčiau. Ežeras buvo kaip mano vaikystėje, bet mes nebuvo praeityje. Mes nebuvo laike. Aš galiu vėl grįžti ten. Kiek laiko mes ten? Nejmanoma atsakyti. Nes ten nėra laiko.

* * *

Sėdime kažkur Neringoje ant kalvos. Horizonte miškai, jūra, marios. Saulė, vėjelis, ramybė. Tu ir aš.

– *Vis dar man rūpi pasaulis. Vis dar daug rūpesčio dėl pasaulio reikalų. Vis labiau matau savo vidų, juodą ir supuvusį.*

– Nuodėmės. Matai nuodėmių ištakas. Kai pavydi kitam geresnio automobilio, namo, pasiekimų, [per išpažintį] išpažįsti Man pavydo nuodėmę. Bet tai pasekmė, daigai. Šaknis yra prisirišimas. Prisirišimas prie pasaulio. Kuo daugiau gauni šviesos, tuo giliau save permatai. Nuodėmės šaknys. Pats jų neišrausi. Pavesk Man ir Aš tave išgydysiu. Išeik iš pasaulio ir nemaitinsi nuodėmės. Tam ir reikalinga dykuma. Kad nemaitintum nuodėmės. Kuo labiau širdis išravėta, tuo ji talpesnė malonei. Naujai būčiai. Noriu sukurti naują širdį. Perkeistą širdį. Šviesos širdį.

* * *

– *Kur plaukia šis laivas, Jėzau?*

– Į naują pasaulį. Neaprėpiamas žemes, į gyvenimą, tikrą gyvenimą. Matai? Čia nėra blogio, nėra skausmo, liūdesio, tik tyros mintys. Iš begalinės meilės noras apglėbti visą visatą. Kokios sodrios spalvos. Grožis. Džiaugsmas, ramybė, palaima. Jauti? Ar turi žodžių šiai būsenai apsaakyti? Būk su Manimi ir aš nuvesiu tave į šiuos tolius. Paskandinsiu Meilėje. Būk su Manimi. Dabar supranti, kodėl šventieji džiaugdamiesi prisiėmė kančias, mirtį? Nes jie buvo su Manimi. Su Manimi Meilėje. Mirtis čia neturi galios.

* * *

– Nematai kelio, planų, ateities vizijos. Atsiranda tuštuma, nerimas. Nebijok. Pasitikėk. Eik tolyn ir rasi Mane. Aš kelias. Aš užpildau tuštumą. Neatsigręžk, kas bebūtų. Abejonė, šaltis, baimė – kelio palydovai. Neišsigąsk. Surask Mane. Surask Meilę.

* * *

– *Sveikas, angele.*

– Kodėl vis dvejojį, vis delsi, atidedi? Tai tavo užduotis, pareiga, misija. Ar nesupranti, kad tai, ką čia rašai, yra svarbiausia tavo veikla? Manai turįs daug laiko? Tai labai svarbu. Suprask. Reikia daug padaryti. Tapk ugnies nešėju, šviesos riteriu. Turi kovotojo dvasią, tai neslopink jos. Tegu tavo širdis dega. Jeigu neiššoksi iš lizdo, kaip tas ereliukas uolos viršūnėje, neišmoksi skristi. Pasitikėk. Tave visada lydi meilė. Niekada nebūsi vienas. Nors taip tau ir atrodo, bet nebūsi. Niekada.

– *Na gerai, misija... Nelabai dar viską suprantu.*

– Būk šiame, mūsų, pasaulyje, ne aname. Žvelk šviesos akimis. Matyk, pajusk meilę, pasinerk į meilę. Būk meilėje. Ir neik pats. Leiskis vedamas. Kiekvieną sekundę, kiekvieną akimirką, kiekvieną atodūšį tu gali pasirinkti, kur būti. Skrisk, skrisk į šviesą!

* * *

– *Rodei man laivus savo Karalystėje. Sakei, kad jie vyksta į misijas, tolimas misijas. Kur jie vyksta, Jėzau?*

– Čia nėra laiko, erdvės. Misijos į ateitį, į praeitį, į kitus pasaulius, kurių nepajėgtum suvokti. Tai meilės piligrimai, nešantys Mano Karalystę. Degančios širdys negali egzistuoti, nesidalindamos meile. Jie sėja meilę, sodina jos daigus. Bet jie negali apsieiti be tų, kurie žemėje. Sėkla gali sudygti paruoštoje dirvoje. Jiems reikalinga jūsų pagalba. Jūs esate labai svarbūs. Bet kuri malda, auka, geri darbai tarnauja Meilės Karalystei. Bet labiausiai pasitarnauja perkeistos širdys, susivienijusios su Manimi širdys. Malonės šaltiniai per jas plūsta į žemę. Todėl nėra svarbesnio darbo žemėje, kaip suvienyti savo širdį su Manimi. Tapk Meilės apaštalu.

* * *

– *Taip užspaudžia krūtinę, kai reikia išvažiuoti. Kodėl pamatai svarbiausius dalykus, kai jų netenki? Atrodo, savaimė suprantamas dalykas ir tik dabar, kai reikia išsiskirti, palikt, pamatau, kokią laimę turiu. Ačiū, Jėzau. Už viską, ką davei, ką turiu. Atleisk, kad nevertinu to.*

– Skauda, nes myli. Skauda, nes tai tikra. Meilę gali pagydyti tik Meilė. Aš Esu Meilė. Aš gydau Meilės skausmą. Prisiglausk prie Manęs ir Aš tave pagydysiu. Ieškai paguodos ateityje, planuoji, kuri vizijas, bandai įprasminti save pasaulyje. Aš sakau, palik pasaulį ir ateik pas Mane, apsigaubk Meile ir pajusk tikrą viltį. Ne pasaulio viltį, o Meilės viltį.

* * *

– *Daugiau nei tūkstantis kilometrų nuo namų, šeimos, visko, ką myliu. Nežinoma vieta, žmonės, neaiški ateitis. Šalta. Spaudžia širdį. Neišeina palikt pasaulio. Neišeina pasislėpti Tavyme. Liūdesys, nerimas, baimė. Nerandu Tavęs, Jėzau.*

– Kai apgaubia tamsa, pamatai šviesą. Kai sukausto šaltis, pajunti šilumą. Pasitikėk. Eik tolyn. Ieškok. Aš visada čia, su Tavimi.

* * *

– *Negirdžiu Tavęs, Jėzau. Kur dingai?*

– Nebūtinai turi girdėti Mane, svarbiausia jausti, būti kartu, taip, kaip esi kur nors kartu su artimu žmogumi, nors jo gali nematyti, negirdėti. Bet tu jauti. Jauti, kad esi ne vienas. Atsimeni vaikystėje, kai bijodavai naktį tamsos, kai anksti ryte atsikeldavo tavo tėvelis ar mama ir virtuvėje uždegdavo šviesą. Siauras šviesos

ruoželis vos matomas... pro durų apačią. Atsimeni tą jausmą? Jaukaus saugumo jausmas staiga pakeičia baimę. Tu ne vienas. Kažkas, nors ir nematai jo, nors jis kitame kambaryje, yra su tavimi. Aš visada su tavimi. Visada. Tik tu ne visada pastebi šviesos ruoželį. Surask šviesą. Surask tą saugumo, meilės jausmą kaip vaikystėje. Ir niekada daugiau nebijosi tamsos.

* * *

– *Šiandien jaučiuosi pavargęs, Jėzau. Ar būtinai kasdien turiu kažką parašyti?*

– Šis kelias, kuriuo vedu tave, veda į Meilę. Meilė negali reikalauti, skubinti, nurodinėti. Aš žvelgiu į tave, tu žvelgi į Mane. Pajusk Mano Meilę, pajusk, kaip Aš tave myliu. Ir suprasi, kad mūsų širdys yra viena. Kai mes esame susivieniję, tu surandi atsakymus į savo klausimus, nes tu juos pamatai Mano akimis. Ką matai dabar?

– Tu numirei dėl manęs ant kryžiaus. Ir dar galėtum tūkstančius kartų tai pakartoti. Kokia nesuvokiama Tavo Meilė! Ar ji gali reikalauti? Į priekį gali nuvesti ne taisyklės ar įsipareigojimai, o tik degančios širdies Meilės atsakas.

* * *

– *Šeima. Artimiausi žmonės. Tie, kuriuos myliu. Ar galiu apie juos negalvoti? Nekurti ateities? Ar ir juos man reikia palikti? Palikau pasaulio įvykius, ateities planus, visą išorinę informaciją, bet palikti tuos, kuriuos myli?*

– Ar Meilė gali reikalauti nemylėti? Nepalik artimųjų, rūpinkis jais. Tai tavo pareiga. Noriu, kad pasitikėtum. Pavesk Man ir nepergyvenk. Jie yra Marijos globoje. Negi ja nepasitiki? Rūpinkis Mano reikalais ir tavais bus pasirūpinta. Kuo daugiau atsiduosi Man, tuo

labiau pajusi Mano rūpestį tavimi. Ne tik tavo šeima, bet ir viskuo, ką turi, ką darai. Pasitikėk. Ieškok Manęs ir daugiau nesirūpink. Išeik iš [regimojo] pasaulio, išei iš gyvenimo ir surask Mane. Aš tavo kelias.

* * *

– *Skaisti šviesa, viskas aplink balta ir tyra. Nenusakoma būseną. Palaima, džiaugsmas, ramybė. Nėra nuodėmės, nėra tamsių minčių. Viskas apgaubta Meilės. Tavo veido, Viešpatie, aš ieškau. Ar tai ir yra suvienytos širdys?*

– Lašelis Mano Karalystės vandenyno. Kuo arčiau eisi link Manęs, tuo labiau jausi mūsų Meilės pilnatvę. Tegu tai uždega tavo širdį ir veda link Manęs. Daug kas svajoja apie dangaus karalystę po mirties, bet ji yra čia, dabar. Rask ją šiame pasaulyje, ir nematysi mirties. Tu galvoji, kad reikia nugyventi gyvenimą taip, kad patektum į Dangų. Bet Dangus yra čia, šiame gyvenime. Surask jį čia, dabar. Kas dar gali būti svarbesnio?

– „Palaiminti turintieji vargdienio dviasią⁵⁴, palaiminti persekiojami dėl teismo – jų yra dangaus karalystė⁵⁵. Yra, ne bus kažkada, bet yra dabar.

* * *

– *Atsižadu, rašau, skaitau, bet ar einu į priekį?.. Taip. Jaučiu. Jaučiu, kad po truputį, vos pastebimai atsiranda, užgimsta, kažkas naujo. Kažkas labiau tikra. Neatrasta žemė. Kelio trauka, nes surandi, pajauti kažką naujo, visai netikėto. Ką, Jėzau, turiu dar padaryti, kad greičiau judėčiau?*

⁵⁴ Mt 5, 3

⁵⁵ Mt 5, 10

– Ar jau atidavei Man visą save? Dar ne. Dar daug ką laikai prisirišęs, nepaleidi. Pasitikėk! Nebijok! Atiduok viską. Pažink, ką dar saviniesi, ir atiduok. Žvelk į savo širdį Mano akimis. Užsidaryk Manyje, paskėsk Manyje ir pamatysi, ką dar turi padaryti. Tegul tavo širdis dega neužgęstančia liepsna. Visada matyk, kaip Aš tave Myliu.

* * *

– *Būti su Tavim, būti Tavyje, jausti Tave visada man nesiseka. Įstengiu tai padaryti tik retkarčiais. Kodėl? Kodėl aš negaliu?*

– Negali pereiti viso kelio per vieną dieną. Meilė kantri, Meilė trapi. Tyras vanduo, čiurlenantis maža srovele. Daigas auga iš lėto, prižiūrimas ir laistomas, jo nepaskubinsi. Nesustok, pasitikėk! Kantrybės lašeliai suskaldo uolą. Atsigręžk atgal ir pažiūrėk. Ar nematai nueito kelio? Tu kaip mažas daigelis, žiūrintis į plačiašakį ąžuolą. Meilė tai saulė, malonė – lietaus lašai, o Aš Esu dirva, kurioje auga tavo daigas.

– „Tegu tavo širdis visada dega“ – taip man sakei. Bet man neišeina, kuo ją uždegti?

– Atsimeni? „Tikėjimas – malkos, Viltis – deguonis, Meilė – liepsna.“ Tai tavo atsakymas...

* * *

– *Šiandien jaučiausi sutrikęs. Išeinu iš pasaulio mintimis, apmąstymais, bet neturiu kur eiti. Nejaučiu dar taip stipriai Tavo artumo, atrodo, kad kažko trūksta, nerandu. Nerami, ieškanti, abejojanti būseną. Kažkas ne taip.*

– Meilė tai ne tik džiaugsmas, palaima, ramybė. Mano Meilė tokia didelė, kad dar negali jos suvokti. Patikėk, Aš Esu su tavimi. Ir ypač tada, kai to nesuvoki. Prisimink Kryžiaus Joną, kuris sakė,

kad Mano artumas gali apakinti. Jei nejauti, tai dar nereiškia, kad pasiklydai. Tegu tavo tikėjimas veda tave. Tai išbandymas tikėjimu. Eik ir pasitikėk. Aš juk nežadėjau palaimos ir atgaivos. Prisimeni? Migla ir erškėčiai. Aš visada su tavimi. Tu visada apgaubtas Mano Meilės. Eik ir pasitikėk.

* * *

– *Na štai, Jėzau, šiandien gavau ir erškėčių. Atrodė taip viskas gerai sekasi, viskas sustyguota, ir staiga viskas apsiverčia. Bet kai pasakui pasakiau sau tebūnie, jei tai reikalinga, jei tai Tavo valia, reiškia tai malonė. Tada atėjo tokia šiluma, palaimos jausmas.*

– Peržengei slenkstį, Mariau. Mano Meilė didesnė už visas pasaulio negandas. Kad ir kas įvyktų, Aš Esu svarbiausias. Priimk tai, įsigyvenk į tai ir niekas negalės sutrukdyti mūsų Meilės santakai. Pašalink užtvaras, kliūtis ir tavo Meilė netrukdomai įsilies į Mano Meilės vandenyną. Tada visos problemos nublanks ir išnyks, kaip ryto šešėliai, pakilus saulei. Šis kelias sunkus ir siauras, bet laukiantis atlygis atperka viską. Matyk Meilę, matyk tą nuostabią šviesą priekyje, tegu tai uždega tavo širdį ir sudegina abejones, neviltį ir baimę. Ir patikėk. Patikėk, kad tai tikra. Pažvelk į Mano akis ir patikėk. Kaip Aš tave myliu!

* * *

– *Šiandien tai įvyko. Buvo gera. Jausmas kaip po Komunijos ar adoruojant, ar kur nors vienuolyne. Aplink darbas, triukšmas (aš dirbu su metalu), o viduje esu apgaubtas tokios palaimingos ramybės. Užteko tik pasakyti, paprašyti, kad ateitum ir susivienytum su manimi. Po to atsiminiau, ką Tu anksčiau esi sakęs: Tark žodį ir Aš ateisiu, tark žodį ir Aš pas tave apsigyvensiu. Ieškojau kažko sudėtingo, o viskas taip paprasta.*

– Todėl kad Meilė viską gali. Ar yra ribos Meilei? Ar yra ribos Man, Esančiajam? Aš galiu viską. Galiu ateiti kada noriu, kur noriu, kaip noriu. Atsimeni? Aš rūkas. Rūkas vienuolyne, rūkas mieste. Aš Esantysis. Negaliu tik vieno. Negaliu priversti tikėti. Tavo valios apsispręsti. Todėl Aš laukiu. Nes Meilė kantri. Meilė tikisi. Ir Meilė visagalė. Jauti, kaip tave apgaubė Mano meilė? Kaip Aš ilgai to laukiau, Mano vaikeli. Koks džiaugsmas Man kiekvieną kartą jus, Savo pasiklydusius vaikus, apkabinti... Kaip retai pas Mane kas beateina. Kad tu žinotum, kokią paguodą Man suteikia jūsų atsivėrimas. Tokia didelė Mano širdis, ir taip mažai jai priklausančių. Visi jūs, mano mažieji vaikeliai, kurie Mane lankot, esat Mano paguoda. Kiekviena išpažintis, Komunija, adoracija, malda iš širdies yra kaip angelų balzamas Mano kenčiančiai Meilei, nes tada atsidaro durys ir Aš galiu ateiti. Aš galiu jus pagirdyti, atgai-vinti jūsų širdis gyvuoju vandeniū. Tada Mūsų širdys susijungia, susivienija ir perkeičia pasaulį.

* * *

– *Monotonija. Kasdienybė. Nuobodus pasikartojantis darbas ir nėra minčių. Minčių apie ateitį, planus, galimybes, apie praeitį, išgyvenimus. Tokia sunki būseną, nėra kas užpildo. Taip, tos palaimos akimirkos ateina, bet trumpam. Ir vėl ta pati būseną. Sunku apie nieką nesvajoti, o ieškoti tik viena. Bet pradėdu jausti kažką nauja. Tas jausmas, būseną yra sunki, bet ir palaiminga. Dykuma.*

– Tai kelias. Kelias į šviesą, į oazę. Vis toliau eisi ir vis daugiau susidursi su kitokiu pasauliu, Meilės pasauliu. Noriu, kad išmoktum, surastum, be pagalbos. Atsimink tas palaimingas būsenas. Adoracija. Nėra tabernakulio, nėra Komunijos, o tu adoruoji Mane, nes Aš Esu čia – tavo širdy. Surask kelią į Mano širdį ir vi-

sada galėsi čia pasilikti. Ir tada galėsi visada būti su Manimi. Visą laiką adoracija. Visą laiką mes viena. Perkirsk netikėjimo bedugnę ir eik toliau. Kelias. Dabar jau žinai, kur jis veda. Tegu tai uždega tavo širdį, tegu tai išskleidžia tavo sparnus. Nes nėra didesnio ir svarbesnio tikslo šioje žemėje, kaip Mano Meilė. Ir patikėk. Patikėk, kad Meilė yra visagalė.

* * *

– *Ateik, Jėzau, prašau, į mano širdį, uždaryk, Jėzau, mane Savo širdyje. Kaip pasiilgau rožinio, maldų... Kada baigsis tamsa? Noriu visą tai aptarti su dvasios vadovu. Juk negali tai trukti amžinai?*

– Pasitikėk. Kodėl klausi? Ar nepasitiki Manimi, Mariau, Mano Meile? Tikėk, kad tai yra svarbiausia. Tikėk be klausimų, be ieškojimų. Augink tikėjimą. Tai kelio pamatas, be kurio jis virs klampia pelke, neleidamas tau žengti žingsnio. Žvelk į Mano veidą, į Mano akis. Ką matai? Suprask, kad taip reikia. Ne dėl Manęs, o dėl mūsų. Dėl mūsų laimės, džiaugsmo, palaimos, į kuriuos Aš tave atvesiu. Tik duok Man ranką ir eik. Eik neabejodamas, nors ir sunku. Abejonės, neviltis, monotonija. Ginkis nuo šalčio ir tamsos ne ieškodamas pasaulio, o Manęs. Ir tada rasi. Rasi šviesą ir šilumą, nenusakomą, ne tavo pasaulio. Pasaulis negali to duoti. Aš galiu duoti. Pasitikėk.

* * *

– Aš Esu tu, tu esi Aš. Įsivaizduok, pajusk, kad tu tai Aš, arba Aš tapau tavimi. Nes taip yra. Mes esame viena. Tai nėra neįmanoma. Tai tu pabėgi, užsidarai, netiki. Nes ne tu Manęs ieškai, o

Aš tavęs. Aš Esu apgaubęs tave savo Meile. Įsileisk Mane. Pajusk Mane. Tapk Manimi. Reikalauk maksimumo. Nebėk nuo to, ką tau duodu. Tai Meilė, tai tikra, tai Gyvenimas. Gyvenk Mano gyvenimą. Aš Esu tavo kūnas, Aš Esu tavo siela. Tau sunku dar suprasti, patikėti, atrodo, kad tai per daug, bet atsimink: „ne aš gyvenu, bet Kristus gyvena manyje“⁵⁶, arba, mes „esame vieno kūno nariai“⁵⁷, Aš Esu kelias, tiesa ir gyvenimas⁵⁸. Atsiversk Raštus ir dar kartą pažiūrėk. Tai, ką tau sakau, nėra nauja, nėra radikalų. Ieškok Manęs, ieškok gyvojo vandens ir tapk Manimi. Tiems, kas Mane priėmė, Aš daviau galią tapti šviesos vaikais. Priimk Mane. Priimk visą, iki galo. Surask šaltinį ir niekada netrokši.

– *Bet man neišeina. Aš bandau, bet...*

– Nes netiki. Netiki, kad tai įmanoma. Kad tai tikra. Kad tai, ką Aš sakau, ką tu rašai, yra tikra. Galvoji, kad galbūt tai tavo sąžmonė nevalingai suteikia savo mintis Man. Bet prieš atsisėdamas rašyti ar tu bent įsivaizdavai, ką dabar užrašysi. Tu perskaitai ir visada stebiesi tuo, ką užrašėi. Iš kur tai? Sąžmonė? Patogus žodis įvardinti tai, ko nesuvoki, ko negali paaiškinti. Taip, tai toks kelias. Niekada nebūsi tikras, abejosi. Todėl ir remkis tikėjimu. Nes tai kelio pamatas. Tikėjimas gali išplėsti ribas, išskleisti sparnus ir nunešti į nenusakomus tolius. Pažiūrėk Man į akis. Mano Meilė. Matai? Tai Mano Meilė. Padėk jai. Išskleisk sparnus. Mūsų laukia neapbrėžiamos Mano Meilės pasaulio platybės. Šok iš lizdo.

⁵⁶ „Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus“ Gal 2,20.

⁵⁷ „Argi nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus nariai?“ Kor 6,15. Nenuostabu, kad šnekamojoje kalboje Kristus nusako esmę trumpai.

⁵⁸ Jn 14,6

Aš Esu kelias, Jėzus – kelias, Dievas – Meilė, kelias – Meilė.

Aš Esu tiesa, tiesa – Meilė.

Aš Esu gyvenimas, gyvenimas – Meilė.

– Dievas yra Meilė, Dievas yra asmuo – Meilė yra asmuo. Kelias, tiesa ir gyvenimas yra asmuo. Tai ne būtis, reiškinys, veiksmas, o asmuo. Aš asmuo, Dievas asmuo. Mano kelias yra Meilė, gyvenimas yra Meilė, tiesa yra Meilė. Aš Esu Meilė. Tapk Manimi, tapk Meile.

– *O kas yra Meilė? Aš nesuvokiu, negaliu perprast, tai yra už ribų, suvokimo ribų, todėl Tu ir sakai išjunk protą, išjunk mąstymą, pažink, suprask širdimi. Širdis gali daugiau negu protas, širdis gali peržengti ribą, išeiti iš suvokimo, pamatyti toliau, giliau, ten, kur nesiekia mintis. Ką sako man širdis? Tu esi man sakęs: jei nori sužinoti Dievo valią, klausk širdies. Bet širdis ne jausmas, ne emocija, užsidedimas. Kaip išgirsti, ką sako širdis? Tavo žodžiai nueina į protą ir nieko nevyksta. Tavo žodžiai pasiekia širdį ir viską pakeičia. Širdis yra svarbiausia. Meilė gyvena širdyje. Dievas gyvena širdyje. Aš vis bandau viską pagrįsti, suvokti, surasti patvirtinimą, logiką. Tai inkaras, tai grandinės man prie kojų, neleidžiantys pakilti. Neužtenka išskleisti sparnus, reikia nutraukti grandines. Kaip? Tikėjimas. Vakar man sakei – tikėjimas gali nunešti į nenusakomus tolius. Aš itrodysiu išprotėjęs? – tegul mane laikys bepročiu? – tegul, aš pats save laikysiu bepročiu? – tegul jei tai vienintelis būdas pakilti. Aš žinau, kad Tu man neatsakysi. Nepatvirtinsi šių mano žodžių, teiginių, nes tai kenktų tikėjimui. Bet dar žinau, kad Tu niekada manęs neįaliksi vieno. Visada būsi su manimi, šalia. Aš žinau, kad Tu neleis man pražūti. Ir net jeigu aš Tavęs daugiau niekada negirdėsiu, nejausiu, tai nesvarbu. Tai nieko nekeičia, nes mano kelias eina per tikėjimą. Tegu tikėjimas veda mane į Gyvenimą.*

– Aš pažvelgiau Tau į akis, Jėzau, ir pakilau. Jaučiu susijungusius mūsų žvilgsnius, mus apgaubė Meilė ir aš atsiradau kitame pasaulyje. Viskas aplinkui staiga tapo kitaip. Nemoku paaiškinti, bet kambarys staiga tapo kitoks, vaizdas pro langą, šaldytuvai, net šviesa kažkokia kitokia. Ir jausmas. Nenusakoma ramybė. Panašiai, kai aš meldavausi, adoruodavau, ar perkeitimo metu Mišiose. kažkas pasikeičia, apgaubia tave. Atrodo, kad nuodėmė išnyksta, neegzistuoja. Atrodo, jauti aplinkui angelų plazdėjimą ir visa apimančią Meilę.

– Pasakyk, ką matai. Ką mato tavo akys, širdis?

– Jaučiu, kad mano žvilgsnis mano ir kartu ne mano. Atsiranda išminties ir Meilės, daug Meilės. Neįmanoma jausti pykčio, pavydo, baimės, tik Meilę.

– Tu tampi Manimi, Aš tampu tavimi. Žvelgi Mano akimis. Noriu tavęs viso. Noriu, kad būtum čia visas visada. Įsivaizduok, koks tavo gyvenimas, kai esi Mano Meilėje.

– Bet ar įmanoma visą laiką šitaip likti?

– Pasitikėk. Negi vėčiau tave ten, kur neįmanoma. Tai priklauso nuo tavęs. Ar tu patikėsi, ar visiškai pasitikėsi Manimi.

– Kiek išminties! Užplūsta suvokimas. Matau pasaulio beprotybę. Juk viskas, ką mes darome, turi prasmės tik tada, jei tai veda į išganymą. Kiek beprasmių darbų! Mes pasišvenčiam darbui, buičiai, saviraiškai, bet ar tai veda į išganymą? Darom gerus darbus, padedam vargšams, rodome gerą pavyzdį, bet dėl ko? Kad mus girtų, vertintų, dėkotų, rodytų kaip pavyzdį? Mes skrupulingai meldžiamės, duodame išmaldą, kad paskui mus danguje įvertintų ir dėkotų? Dabar supratau, ką turėjo omenyje kažkuris šventasis sakydamas, kad mūsų geri darbai Dievui dvokia. Ar aš nesistengdavau atrodyti šventesnis už kitus? Maniau, kad kruopščiai einu tikėjimo keliu. Bet ar tikrai? Matau savo sielą. Matau dvokiančią savo sielą.

* * *

– Yra dvi priežastys, kodėl aš noriu šiuos užrašus parodyti dvasios vadovui. Pirma, kad jis patvirtintų, jog šie užrašai teisingi, eina iš Dievo ir galiu tęsti. Antra, kad mane įvertintų, kaip kažkokį šventuolį, turintį dovaną, parodytų kitiems. Pirma intencija – iš netikėjimo, antra – iš puikybės. Ar ne dėl to Tu nenori, kad aš parodyčiau? Atsakyk man.

– Nepasakei dar vienos priežasties, kuri glūdi tavyje. Tu girdi mano dūstančią širdį, ištroškusią, norinčią išsilieti. Noriu, kad žmonės išgirstų, ateitų, atvertų Man savo širdis. Tu girdi Mano širdies skundą ir nori Man padėti, bet nepasitiki. Nureikšmini to, ką tau sakau, netiki, kad tai gali uždegti kitus, bijai, kad tai nieko nesudomins. Pasitikėk Manim. Ar esu tave kada nuvykęs? Tu bijai puikybės, bijai netikėjimo, bet ar baimė yra iš Manęs. Aš nekuriu baimės. Aš suteikiu drąsą.

– Bet Tu kalbėjai apie tylą be dvasios vadovo. Juk Tu pats man sakei būti vienam.

– Taip. Turi remtis tikėjimu. Tikėjimu tuo, ką tau sakau. Bet ką dabar tau sakau?

– Kad atėjo laikas.

– Atėjo laikas.

* * *

Čia, dykumos vidury, apgaubtą smėlio, tylos, dainuojančio vėjo ir negyvų uolienu, kur nėra gyvybės, vandens, paukščių čiulbesio, nieko gyvo, tik neaprėpiami išdeginti plotai, pastatyk vienuolyną.

Vienuolynas

- Vanduo. Gyvybei reikalingas vanduo. Išskask šulinį.
- *Šulinys. Kas yra šulinys?*
- Giliai tavo širdy yra gyvojo vandens. Prisikask iki jo ir turėsi visada atsigerti.
- *Kaip tai padaryti?*
- Ieškok. Ieškok vietos, kur kasti. Surask šuliniui vietą.

* * *

– *Žvilgsnis. Tavo žvilgsnis gilus kaip šulinys. Jo dugne visada rasiu gyvojo vandens. Aš pažvelgiu į Tavo akis ir mūsų žvilgsniai susilieja. Tavo akys yra šulinys. Tavo veidas. Šulinys yra Tavo veide, akių žvilgsnyje.*

– Kai žvelgi į Mano akis, Aš žvelgiu į tavo. Mūsų žvilgsniai susilieja, mūsų Meilė susilieja ir tu randi vandenį, kuris tave atgaivina. Ar tu žvelgi į Mano atvaizdą, ar susikuri jį vaizduotėje, nesvarbu. Svarbu, kad mūsų žvilgsniai susijungtų. Ir tu netrokši per amžius.

* * *

– *Savaitgalį vykstu į rekolekcijas. Tamsa ir tyla, kiek galima?*

– Vienuolynas dykumoje. Sienos neįleidžia pasaulio. Užsida-ryk nuo pasaulio: informacijos, pasaulio planų, bereikalingo bendravimo. Tik tiek, kiek būtina. Pasitikėk. Pavesk visus savo ir pasaulio reikalus Marijai. Pavesk ir negalvok, nesirūpink. Rūpinkis Manimi, tik Manimi. Mūsų Meile. Ir ieškok, ieškok šviesos, ieškok kelio, ieškok mūsų pilnatvės. Pastatyk sienas nuo pasaulio.

Vienuolyne yra šulinys, vienuolyne yra šviesa, bet ne iš pasaulio. Kai iškasi šulinį, uždek šviesą.

– Šviesa yra ne iš pasaulio. Šviesą skleidžia žvakės. Uždegu žvakę – Eucharistijos, uždegu žvakę – susitaikinimo, uždegu Mišių aukos žvakę, uždegu maldos, rožinio žvakę, uždegu angelų žvakę, uždegu šventųjų žvakę, uždegu bendruomenės žvakę, uždegu dvasios tėvo žvakę, uždegu tarnystės žvakę. Tebūnie šviesa!.. Sienos nuo pasaulio: be žinių, interneto, bet kokios pasaulio informacijos. Vengti bereikalingo bendravimo su kitais. Tyla nuo pasaulio. Planuoti ateitį tik tiek, kiek gaunu. Pavesti viską Marijai ir nesirūpinti. Prižiūrėti sienas. Rūpintis jomis ir jas atstatyti, atnaujinti.

Regula⁵⁹. Vienuolyne reikia regulos. Jėzau, man reikia regulos.

– Ieškok. Pasinerk į Mane ir ieškok. Kurk kūrinį, mūsų kūrinį. Būk Mano šviesoje, žvelk Mano akimis ir tapyk. Tapyk mūsų paveikslą. Mano Tėvas Žmogų sukūrė ne kaip vykdytoją. Jis sukurtas būti bendrakūrėju. Kūrėju Dievo šviesoje. Kūrėju Mano Meilėje. Paklusnumas yra ne vykdyti nurodymus. Paklusnumas yra viską veikti Mano Meilėje. Tu bijai, kad negalėsi viską nuspręsti, nebūdamas susivienijęs su Manimi. Tai ir yra kelias. Jis nėra lengvas, nežinomas ir gali būti klaidingas. Pasitikėk. Jei ir išklysi, Aš tave parvesiu. Jei pasitikėsi, negali pražūti. Tikėjimas – vedlys, Meilė – kompasas, viltis – šviesa priekyje. Kurk regulą. Kurk Mano šviesoje. Žvelk į Mano akis ir matysi jose Mano Meilės išmintį, kuri tave ves.

* * *

– Pastatyk altorių. Pastatyk tabernakulį centre.

– *Tabernakulis yra mano širdyje. Sukuriu tabernakulį ir įkeliu į jį Švenčiausiąjį. Kas yra altorius?*

– Kur perkeičiami duona ir vynas.

⁵⁹ Regula yra rinkinys taisyklių ir principų, kuriais vadovaujasi konkretaus vienuolyno nariai.

– *Nerandu. Kur? Mano širdis? Mano kūnas? Fizinis kūnas? Duona ir vynas dvasine prasme? Mano dvasinis kūnas? Mano siela? Bet kuo skiriasi širdis nuo sielos?*

– Širdyje gyvena Meilė. Širdyje gyvenu Aš. Mūsų širdys susijungia ir tampa viena. Fizinė tavo širdis yra tavo fiziniame kūne. Dvasinė širdis yra dvasiniame kūne – tavo sieloje. Tavo sieloje įvyksta perkeitimas ir tavo Meilė tampa Mano Meile.

– *Gerai. Nieko nesupratau...*

– Pasitikėk. Ar tai ne nuostabu? Daryti nesuvokiant, tik pasitikint. Taip parodai savo Meilę. Ką prarasi? O ką laimėsi?

– *Mano širdis – tabernakulis, mano siela – altorius. Nelabai suvokiu, bet tebūnie, kaip sakai.*

* * *

Rekolekcijose.

– *Jėzau, gavau šviesą, uždegiau žvakes. Pasiilgau rožinio, maldų.*

– Pastatyk vienuolyną. Melskis vienuolyne.

– *Tik gal galima be ten visokių altorių iš sielos, nes aš nieko nesuprantu...*

– Ar tau reikia suprasti, ar pasitikėti? Kiek Mano apaštalai Mane suprato? Bet jie vykdė, ką sakiau, nes Manim tikėjo. Tikėk Manim ir pamatysi nuostabius šedevrus, kuriuos sukursim.

– *Mes prieš tai kalbėjome apie regulą.*

– Girdėjai konferenciją apie tylą. Sukurk tylą, sukurk klauzūrą.

– *Gerai. Nurašau:*

Pirmas būdas puoselėti tylą yra nekalbėti tuščiai, suprantant, kad „kur daug kalbama, ten kaltės netrūksta“⁶⁰. Tai yra nekalbėkite vien dėl kalbėjimo. Kalbėkite tik tai, kas svarbu.

⁶⁰ Pat 10, 19

Antra, tylos dorybę puoselėjame tada, kai atsispiriame norui skųstis. Skundas yra dėkingumo ir padėkos priešingybė, o kar-tais netgi nuodėmė. Laikykite savo liežuvį, nebent turite pasakyti ką nors pagirtino.

Trečia, mes galime susilaikyti nereiškę savo nuomonės bet kokia įmanoma tema. Pasilaikykite savo nuomonę sau ir būsite laikomi išmintingesniais.

Ketvirta, mes galime atsispirti poreikiui užpildyti triukšmu kiekvieną laisvą valandėlę.

Galiausiai mes galime laikytis tylos, kai norisi kritikuoti kitus. Patylėti, kai norisi kritikuoti kitus, yra sunku, bet kartu ir išganinga.⁶¹

Tai bus vienuolyno klauzūra.

– Dienotvarkė. Dabar vienuolyno dienotvarkė. Neskubėk. Vėliau galėsi ją keisti. Bet vienuolynas negali būti be dienotvarkės. Neužsikrauk. Maldos, sakramentai – tai priemonės. Tikslas būti viena su Manimi. Visada.

* * *

Vienuolynas. Ryto malda.

– Pakelk akis. Žvelk į Mano akis. Sugauk Mano žvilgsnį. Susi-liek su Manimi. Tapk Manimi. Pajusk, kaip Aš tampu tavimi. Mes viena. Būk čia. Būk visada. Kai pakils ir eisi, gersi kavą, darysi kas-dienius darbus, nepalik mūsų santykio. Niekada.

* * *

– *Meldžiuosi rožinį. Po tiek dykumoje praleisto laiko. Nepakar-tojamas jausmas, spalvos, būtis. Jaučiu maldą, kylančią, keičiančią*

⁶¹ *Guzman S.* Tyla visiems. Iš *catholicgentleman.net*

viską aplink, užpildančią žemę dangaus būtimi. Kokia jėga, kokia prasmė! Kiek gali paprasta rožinio malda!

– Nauji potyriai. Išmok visada melstis Mano Meilėje, Mano būtyje, Mano išmintyje. Pasineri į Mane, susivieniji su Manimi ir malda tampa kitokia. Meilė... Meilė pakyla, prasiveržia ir keičia visa aplinkui. Tavo malda tampa Mano. Tokia malda perkeičia pasaulį.

– Melstis ne todėl, kad susivienyčiau su Tavimi, o melstis susivienijus. Ir tada mano malda tampa Tavo malda. Malda tampa Meile, o Meilė perkeičia pasaulį.

* * *

– Angelo balsas. Kaip atskirti, kurio angelo? Jei neklausysiu, apsisaugosiu nuo tamsos, bet neišvysiu ir šviesos? Ką man daryti, Jėzau? Tai, ką parašiau tada vienuolyne ir paskui perbraukiau. Pirmą kartą nepriimu to, ką išgirdau. Abejonė, abejonė dėl visko, ką girdžiu, užrašau. Tu sakai – tikėjimas. Bet klaidintojas irgi čia, sukinėjasi aplinkui. Kaip nesuklysti?

– Ar jauti Galią, kai rašai Mano žodžius. Rašai negalvodamas, iš kur jie? Jie ne tavo, iš tavęs, bet ne tavo. Ar gali piktoji dvasia gyventi tavo širdyje? Aš suteikiu tau malonę. Tai, ką tu rašai, yra malonė. Dievo apreiškimas. Ar išdrįstum tai parašyti, jei tai būtų iš tavęs. Iš kur drąsa? Iš kur tikėjimas? Kelias nėra tiesus ir aiškus. Bet turi juo eiti. Pasitikėti ir eiti. Ar bus daug tokių, kurie tau pritaro? Tu supranti, koks kelias mano Tėvo ištikimųjų. Jie atkartoja Mano kelią. Ar jis lengvas? Bet jie buvo išteisinti ne per išmintį ar valios pastangas. Jie buvo išteisinti per tikėjimą. Nėra kito būdo, nėra kito kelio, bet pasakyk, Mariau, juk tu žinai, jau pajutai, kur šis kelias tave atves.

– Taip žinau. Myliu Tave, Jėzau.

* * *

– Rytas. Tu tampi manimi, aš tampu tavimi. Aš žiūriu į tavo žvilgsnį, Tu – į mano. Aš tai Tu, Tu tai aš. Mes viena.

Ryto malda. Dienotvarkė prasideda ryto malda. Ryto malda yra ne „ką sukalbėti“, o kuo tapti. Ir žodis tapo kūnu. Ir šviesa atėjo į pasaulį. Ryto malda – tapti šviesa ir išeiti į pasaulį.

Viskas, ką šiandien darysiu, galvosiu, kalbėsiu, vyks vienyje su Tavimi.

Tikėjimas ir protas. Protas sako, kad neįmanoma visą dieną išlikti kartu su Tavimi. Tai būna tik trumpos pagavos. Bet Tu sakai, kad tikėjimas tai gali. Meilė tai gali. Atmesk protą ir atsiremk į tikėjimą. Taip, aš nesu kaip šventieji. Neturiu daug dorybių, reikiamos valios, mano kandidatūra nėra tinkama. Kodėl aš, jeigu yra aplink tikrai tinkamesnių kandidatų? Mano protas ginčijasi, bet aš Tau paklūstu. Ir jei Tu tai sakai – teesie.

– Ar tai protas? Ne, Meile Mano, tai sako ne tavo protas, tai sako pasaulis, gyvenantis tavyje. Išėik iš pasaulio, susivienyk su Manimi! Ką dabar tu matai? Ką sako tavo protas, kai jis tampa Manimi? Aš sukūriau tave, išmintingą ir visa nuostabiai suvokiantį. Bet tavo išmintis atsiskleidžia tada, kai esi Mano išmintyje. Viena pati išmintis nieko negali. Viena pati valia nieko negali. Viena pati meilė nieko negali. Vienas pats tikėjimas nieko negali. Aš Esu. Aš Esu išmintis, Aš Esu valia, Aš Esu tikėjimas, Aš Esu Meilė. Gali tiek, kiek esi Manyje. Todėl neieškok pats, vienas. Eik vedamas, eik kartu, eik būdamas vienyje. Būk Meilėje. Visada būk Meilėje.

* * *

– 12 valanda. Atskrido du nuostabūs angelai ir pakėlė mane angelų maldai. Dvylikta – angelų valanda. Dvyliktą iškviesiu ange-

lus. Kitokia buvo malda. Anksčiau meldavausi žvelgdamas į dangų ir kviesdamas į pasaulį angelus. Šiandien meldžiausi būdamas su angelais, būdamas ne pasaulyje. Ir Tu, Jėzau, meldeisi su manimi, manyje. Malda nepakilo į dangų. Malda buvo danguje.

* * *

– *Tylos regula. Kaip sunku, sudėtinga nekritikuoti, nesiskųsti, nekalbėti tuščiai. Ne tik garsiai, bet ir mintimis. Sunkiausias pasninkas. Bet kaip atsidengia ydos, purvas, puikybė, savimeilė. Garbinti, šlovinti, dėkoti, mylėti Dievą visu protu, valia, širdimi. Tu matai mano širdį, Jėzau. Aš nedėkoju, negarbinu. Ką noriu apgauti? Jaučiuosi greičiau šaunuolis, geras tarnas, užsitarnaujantis padėkos ir žavėjimosi iš savo Kūrėjo. Kur mano bėda, Jėzau, parodyk, prašau.*

– *Myliu tave be nuopelnų. Ar jauti Mano Meilę? Ar gali ją suvokti? Atsigręžk į Mane, pažvelk į Mano Meilės akis. Kodėl taip galvoji? Esi toks, kokį sukūriau, ir būk toks. Priimk tai, kad Aš tave myliu tokį. Man nereikia įrodymų, aukojimosi. Aš noriu, kad priimtum Mano Meilę čia ir dabar. Ar jauti? Ar matai? Mano Meilei nereikia įrodymų. Aš tik noriu, kad patikėtum. Patikėtum ta bekrašte, begaline, visa apimančia, nesuvokiama Meile, kuria Aš tave myliu. Patikėk širdimi, pajusk ir tavo širdis užsidegs. Ji neatsilaikys prieš Mano Meilės ugnį ir užsidegs begaline liepsna, Meilės atsaku Man.*

– *Nuostabu, Jėzau, ačiū. Kaip gera! Štai aš ir danguje. Trečia valanda, Tavo gailestingumo valanda. Ką įrašyti į regulą?*

– *Kurk, Mariau, savo vienuolyną. Ką jauti? Kas širdyje? Ko norėtum labiausiai šią valandą? Kuo dega širdis?*

– *Būti Tavo akių žvilgsnyje. Susilieję žvilgsniai. Tavo žvilgsnis nuo kryžiaus. Kančia ir nenusakoma Meilė. Trečią valandą praleisiu prie šulinio su gyvuoju vandeniu ir gailestingumo vainikėliu.*

Melstis susivienijus su Tavo žvilgsniu nuo kryžiaus. Tegu ši malda keičia pasaulį...

* * *

– Tavo akių žvilgsnis, Jėzau. Viskas yra jame. Pradžia ir pabaiga, mirtis ir prisikėlimas, begalybės toliai, visatos ir žvaigždynai. Tu ir aš. Aš paskęstu, pradingstu, išnykstu, tampu būtimi. Aš tampu Tavimi. Nelieta nieko, tik Meilė. Miręs pasaulis, miręs gyvenimas, miręs kūnas ir prisikėlusis Meilė. Bet tai tik netikslūs žodžiai, bandymas apibūdinti tai, kas neapibūdinama. Blyškus šešėlis, sunkiai įžiūrimas mirażas. Didžioji paslaptis, paslėptos durys, neperskaityti kodai, atrodo, čia pat, tuoj atsivers ir paskutinę akimirką kažko vis pritrūksta, kažkas, kas negali būti apčiuopiamas, byrantis smėlis iš Tavo kumščio...

Tavo veido, Viešpatie, aš ieškau!

Neslėpk nuo manęs savo veido,

neatstumk supykęs savo tarno.⁶²

– Ar gali paliesti Mano karalystę? Būdamas pasaulyje, nuodėmingas. Netiki, kad tai įmanoma? Širdis jau suprato. Kaip įkalintas narve paukštis, ji nerimsta ir veržiasi. Pasitikėk Manim, Mano Meile. Meilė begalinė, Meilė visagalė. Atidaryk narvą, išleisk paukštį. Į nežinomybę, į pasaulius, neaprepiamus tolius. Nes raktas pas tave. Raktas nuo narvo. Atrakink.

* * *

– *Besileidžiančios saulės gintarinė žara, vakaras. Ramybė, po dienos klajonių, nutilus pasaulio beprotybei. Vėl jaučiu Tavo tylą.*

⁶² Ps 27, 8–9

Vakaro malda – ramybės bučinys, prigludęs prie krūtinės. Tylos glėbyje mūsų širdys susilieja ir panyra į nuplaukiančią šiandienos upę. Meilės žvilgsnis nesmerkia ir nevertina, tik viską apgaubia ir panardina Meilės bedugnėje.

* * *

Vakaro malda.

– Širdis. Kuo dega širdis? Šiandakt. Kas buvo šiandakt, Jėzau? Ar tik košmaras, ar kažkas daugiau? Buvau tarsi apsėstas ir tai buvo ne šviesa. Mano mintys, valia. Jos buvo ne mano. Aš buvau kitas, paskendęs tamsoje. Ir dabar, vakare. Pradėjau piešti ir dingau. Dingau pasauliui, dingau laike. Nuostabus pojūtis. Ar tai Tu mane vedi šiuo keliu? Susivienyti su Tavimi kuriant. Ar tai mūsų Meilės malda?

– Uždavei klausimą, Mano Mariuk, bet širdy jau turi atsakymą. Kodėl nepasitiki tu, ką sako širdis? Surask savo širdy atsakymus. Nes kai tu esi su Manimi, tavo širdis yra Mano, ji Manyje. Ji kalba Mano žodžius. Kalbėk su Manimi savo širdyje. Kai nerimauji, nežinai atsakymų, vienykis su Manimi ir rasi Mano išmintį. Matysi Mano akimis. Dabar, kai rašai, kai Mes Esame vienyje, pasakyk, ką matai.

– Kai atveriu duris kitam pasauliui, šviesai, tampa labiau prieinamas ir tamsai. Atrodo, kad esu tai jau kažkur girdėjęs. Bet tamsos skalikai tik šiurpiai loja. Juos laiko grandinės. Svarbu pačiam per arti neprieiti. O lojimas nieko negali padaryti. O dėl piešimo, tai deganti širdis negali degti iš manęs. Matau ženklus, kitų brolių, sesių raginimą per rekolekcijas, taip pat rekolekcijų vedėjo konferencijas ta tema. Kodėl tai negali būti kelias pas Tave?

Buvau dingęs. Buvau lyg apsėstas, paskendęs, liepsnojantis. Nauja patirtis, naujas kelias, prisilietimas prie kažko nesuvokiamo. Širdis degė, pasaulis neegzistuoja, laikas neegzistuoja, ir gimstantis

šedevras. Nežinau, kur buvau pasinėręs priešdamas, bet nuostabus, nepakartojamas pojūtis. Giliai, nors ir neaiškiai jaučiu, kad tai nebuvo išėjimas iš kelio į Tave. Tai ir buvo kelias. Kur Tu mane atvedei, apie ką kalbėjai? Nes priešdamas, kurdamas aš atsirandu kitame pasaulyje. Sakei, kad nestabdyčiau laiko, išeičiau iš laiko. Dabar pradėdu šiek tiek suvokti, ką tai reiškia. Ieškojau to maldoje, kontempliacijoje, bet Tavo prisilietimas gali ateiti ne tik per tai. O gal tai tik aistra, sukelta, kad nukrypčiau nuo tikro kelio. Atsakyk, Jėzau, ar man eiti tolyn, ar saugotis, kad tai neužvaldytų?

– Meile mano, negi Aš noriu tau blogiausio. Ar kūrimas ne malda? Ar tai nėra prisilietimas prie pirmapradės minties. Ir žodis tapo kūnu. Sukūrei kūrinį Mano kančios dieną. Ar jis nevaizduoja kančios? Gilios paslėptos kančios, apie kurią žinai tik tu vienas. Kas tave įkvėpė? Ar būtum sugebėjęs tai sukurti pats vienas? Iš kur atėjo įkvėpimas, vizija? Pasinerk į Mane, žvelk Mano akimis ir kurk. Kurk šviesos pasaulį. Ir tai bus tavo malda. Malda, kuri suvienys mus, malda, kuri perkeis pasaulį.

* * *

– *Velykos. Naujas kūnas, nauja siela, naujas gyvenimas, švarus naujas puslapis. Pasižadavau. Velyknakčio šaukinys, prikeliantis naujai dienai...*

* * *

...*Nubraukta praeitis, naujas drabužis. Ar gali būti didesnis stebuklas šioje žemėje nei atgailos sakramento malonė. Neatsigręžk. Nežiūrėk atgal. Į priekį, į kelią, į šviesą priekyje, į nežinomybės ugnį krūtineje. Nepasiduok Loto žmonos pagundai.*

Tylos regula, surašyta popieriuje, neturi galios, jei nežiūrėsiu rimtai. Tikėjimas. Duok, o mano Viešpatie, daugiau tikėjimo!

– Mano širdies paguoda, laužo ugnis, sušildanti žvarbią naktį. Kiek džiaugsmo, palaimos Man atneši. Niekas labiau Manęs negali pradžiuginti, kaip širdies atsakas Mano Meilei. Pajusk, suprask ne jausmais, ne protu, suprask širdimi, kokia didelė Mano Meilė tau. Priimk ją, patikėk ją, pasinerk į ją, tapk Meile ir tau nereikės ieškoti tikėjimo, nereikės dvejoti, klaidžioti. Tik susiliedamas, priimdamas iš visų savo jėgų Mano Meilę gausi atsakymus, gausi tikėjimą, viltį, išmintį, ramybę ir paguodą. Gausi laimę, kurios nepajėgsi suvokti, kuri bus tau per didelė, krykštausi kaip vaikas iš džiaugsmo ir palaimos. Pasaulis tau kužda, kad tai laiko švaistymas, nenaudinga veikla, nėra vaisių, nėra rezultato. Tark šetonui: „Eik šalin!“ . Nėra nieko svarbesnio, nieko prasmingesnio, nieko vaisingesnio kaip mūsų Meilės susiliejimas, kaip Mano Meilė tau ir tavo Meilė Man.

– *Turiu patikėti. Širdimi patikėti. Ne kažką atlikti, padaryti, įrodyti, bet patikėti. Priimti ir patikėti visa savo esybe, kokia neaprepiama yra Tavo Meilė man.*

* * *

– *Pasaulio reikalai. Kas bus? kaip? kodėl? kada? Užsiėmęs savo reikalais, net nepastebiu, kaip pametu Tave, palieku, neprisimenu. Padėk man, Jėzau, būti su Tavim, atsiduoti Tau, gyventi per Tave, Tavyje. Kodėl tiek daug kalbam, o aš vis tiek grįžtu prie seno gyvenimo, seno pasaulio?*

– Turi pajusti Mano Meilę. Išmokti, pažinti, būti visada Mano Meilėje. Tai šaknys, pamatas. Kai būni Mano Meilėje, tavo mintys lieka Manyje, tu lieki Manyje ir Aš tavyje. Nesistenk pakeisti savo minčių. Stenkis pakeisti savo būtį. Ir mintys pasikeis. Jos netarnaus pasauliui. Mylėk ir daryk, ką nori!

– Nuodėmės saldumas, nuodėmės svaigulys. Kuo aš skiriuosi nuo kity, kurie neturi tikėjimo? Toks pat sarkastiškas noras įgelti. Silpnesniam, prastesniam – koks aš šaunuolis. Jei ne žodžiais, tai bent širdyje mėgautis. Kaip išsigelbėti? Kodėl aš toks, Jėzau?

– Nes toks, Mariuk, buvo tavo gyvenimas. Nes tokį pasaulį tu matei, augai, gyvenai. Esi pasinėręs jame. Ar kas pasikeitė tavo aplinkoje? Visą gyvenimą gėręs užnuodytus syvus, ar galėtų augalas lengvai pasikeisti. Jei būsi vienas, pasaulis tave įveiks. Nenugalėsi pats pasaulio, todėl pasinaudok Manimi. Šviesa nugali tamsą, Aš nugaliu pasaulį. Aš Esu Meilė. Būk Meilėje...

Būk Meilėje

Būk Meilėje

Būk Meilėje

Būk Meilėje

Būk Meilėje

Būk Meilėje

Būk Meilėje

Būk Meilėje

Būk Meilėje

Būk Meilėje

Būk Meilėje

Būk Meilėje

Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas jame.⁶³

⁶³ 1 Jn 4,16.

* * *

– Vakar gavau dvasios vadovo padrąsinimą ir patvirtinimą, kad tai, ką rašau, yra tikra. Koks nuostabus jausmas išgirsti, kad nesi vienas, kad tai ne beprotybė ar kliesedės. Glėbys malkų tikėjimo liepsnai. Ar tai gali būti sutapimas, kad patvirtinimą iš dvasios tėvo gavau kitą dieną po pasiaukojimo Marijai? Tik dabar atsiminiau, kad pasiaukojimo diena buvo balandžio 26-oji. Pavedu viską savo Karalienei ir nusilenkęs laukiu tolesnių pavedimų. Atiduodu savo laisvą valią, padedu po Jos kojomis. Aš nepriklausau sau, aš priklausau Marijai.

– Laisva valia – didžiausias turtas, kurį Tėvas iš savo begalinės Meilės padovanojo žmogui. Tai, ką pasižadėjai, yra didžiausias Meilės atsakas. Dar pats gerai nesuvokei to dvasios įkvėpto veiksmo svarbos. Tave veda Meilė ir pradedi daryti darbus, pagimdytus Meilės. Pajusk Meilę, išgirk, suvok dar labiau, dar stipriau. Apkabink, pasinerk, ištirpk, paskęsk Meilėje. Ateik į Mano Karalystę.

* * *

– Ieškau Tavo veido, Viešpatie. Kodėl man sunku rasti Tavo akių žvilgsnį, Jėzau? Pasiiekti šulinio vandenį.

– Galbūt svarbiausia ir yra ieškojimas. Troškulys gyvojo vandens. Bet ką Aš Esu žadėjęs? Paragavęs šio vandens, niekada daugiau netrokši. Mano veidas yra šulinys. Vanduo yra jame. Be svirties, tikėjimo svirties, vandens nepasisemsi. Turėk tikėjimą ir gausi vandens, gyvojo vandens. Kylančios audros blaško tavo tikėjimo valtį. Bet tu gi žinai – Aš Esu audrų Viešpats.

Ankščiau perskaitei, kad neieškotum tikėjimo, o ieškotum Meilės. Dabar parašei, kad be tikėjimo negausi gyvojo vandens. Radai prieštaravimą? Ieškai logikos? O Aš sakau paleisk protą,

išvaduok mąstymą. Nes taip klajosi po dykras amžinai. Meilė. Meilės logika. Nepajėgsi jos suvokti. Todėl paleisk pasaulį, jo taisykles. Aš sakau – jei netapsite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę. Ieškok ne kaip suaugęs, ieškok kaip vaikas. Ir surasi išmintį. Ne pasaulio išmintį, o dangaus išmintį.

* * *

– *Tiek nuostabių žodžių, išminties išgirstu, užrašau, bet, atrodo, – kas iš to. Ar aš juos vykdu? Kas su tuo negerai, Jėzau? Aš nesikeičiu.*

– Ką dabar pamatei? Kai laukei Mano atsakymo. Pamatei medį. Didelį platų, išsišakojusiomis šakomis. Ar jis užaugo per dieną? Ar audros, šalnos ir sausra nesigviešė per metų metus jo sunaikinti? Tai, kur tave vedu, yra Meilės pilnatvė – didžiausias ir nuostabiausias dalykas, kas gali nutikti žmogui šiame mirtingame pasaulyje. Ar gali žiūrėdamas į laibą daigą matyti, kaip jis tampa dideliu augalu? Pokytį matai tik žvelgdamas atgal. Pažvelk atgal ir pasakyk, ar nematai augančio medžio? Nuostabaus daigo, pasodinto tavo širdyje. Neužaugo jis per vieną dieną. Neaplenks jo tvirtumo išbandymai. Pavojai stiprina šaknis, grūdina kamieną. Pastebėk dar vieną dalyką: kuo labiau jis stiebiasi ir tvirtėja, tuo tavo širdyje atsiranda daugiau Meilės. O Meilės vaisiai – tai ramybė, džiaugsmas, kantrybė ir tvirtumas, ir svarbiausia – išmintis, ne šio pasaulio išmintis. Ugdyk kantrybę ir tvirtumą ir jie virs Meile. Nes visa ko tikslas yra Meilė.

* * *

– *Stiprybė silpnume. Kai esu pavargęs, sergantis, prislėgtas, einu Tave ieškoti. Šiandien aš silpnas ir Tu tampi toks artimas. Taip gera jausti Tave tokį.*

– Neieškok žodžių, tik pajusk. Pajusk, kaip motina žvelgia į savo sergantį vaikelį. Toks Mano žvilgsnis. Kryžiaus šviesa – ypatingas Meilės bučinys. Pajusk Meilės pasaulį, Meilės visatą. Deganti kryžiaus Meilė. Sudeginanti viską ir paliekanti tik tyrą širdį. Šaltis pradeda deginti. Kančia persikeičia į Meilę. Meilės pilnatvė. Išnaudok kančią. Paversk ją Meile.

– *Štai kodėl jie, siekiantieji šventumo, ieško paskutinės vietos, sunkiausių sąlygų, nepakeliamo darbo, pažeminimų ir nesėkmių. Nes tai žaliava. Žaliava Meilės laužui. Laužui, kuris išgrynina. Lieka Meilė. Ne šio pasaulio Meilė.*

* * *

– *Skauda, Jėzau. Kažkur giliai, giliai. Vakar kalbėjai apie kryžių, o šiandien perskaičiau straipsnį ir pamačiau jo nuotrauką. Sudaužytas gyvenimas, susenęs, išblėšęs nevilties veidas. Kryžiaus šviesoje pajusk Meilę?!!! Norėjosi bėgti ir pasislėpti nuo visko. Skauda, Jėzau. Padėk man.*

– Jis taip pat Mano brolis, Mariau. Nebijok, gal tai viltis. Su-stojimas ties pragaro bedugne. Kad ir kas bebūtų, kad ir kaip sunku, nepabėk, priimk Mano Meilę. Priimk kryžių, kuris yra Meilė. Pažiūrėk Man į akis, ir pamatyk, kad Mano kelias toks pats. Kenčianti Meilė. Pamatyk kryžiuje ne neviltį, o prisikėlimą.

* * *

– *Duona ir vynas tampa kūnu. Ant altoriaus bažnyčioje fiziškai, ant altoriaus mano sieloje – dvasiškai.*

– Kai negali ateiti pas Mane, bet nori to aistringai širdimi, tada Aš nusileidžiu. Ateinu į tavo sielą ir širdyje tampa kūnu. Kūnu, kuris

tave pamaitina, kuris tau suteikia gyvybę. Nebūtina tai suvokti. Priimk tai tikėjimu, priimk kaip vaikas. Dvasinė Komunija – esi jau girdejęs apie tai. Nesistenk išsiaiškinti, nesigilink į procesą, paprasčiausiai priimk. Tegu tai lieka paslaptis. Paslaptis, atskleista per tikėjimą.

* * *

– *Myliu Tave, Jėzau.*

– Didysis sprogimas, sukūręs visatą, yra menkniekis palyginti su tuo, ką ištarei. Meilė yra visa ko priežastis, visa ko esmė, visa ko būtis. Niekas nėra tikra prieš Meilę. Visatos, pasauliai, istorija yra tik vėjo pustomos dulkės. Tikra tik Meilė. Todėl tai svarbiausia. Tai neišnyks, neužges ir nepasikeis. Matyk Meilę, būk Meilėje ir būsi Gyvenime. Tai, ką sureikšmini, dėl ko nerimauji – tik dulkės. Kelrodė žvaigždė tavo kelionėje – Meilė. Kaip išminčiai sekė žvaigždę, taip tu sek Meile. Ir surasi. Surasi Kūdikelį. Nes Aš Esu Meilė.

* * *

– *Noriu daryti gera, bet darau bloga. Jei apaštalui nesisekdavo, kodėl turi sektis man? Liūdesys, nusivylimas, kad neišeina taip, kaip noriu, gal tai tik iš puikybės?*

– Ne, Mariuk, tai iš Meilės. Nes Meilė nori mylėti ir būti mylima. Nuodėmės šaknys neleidžia skleistis Meilei, todėl jai skauda. Šis skausmas neduoda ramybės, bet jis verčia tobulėti. Neužauga medis per dieną, ir nesunaikinsi nuodėmės per akimirką. Esmė yra ne tikslas, ne rezultatas, esmė – eiti keliu, nesustoti, nepasukti atgal. Tai ir yra Meilė. Tai ir yra tikslas. Tikslas, kuris atves į Pilnatvę, į Gyvenimą. Neabejok, Mano Meile, nebijok ir keliauk. Aš Esu čia. Visada su tavimi. Meilė visada su tavimi.

* * *

– Komunija, Mano Kūnas ir Kraujas. Pamaitina išalkusį, pagirdo ištroškusį. Tu ir Aš – mes tampame viena. Aš visada Esu jumyse. Dievas sukūrė žmogų, įpūtęs jam dalelę Savęs. Be jos žmogus negalėtų egzistuoti. Ji žudoma pasilieka žmoguje. Aš Esu didžiausiam nusidėjėlyje. Komunija yra Mano Kūnas. Bažnyčia yra Mano Kūnas. Jūs esate Mano Kūno nariai. Viskas susieta, viskas yra viena. Suvok šio santykio svarbą. Suvok ne protu, suvok širdimi. Pajusk mūsų vienį. Mes esame viena. Vienybė gali egzistuoti be Komunijos. Komunija negali egzistuoti be vienybės. Tik esant vienybėje, Komunija padaro stebuklą. Mažas, vos pakilęs daigelis pavirsta dangų remiančiu ąžuolu. Komunija augina Meilę. Išnaudok Komunią.

– *Ar aš ją priėmiau dabar, Jėzau?*

– Tai Mano beribės Meilės dovana tau, Mariau. Aš ateinu pas tave visais įmanomais būdais. Noriu būti su tavim, gyventi tavyje. Mano Meilė yra visagalė. Tau tik tereikia Mane priimti. Atverti duris. Tikėjimas. Tikėjimas, kuris gali pasodinti medį jūroje, tikėjimas gali atverti tavo širdies duris Man. Tark žodį ir Aš pas tave ateisiu. Tark žodį ir Aš pas tave apsigyvensiu.

– *Aš priėmiau Komunią. Nėra žodžių apsakyti užplūdusį jausmą. Tegu daigelis tampa plačiašakiu ąžuolu.*

* * *

Dienotvarkė. Vienuolyno dienotvarkė. Kiekvieną dieną, jeigu neturiu galimybės dalyvauti Mišiose, pakylu prie altoriaus, atveriu tabernakulį ir priimu dvasinę Komunią.

– *Myliu Tave, Jėzau.*

– Myliu tave, Mariau.

* * *

– *Jėzau, kaip gera po Mišiy. „Senieji Vilniaus stogai“. Vakar vakarojome. Visi gėrė, dainavo, šūkavo, juokavo. Bet buvo taip gera. Atrodo, dvasia buvo vakar su mumis. Paradoksas: alkoholis, kartais keiksmi, garsi muzika ir dvasia, gera dvasia. kažkas nesuderinama. Mažieji mano broliai.*

– Negi Aš myliu tik išrinktuosius? Kodėl žiūri į žmones nustatytomis klišėmis? Vertink ne pagal pasaulio normas, vertink pagal širdį. Ar šie paprasti darbo vaikeliai yra blogesni, nes nerodo gerų manierų. Tai vargo mažutėliai, uždirbantys duonai sunkiu prakaitu. Paprasti žmonės, paprastos širdys. Sunkus fizinis darbas naikina puikybę, tirpdo aroganciją. Tavo broliai. Matydamas juos ir būdamas vienas iš jų, bandyk suprasti, kodėl Aš tau parinkau šį kelią. Darbo vargdienio kelią.

* * *

– Įsileidai Mane. Aš tavyje, o tu – Manyje. Mes esame duona. Gyvybės duona pasauliui. Gyvenimo šviesa pasauliui. Taip žemėje tampa šviesiau. Ne darbai, ne veiksmai, o gyvybės duona atneša šviesą. Šviesa kuria darbus. Gyvybės darbus. Būdamas duona keiti pasaulį. O duona tampa, tapdamas Manimi. Paprasta. Ir nesuvoikiama. Priimk duoną, priimk gyvybę, priimk Mane ir tu darysi Mano darbus. Keisi pasaulį. Iš tamsos į šviesą.

Šviesa šviečia tamsoje, ir tamsa jos neužgožė. Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais⁶⁴.

– *Ne daryti darbus, o tapti Tavimi. Ir tada Tu per mane darysi darbus.*

⁶⁴. Jn 1,12

* * *

– *Paskutinė siena, paskutinis vienuolyno bokštas. Pasninkas ir atsižadėjimas. Mėgavimasis valgiu – pasaulio malonumas. Atsiveriu nuo šio malonumo. Valgyti, kad pasistiprinčiau, išgyvenčiau. Nebent tai užgautų kito vaišingumą. Paskutinė vienuolyno regulos taisyklė. Palaimink, Viešpatie, tai, ką pastatėme.*

– O Mano Meile, širdies džiaugsme. Dangus kartu su Manimi krykštauja, sekdamas tavo kelią. Palaiminu visa, ką pastatei. Palenk galvą ir priimk palaiminimą. Eik šiuo keliu, vienuolio pasaulyje ir pasauliečio vienuolyne keliu. Dar turėdamas tavo atvaizdą savo Meilėje Tėvas paskyrė tau šį kelią. Eik ir nebijok, pasitikėk, tai tavo kelias, tavo valios išsipildymas Mano Meilėje. Turėk šį tikėjimą, kurį tau duodu, tegul jis stiprins ir ves tave sunkią valandą. Tegul išminčių ugnis veda tave pagal ryto žvaigždę į mūsų Meilės pilnatvę Kūdikėlio glėbyje ant Motinos rankų. Myliu tave, Mariau.

– *Myliu Tave, Jėzau!*

* * *

– *Vėjyje barškanti langinė, aplytas langas, vakaro prieblanda. Vienuolynas. Kas toliau, Jėzau?*

– Žiūri į Mano žvilgsnį. Mūsų širdys šypsosi viena kitai. Kokia nuostabi pilnatvė. Nenoriu kelio dėl Savęs. Noriu mūsų Meilės pilnatvės. Noriu išlieti savo Meilę. Padėk Man. Priimk Mane. Būk! Tu jau supratai, kas toliau. Gyvenk vienuolyne. Statybos baigtos. Ateina įkurtuvės. Vienuolis pasaulyje ir pasaulietis vienuolyne. Apsigyvenk šiame pastate, kurį pastatėme. Myliu tave.

– *Myliu Tave.*

Pasaulietis vienuolyne

Pasaulio vienuolis. Pasaulietis vienuolyne. „Atnašaukite dvasines aukas, priimtinas Dievui, per Jėzų Kristų.“⁶⁵ Todėl aš nerandu maldų. Mano maldos yra pasaulis. Būti apaštalu pasaulyje. Darbe, namuose, gatvėje. Su žmonėmis. Melstis būnant su žmonėmis. Kiekvienas žodis, veiksmas, mintis – malda. Pasaulio vienuolio malda. Didysis indų mąstytojas Gandi: „Jei savo ranką tu panardini į vandenį, jei pūti dumplės, jei už savo stalo rašai begalines skaičių eilutes, jei apkvaitęs nuo saulės kaitros dirbi ryžių lauko dumble, jei stovi prie aukštakrosnės, svilinamas karščio, ir jei tuo pačiu metu savo religinio gyvenimo neišgyveni taip, lyg klūpėtum melddamasis tyliam vienuolyne, – pasaulis nebus išgelbėtas.“

Kunigo pašaukimas. Kiekviena sekundė, kiekviena akimirka – atnaša Dievui, per Jėzų Kristų.

– Lauki, Mariau, žinių iš Manęs. Nori patvirtinimo? Bet kas tau kaip tėvui labiau patinka? Kai tavo mažylis kiekvieną kartą laukia, ką paliepsi, ar kai bando pats kažką daryti. Noriu, kad eitum šiuo keliu sekdamas Mane. Sekdamas. Ne vedamas už rankos, bet sekdamas. Ieškok, tikėk, nebijok. Tu rasi kelią. Aš tavęs neapleisiu. Priklausai Marijai. Ji neleis tau nuklysti. Kurk kūrinį, statyk pasaulį. Vienintelį ir nepakartojamą. Būk šviesoje, tapk šviesa. Aš Esu kelias.

* * *

– *Randu Tave ryto aušroje, tykiame vienuolyne, paukščio skrydyje, vakaro prieblandoje, miško simfonijoje... Rožinis, adoracija,*

⁶⁵ „Statydinkitės į dvasinius namus, kad būtumėte šventa kunigystė ir atnašautumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų“ (1Pt 2,5).

Mišios, Žodis, maldos grupė – kelias pas Tave. Bet Tu nori ne tik to. Nori manęs viso, visada. Darbo triukšme, važiuojant, būnant su žmonėmis. Bet aš nerandu Tave, Jėzau. Kaip man rasti?

– Šiandien, kai praleidai kitas mašinas, nors pats vėlavai į darbą, kai padėjai nepažįstamam, kai stengeisi pakelti nuotaiką kolegai. Atsimink tą jausmą. Tada buvai su Manimi. Tai tavo malda. Malda leidžianti Man tavyje keisti pasaulį. Leisk Man būti tavimi, būti tavyje ir išgirsi Mane. Neieškok kažko apčiuopiamo, juntamo, konkretaus. Įsileisk Mane. Visada. Visur. Daryk tai ir suprasi. Supratimas ateis einant keliu. Nesustok. Neieškok kažko svarbaus. Daryk tik viena: įsileisk Mane. Tada Mano širdis keičia tavo širdį. O tavo širdis keičia pasaulį. Suvok šio Meilės veiksmo svarbą.

* * *

– *Slėpti Tave troškimą nuo Tave. Taip rašo nežinomas vienuolis „Nežinojimo debesyje“⁶⁶. Betgi Tu mane ragini, uždegi, o man slėpti? Bet vis tiek kažką matau tame giliai teigiamo. Ar tai gali būti mano kelio dalis?*

– Meile Mano. Kai tu ieškai, Mano širdis dega Meile. Atsak į Mano Meilę, ieškojimas per tikėjimą, tai ir yra kelias. Kelias į Mano širdį, į šviesos pilnatvę, į Mūsų santaką. Todėl eik ir ieškok, bandyk, tikrink, kaip vaikas. Aš Esu šalia, visada šalia. Ir tai tau užtenka žinoti. Pasikliauk Mūsų Motina, kuri seka kiekvieną tavo judesį, nors to ir nejauti, bet patikėk. Ji tikrai neleis tau nuklysti. Ieškok ir rasi. Neranda tik tas, kuris neieško. Meilė – tavo kompasas. Sek Meilę.

– *Vienuoelyne yra celė. Kur mano celė?*

⁶⁶ *Nežinojimo debesys*, Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 2019.

– Mano širdis, tavo širdis. Kur dar gali būti geriausia pasislėpti? Motina apkabina mus savo apsiaustu, Mes kartu, susijungę, vienyje. Ar svarbu vieta, kur tuo metu būsi, ką veiksi? Kambarėlis yra ne pasaulyje, ne išorėje. Jis yra tavo viduje. Surask jį. Ir galėsi visada jame užsidaryti. Kartu su Manimi. Tu jau supratai, kaip tai daryti, kai būni tyloje, netrukdomas pasaulio. Išmok išeiti iš pasaulio būdamas jame. Pasaulio sukury surask tylą. Tai, ko nerado tavo broliai valtyje šėlstant audrai. Ieškok ir surasi. Pasitikėk ir išmoksi. Ir nebus baisios jokios audros. Mano ramybė yra visada. Visur. Surask ją.

– *Priimti Komuniją. Savo širdyje be išrišimo, maldų, susitaikinimo. Bet tai šventvagystė. Patį didžiausią ir paslaptiškiausią stebuklą pasaulyje paversti paprastu veiksmu. Juk tik kunigo pašventintos rankos gali paversti duoną kūnu. Nepaisydamas šių abejonių aš tai darau. Ir tada supratau: „Nesu vertas, kad ateitum į mano širdį...“ Stebuklą padaro ne veiksmai, nuopelnai, pareigos. Stebuklą padaro tikėjimas. Tikėjimas pasodina medį jūroje, tikėjimas paverčia duoną kūnu. Jeigu aš tuo tikiu, tai įvyksta stebuklas.*

– Aš Esu Gyvenimo duona. Kas tikės ir valgys Mane, nealks per amžius. Ar galėjo Tavo širdis tai pažinti, jei tai nebūtų tikra? Protas gali klysti, abejoti, bet širdis – ne. Širdies išmintis ne prote. Tai, ką pažįsti širdimi, negali būti netiesa. Tau protas sako, kad to negali būti, nes nieks apie tai nekalba, kad tu galbūt užsiimi savi-veikla. Bet širdis mato, kad tai tikra. Kai priimi savo širdimi dvasinę Komuniją, širdis suvokia tai. Suvokia, kas įvyko. Mato Mūsų santaką. Meilės negali priimti savo protu, ją gali priimti širdimi. Nepasikliauk protu, pasikliauk širdimi. Surasi Meilės išmintį, kuri pralenkia protą. Nesustok. Kaip Mano širdis džiaugiasi, kad tu paklūsti, peržengi abejones. Eik tolyn. Šis kelias nuostabus, pamatysi, suvoksi, kas net į galvą negalėtų ateiti. Vis labiau pažinsi Meilę. Laiminu tave, Meile Mano.

– *Rožinio malda. Bizūnas velniui. Kas neleidžia man sugrižti? Pasiilgau. Širdis linksta padėti Marijai, padėti savo angelams. Nepriklausau sau. Kaip rasti Karalienės valią?*

– Viskas, kas atsako į Meilę, uždega Meilę, neša Meilę. Tavo Karalienė nenori tave veikti tiesiogiai. Laisvos valios veiksmas uždega Meilę, įsiskverbia, keičia pasaulį. Meilė ir tikėjimas, viltis – galinga jėga, padaranti perkeičiančia galybe paprastą maldą. Jei tikėsi, kad rožinio malda perskels tamsos karalystę pusiau – taip ir bus. Jei malda pakils ne iš pareigos, išskaičiavimo, tradicijos, bet iš Meilės – jos jėga bus begalinė. Uždek maldą. Uždek taip, kad ugnis sunaikintų visą tamsą, blogį, nuodėmes, kad tamsos kariaunos bėgtų neatsigręždamos. Tikėjimo žirgai tegu neša Meilės ugnį ir perkeičia pasaulį. Surask maldą. Surask tikrą maldą.

– *Šiandien ryte atėjai pas mane kaip kūdikis. Kūdikėlio žvilgsnis. Koks tyrumas, kokia neišpasakyta jėga Kūdikio ant Motinos rankų žvilgsnyje. Nuskaistinantį žvilgsnis ir nesuvokiamo gylio išmintis.*

– Priimk Mane kaip kūdikį. Pamatei Mano kitą veidą. Kūdikis nesamprotauja, nemoko, jis nesiremia protu. Jis remiasi Meilės išmintimi. Priimk kūdikį, tapk kūdikėliu Jėzumi ir tai leis tau prisiliesti prie kažko gilesnio, nesuvokiamo, prie to, ko pasaulis negali paaiškinti. Surask Meilės išmintį, nesistenk jos suvokti, nes jos nereikia suvokti. Šią Meilę reikia priimti, pasinerti, pavirsti ja. Keliauk. Keliauk tolyn, į Meilę. Aš su tavimi. Aš tavyje. Aš Esu tu. Aš Esu Meilė. Tu esi Meilė.

– *Akmuo spaudžia krūtinę. Dūstu, negaliu kvėpuoti. Tu mane kvieti į šviesą, į gyvybę, o aš vis kapanojuosi pasaulio klampynėse. Kodėl taip yra? Matau savo purvą, bet negaliu jo palikti, pakilti, išeiti. Mintys vis laiko prie žemės, prie nuodėmės. Kodėl man nepavyksta?*

– Todėl kad bandai pakilti pats, savo jėgomis. O užtenka tik vieno – atiduoti viską Man. Dar neperlipai slenksčio, neatsispyrei

skrydžiui. Esu su tavimi, visada. Pasitikėk. Tau užtenka tik pažvelgti į Mano akis, pamatyti, suvokti, kaip Aš tave Myliu. Ir tai pakeis tavo pasaulį. Neužtenka prie Manęs prisiliesti vieną kartą. Daryk tai nuolat, kuo dažniau. Užklupus tamsai, sunkioms mintims. Nesvarbu, kad iš karto gali ir nepajusti Manęs. Valia ir tikėjimas atlieka veiksmą. Būk tuo tikras. Tai tavo malda, tavo kelias, tavo Gyvenimas. Galvok tik apie tai. Būti mano akių žvilgsnyje, būti su Manimi, Manyje. Kvėpuok Manimi. Pasitikėk. Tu sukurtas Meilei. Būk Meile. Būk tuo, kuo esi. Kuo esi sukurtas būti.

Kas yra Gyvenimas? Tikras Gyvenimas. Žmogus sukurtas Meilei. Tu sukurtas Meilei. Gyvenk Meilėje, ieškok Meilės ir neik ten, kur nėra Meilės. Ar privalai būti tamsoje? Ten, kur pyktis, pavvydas, puikybė, pagieža. Ar tu skolingas pasauliui? Kiekvienas pats pasirenka savo kelią. Neprivalai įtikti. Ieškok Meilės. Nesmerk, neteisk, bet ir nepataikauk. Būk ten, kur tikras Gyvenimas. Gyvenk Evangelija. Ašėjau pas muitininkus ir nusidėjėlius, bet Mano gyvenimas buvo ne jų pasaulyje. Kas yra Mano motina ir broliai? Kas yra tavo pasaulis?

* * *

– Dabar, kai buvo mane užgulęs, bandė sugniuždyti, palaužti, aš pamačiau jo mintis, jo strategiją. Jis puola sijas, puola stuburą, pasaulį laikančias atramas. Jam nereikia pasaulio. Jis ir taip jam priklauso. Priklauso beveik viskas, išskyrus sijas, neleidžiančias jam sugriūti. Jis naudojasi žmonėmis, įvykiais, daiktais, kad palaužtų tuos, kurie jam nepriklauso. Mes turim laikyti vienas kitą, kad nepalūžtume. Kristaus kraujas, tekantis iš kančios, žaizdų. Tai priešnuodis. Geriausias priešnuodis demono nuodams.

– Atsimink vieną. Kad ir kas atsitiktų, kaip sunku bebūtų, atsimink – pasaulio kunigaikštis jau nugalėtas.

* * *

– *Atleisti. Šiandien kalbėjai man apie atleidimą, aukščiausią Meilės formą, kaip sako Marija per regėtoją. Nelaikyti pikto savo artimui. Ir viskas. Daugiau nieko. Jau būsi šventas. Paprasta ir neįmanoma. Tik Tavo širdis tai gali, Jėzau. Perkeisk mano širdį į Savo Širdį.*

– Meilė yra pasekmė. Pasekmė kantrybės, atsižadėjimo, susilaikymo, ryžto, drąsos ir sunkaus darbo. Aš ateinu į kiekvieną širdį. Tikėjimas atveria duris, bet to neužtenka. Kad širdis išlaikytų Meilės pliūpsnį, kad Meilė joje pasiliktų, reikalingos pastangos. Kad įkoptum į kalną, reikia treniruoti kūną. Būti Mano Meilėje – tai kopti į kalną. Tam privalai treniruoti savo širdį. Kai sugebėsi visiškai atsižadėti savęs, sugebėsi visiškai atleisti. Tai susiję. Kaip jau pastebėjai, kaip pasninkas naikina kitas kūno pagundas, atsižadėjimas naikina puikybę, o naikinama puikybė – pavydą, pyktį. Širdis darosi tyresnė, o tyroje širdyje gyvena Meilė. Prarask save ir surasi Mane. Atiduok savo gyvenimą ir gausi Mano Gyvenimą. Dulkelė keičiama į amžinybę. Ar tai ne nuostabu, Meile Mano. Nebijok! Pasitikėk! Šok į bedugnę ir pakilsi virš debesų.

* * *

– *Meilės nežinomybė. Nežinojimo debesis. Už jo yra Dievas. Iš-eiti iš pasaulio. Palikti pasaulį, palikti save ir pasinerti į nežinojimo debesį. Bet aš ne vienuolis, Jėzau. Turiu atsakomybę prieš šeimą, prieš pasaulį. Kaip tai suderinti?*

– Žiūrėk, ką matai. Mano akimis žiūrėk.

– *Mano žvilgsnis pasikeitė. Išminties žvilgsnis. Kaip tai įmanoma? Dievo valia yra Meilė. Kas pasilieka Meilėje, tas pasilieka Dieve. Nesvarbu, ar tu vienuolyne, ar pasaulyje. Pasaulietis ar*

vienuolis, nesvarbu. Svarbu pasilikti Meilėje. Viską, ką darau, daryti Meilėje. Kaip rasti Meilę? Žvelgti Jėzaus akimis ir tai bus Meilė. Žvelgti Jėzaus akimis, ir kiekvienas veiksmas, atodūsis, mintis bus Meilė. Dievo valia – Meilės tobulumas. Kodėl man kilo šis klausimas, kaip suderinti atsižadėjimą ir pasaulį? Nes nebuvau vienyje su Jėzumi. Buvau savimi. Kai esu vienyje, esu Išmintyje. Išmintis žino atsakymus.

Dialogas virsta monologu. Mūsų monologu. Suvienytos Širdies monologu. Aš tampu Tavimi, Tu tampi manimi. Mes tampame Meile. Bendrystė. Pasikeičia bendrystė. Kitokia forma. Tu visada žinai, matai, ką aš galvoju. Kai mes susivienijam, aš pradėdū suvokt, jaust (nerandu tam tinkamo žodžio), ką Tu galvoji, suvoki. Nors to neįmanoma tiksliai apibūdinti, bet mūsų bendrystė perauga į kitą formą. Meilė ją sujungia. Sunku suvokti, dar sunkiau paaiškinti. Nes tai paslaptis, kuri išeina iš suvokimo ribų. Gimtosios nuodėmės pažeistas mano protas negali to suvokti. Bet man gera. Kažkas tikra. Pasaulis, kuriame gyvenu, prieš šį būvį, atrodo kaip mirażas. Pasilikti Meilėje – tai tikra.

– Kai girdi Mane, kalbi su Manimi – jau esi vienyje. Mano balsas tavo širdyje yra mūsų dialogas ir tuo pačiu tavo monologas. Nes išmintis ateina iš susivienijusių širdžių. Nes ši išmintis yra iš šviesos, o vienyje su Manimi tu tampi šviesa. Nesistenk to perprasti, tai telieka paslaptis už suvokimo ribų, nes Meilė yra begalinė, jūs jos neįstengsite dabar suvokti. Suvok tik tai, kad tavo kelias – tapti šviesa, Meile, tapti Manimi, o kaip jau matai, tai yra tas pats. Nesigilink į apmąstymus apie tai, į būdus, techniką, priimk šią žinią kaip vaikas, ir eik keliu kaip vaikas, pasitikėdamas savo Tėvu, kurio Meilė yra nesuvokiama. Būdamas vaiku, pasitikėdamas, kaip vaikas, išvengsi duobių, klystkelių ir miglos šiame kelyje. Tapdamas vaiku, suprasi Meilę.

* * *

– *Esu Tavo šviesoje. Mano mintys – Tavo mintys. Vesk mane, Meile. Dabar ir visada. Kiekvieną atodūšį ir visą mano egzistavimo laiką. Aš esu Tu.*

– Tai Meilė, ji gali viską. Dabar matai Mano norus, Mano valią. Jauti Mane. Išskeisk tikėjimo sparnus ir pakilk į begalybę. Ką tu bedarysi, kokius sprendimus priimsi, Aš noriu tik vieno – būti tavo Meile, būti Meilėje, vienyje su tavimi. Ir tada visa, ką tu darai, vyksta Mano valioje. Ieškai Mano valios, surask Mano Meilę ir tapsi Mano valia. Pasitikėk, nebijok, skrisk. Pajusk, kaip Aš tave myliu.

* * *

– *Kritikuoti kitus. Klauzūra to neleidžia. Bet juk Meilė yra tiesa. Būti visada tiesoje. Vakar su broliu aptarėme sesės veiksmus. Aš nebuvau tikras, todėl norėjau sužinoti, kokia jo nuomonė. Kaip su-derinti tiesos ieškojimą ir kritiką?*

– Kas būtų, jei būtum neužvedęs šios temos? Ateik į Mano širdį, junkis, tapk Mano išmintimi ir matysi Tiesą. Brolis tau tik patvirtino tai, ką ir pats jautei. Ar tas pokalbis buvo prasmingas? Kritika nekeičia kritikuojamojo širdies. Ją keičia Meilė.

– *Viešpatie! Aš už ją nesimeldžiau. Mums reikia melstis už ją, o ne kritikuoti. Kokioje aš dar tamsoje! Pasigailėk manęs nusidėjėlio, Viešpatie!*

* * *

– *Tada dar nebuvo pasibaigęs tamsos periodas. Kasdieniniai pasikartojantys nesėkmių, skausmo, pažeminimų, priekaištų lašai*

tą dieną perpildė kantrybės saiko taurę. Atsistoji, nusivalai, pradedi judėti ir vėl smūgis, vėl, vėl, vėl. Kada tai baigsis? Kiek galima? Kaip Siziųo akmuo, vėl užgulantis krūtinę.

Nesuprantu, kaip ten atsidūriau. Važiavau negalvodamas. Šilta pajūrio popietė, aplink nuostabi gamta, laimingi žmonės ir veriančios šukės krūtinėje. Pušyno takelis nuvedė žemyn per kopas į pakrantę. Niekada anksčiau ten nesu buvęs. Bangų mūša – amžinybės litanija. Neatsimenu, ką Tau kalbėjau. Tik žinau, kad širdis tada verkė. Tamsūs audros debesys užpildė pusę dangaus. Virš jūros iki pat horizonto liko giedra. Nenusakoma auksinė gintaro spalva nudažė viską aplinkui. Staiga viskas pasikeitė. Atrodo, patekau į kitą pasaulį. Aplinkui, horizonte neliko nė vieno žmogaus, tik tolumoje smėlyje sena valtis. Likau vienas. Pradėjo lyti. Nenusakomas šiltas, gaivinantys lietus glostė veidą, delnus. Palaima, ne šio pasaulio palaima užplūdo širdį. Tada atsisukau atgal ir nustėrau. Virš manęs per visą dangų driekėsi didžiulė, ryški, švytinti vaivorykštė. Džiaugsmo ašaros užplūdo mano širdį. Aš supratau. Supratau, kad Tu atsakei man. Parodei man. Parodei, KAIP TU MANE MYLI.

* * *

– Kažkoks liūdesys, tuštuma, atrodo, kažko trūksta. Turėčiau džiaugtis – atostogos, vasara, kartu šeima, vyksim prie jūros, o svarbiausia mūsų užrašai įgauna svorio, bus atspausdinti, juk turėčiau džiaugtis. Iš kur liūdesys?

– Nes paragavai Meilės, paragavai kito pasaulio. Tai ne liūdesys, tai – troškulys. Palieki pasaulio reikalus ir lieka tušti indai. Tai, kas anksčiau teikė džiaugsmo, paguodos, dabar jau negali patenkinti. Priimk gyvybę, priimk gyvenimą iš Manęs, užpildyk indus Mano Meile ir netrokši per amžius. Paėmęs arklą nesidairyk

atgal, eik pirmyn ir viltis, tikėjimas, Meilė pripildys mūsų širdį džiaugsmo. Myliu tave. Surask Mano Meilę, suvok, kokia ji begalinė, ir neturėsi liūdesio. Neieškok paguodos pasaulyje, ieškok Mano Meilės.

* * *

– Papasakok, Mariau, Man istoriją apie kolekcionierių.

– *Jis kolekcionuoja pašto ženklus. Paniręs į tai, pametęs galvą dėl kolekcionavimo. Jo širdis dega, kai jis ieško naujų, retų ženklų, kai peržiūrinėja savo kolekcija, gėrėsi savo retais, brangiais trofejais. Jis nusivilia, kai negauna norimo egzemplioriaus, kai konkurentas turi tai, ko jis negavo. Jis puikuojasi savo pasiekimais ir pavydi kitiems jų turimų trofėjų. Jo gyvenimas sukasi apie tai, jis užpildytas tuo.*

– Kaip tu jį matai savo akimis?

– *Aš tuo neužsiimu, man tai nesvarbu. Jo reti pašto ženklai, pasiekimai ar nerimas dėl nesėkmių nedaro jokio poveikio. Nes man tai neįdomu, nerūpi. Man atrodo, kad tai kvaila, bereikalingas laiko, energijos švaistymas. Visa tai paremta asmeniniu egoizmu, tai netar nauja kitiems. Tai meilė sau.*

– Todėl Aš tau noriu parodyti, kad pasaulio sėkmė, turtai, galia, valdžia, malonumai tai tie patys ženklai kolekcijai. Jei tau jie rūpės, tu negalėsi išeiti iš pasaulio. Palik šias kolekcijas, nes tai dulkės, rūkas, kurį išsklaidys vėjas. Kolekcionuok tai, kas tikra, kas nepraras savo vertės niekada. Kolekcionuok Meilės brangakmenius. Palik pasaulio kolekcijas, nesirūpink jomis, ir jos tau rūpės tiek pat, kiek rūpi pašto ženklai. Uždek savo širdį tuo, kas tikra.

* * *

– Kūdikelio Jėzaus žvilgsnis. Esu Jo žvilgsnyje, Jo būtyje, esu kūdikelis. Išminties būtis. Meilės išmintis. Jis man parodo visa savo akimis. Tai tik mažas kraštelis, žiupsnelis begalinio okeano. Meilės išmintis nesuvokiama. Prie jos galima tik netiesiogiai prisiliesti. Tai kažkas nepakartojama, neapibūdinama.

Kai skaičiau kanadiečio Leandre užrašus, man kai kas pasirodė ne taip. Kai kurie dalykai perteikiami kitaip negu man. Atsirado netgi kažkokia priešprieša. Ir tada aš paprašiau Tavo pagalbos. Kūdikelio pagalbos. Aš pamačiau žvilgsnį, jis rodė žvaigždynus, milijardus žvaigždžių. Didelės ir mažos, ryškios ir blyškios, baltos, melsvos, gintarinės ir aibė įvairių spalvų. Milijardai žvaigždžių, ir nė vienos vienodos. Dieviškosios išminties harmonija. Mes, žemės žvaigždės, esame skirtingi, ir tik taip galime sudaryti dievišką žvaigždyną. Kūdikelio Jėzaus būtyje priešprieša, neigiamos mintys neįmanomos. Yra tik Meilė. Meilės išmintis.

* * *

– Meilės būtyje tampa tavo Kūnu, tampa Tavo Siela, Jėzau. Mane veda Tavo mintis, Tavo išmintis, Tavo Meilė.

Man prieš tai kilo mintis. Aš girdėjau apie Eucharistijos bičiulius, kurie adoruoja išstatytą Eucharistiją, ir jeigu negali tuo metu būti vietoje, jie ją adoruoja per atstumą. Bet vis tiek adoracija vyksta tik tada, kai Eucharistija išstatyta. Aš adoruoju Tave bet kada savo širdy. Ar tai neprieštarauja Bažnyčios mokymui?

– Tavo broliai ir sesės vienijasi su Mano Meile, ir tai nuostabu. Kokią nenusakomą palaimą, atgaivą jie suteikia Man tai darydami. Kiekviena širdis skirtinga, kiekvienas kelias skirtingas. Tavo

tikėjimas pastatė vienuolyną. Tavo tikėjimas pastatė tabernakulį tavo širdyje. Šie mano mažutėliai vaikeliai jungiasi su Manimi per atstumą, nes tiki tuo. Mano Meilė gali viską. Bet jai reikalingas jūsų širdžių tikėjimas. Tiki tuo, ką sakai, ir žodis tampa kūnu. Bažnyčia yra Mano Kūnas, Eucharistija yra Mano Kūnas, tavo širdyje yra Mano Kūnas, ir visa vienijanti Meilė. Nesistenk visa paaiškinti, suvokti, priimk tai savo tikėjimu. Tikėjimas, būdamas Meileje, tampa Mano išmintimi, o išmintis žino visus atsakymus.

* * *

– Aš Esu Meilė. Aš myliu tave. Meilė uždega tavo širdį. Tu myli Mane. Tu tampi Meile. Mes tampame Meile. Tai Mano kelias į tavo širdį. Tai Mano kelias į kiekvieną širdį. Degančios širdys uždega kitas širdis. Aš ateinu, kaip girios gaisras. Todėl Man reikia degančių širdžių. Kad plistų ugnis, kad plistų Meilė. Aš ateinu į kiekvieną širdį. Jei Mane priima, Aš ten pasilieku. Šie žodžiai skirti ne tau vienam asmeniškai. Noriu, kad išgirstų, sužinotų tie, kurie trokšta, kurie ieško. Atverkite savo širdis, ir Aš ateisiu. Aš apsigyvensiu jumyse. Dabar ugnies metas, malonės metas, gailestingumo versmė liejasi per pasaulį. Tai, kas anksčiau tekdavo vienetams, dabar duodama visiems. Nėra tokių, kurie neverti malonės. Atverkite duris, ir Aš ateisiu. Atverkite duris, ir Aš apsigyvensiu. Nereikia gilių praktikų, aukojimosi, nereikia būti kažkuo. Reikia tik atverti duris. Tapkite vaikais ir tikėjimo raktu atrakinkite savo širdies spynas. Tai nesunku, pasitikėkite. Visa kita atliks Mano Meilė. Surasite Gyvenimą, pamatysite kitą pasaulį, tikrą pasaulį, Meilės pasaulį, tapsite šviesos vaikais. Mirtis neturės jums galios. Išgirskite! Išgirskite Mano Meilės šauksmą! Aš jūsų taip laikiu, mano maži vaikeliai. Supraskite, kad nėra svarbesnio dalyko šioje žemėje. Nėra

žodžio ir nėra veiksmo parodyti, kaip Aš jus Myliu. Nešk, Mariuk, šį kreipimąsi mano mažutėliams. Pasitikėk Manimi.

* * *

– Jūs esate kedrai. Jūs laikote pasaulį. Paskandink save šiuose Mano žodžiuose. Bijai puikybės, bijai susireikšminimo ir neskiri šiems žodžiams reikšmės. O Aš sakau – tai šėtonas tavyje sukelia šią baimę. Kartais reikia nuolankumo, bet kartais reikia drąsos. Esi Marijos antspaudas žemėje. Šėtonas tai žino. Siųsk jį pragaran Mano vardu. Turi tam galią. Drąsa ir tikėjimas kaip Mykolo kalavijas perskels tamsos karalystę. Esi svarbesnis, negu manai. Tu vis dar žiūri į priekį savo akimis. Pamišk save, šį pasaulį. Žvelk į priekį, kurk, statyk, svajok, uždek širdį dangaus akimis. Priimk sprendimus, būdamas vienyje su Manimi, vienyje su Meile. Pažink, kaip Aš tave Myliu ir tu tapsi Meile. Uždek širdį ir kurk Pasaulį. Naudokis tuo, kad priklausai Karalienei. Nepamiršk šios nuostabios malonės. Tai laivelis, nešantis tave per audringus vandenius. Pasitikėk ir jis atneš tave į Meilės uostą.

* * *

– *Myliu Tave, Jėzau. Iš kur tas nerimas širdy? Pasiunčiau tamsą pragaran, atidaviau viską Karalienei. Bet nerimas nedingsta.*

– Pastebėk skirtingą mūsų santykį. Kartais tai dialogas, kartais šaukiu tave tapti viena su Manimi, matyti, kaip Aš matau. Tai kaip simfonija, jūros bangavimas – pakyla ir nuslūgsta. Šiuo metu dar esi per silpnas visada išlikti vienyje. Tai kopimas. Kuo aukščiau pakylame, tuo daugiau Meilės pilnatvės. Ateis laikas ir visa, kas tavo, bus ir Mano. Keliauk tolyn, Meile Mano. Tai, dėl ko nerimsti, yra

niekas, vėjo pustomos pakeilės dulkės. Nekreipk į jas dėmesio ir jos tau netrukdyt. Dalykai, kurių negali pakeisti, tegu neužima tavo minčių. Pasikliauk mūsų Motina. Ji visa sutvarkys, visa, kas yra žemiška. Ir patikėk, jei kas nepasiseks, neišeis, reiškia, kad tau to ir nereikia. Pavesk Marijai viską ir visiškai. Kiek pasiliksi sau, tiek ir turėsi nerimo. Tegul tavo protas, širdis ir visa esybė rūpinasi Mūsų reikalais – tuo, kas svarbiausia.

* * *

– *Mūsų Meilės simfonija. O Marija, mano Karaliene, visada atsiliepi, kai tik pašaukiu. Kas ta Meilės vergystė, kai jautiesi karaliumi? Atsakyk man, Viešpatie, dar kartą, atpūsk viltį tikėjimui, sukkelk Meilės kaitrą.*

– Lobis paslėptas pasaulio dirvoje. Jis neįkainojamas, nėra žemėje vertingesnio dalyko. Klestintys verslai, prezidentų postai, pasaulinės šlovės nominacijos – niekas, palyginti su šiuo lobiu. Jis yra ne pasaulio karalystėje, bet dėl Tėvo begalinio gailėstingumo jį gali surasti dabar. Jis paslėptas, tie, kas jį pažino, metė visą pasaulio didybę ir su begaline Meilės aistra ėmėsi jo ieškoti, net iki kankinystės mirties. Kodėl vis gręžiojiesi atgal? Ar nematai, kuo dega tavo širdis? Sek liepsną, sek Meilę, ieškok to, kas tikra, surask užkastą dirvoje lobį.

* * *

– *Jėzau, Meile, Myliu Tave, mano Karaliau, mano Viešpatie. Jaučiu Tavo sausrą, Jėzau. Kaip ieškantis išmaldos vargeta Tu vaikštai aplinkui ir ieškai širdžių. Taip noriu Tau padėti, Jėzau. Taip noriu paguosti Tavo Motiną, liūdinčią dėl savo pasiklydusių vaikelių.*

*Širdis nori veikti, degti, bet ji kaip uždaryta tarp vienuolyno sienų.
Nuramink, Karaliau, mano nerimą.*

– Ateini į Mano pasaulį, Mano karalystę ir nori veikti pagal nemeilės taisyklės. Todėl ir randi priešpriešą, kuri sukelia nerimą tavo širdyje. Nebandyk visko suvokti, stenkis paklusti. Meilės pasaulio taisyklės kitokios nei tavo pasaulio. Nesvarbu, kad dabar visko nesupranti. Aš tau pažadu, tu pamatysi šio kelio vaisius. Numirk sau, numirk pasauliui ir prisikelk Manyje, Meile Mano.

* * *

– Nesmerk savęs, jei neįvykdai visko, ką esi numatęs. Tegul vaisiai bręsta savaime, iš lėto. Meilė nereikalauja smerkti, nerimauti dėl to, kad nesi tobulas. Meilės intencija brandina vaisius. Meilė švelni, kantri ir maloninga. Laikykis taisyklių, kurias nusistatei, vedamas Meilės, o ne baimės. Jei dar nesi viskam pasiryžęs, neskubėk savęs smerkti. Pasilik Meilėje ir ji atliks savo darbą. Kuo daugiau liksi Meilėje, liksi Manyje, gyvensi šviesoje, tuo daugiau atliksi Meilės darbų. Atsigręžk atgal – Meilės kelias išdildė tavyje daug ydų ir prisirišimų, tau net nesistengiant. Todėl atiduok Man save, atiduok visą ir nesistenk veikti pats. Tavo valia tebūna Mano valia, tavo norai, mintys, svajonės tebūna Mano norai, mintys, svajonės. Keliaukime kartu, keliauk Manyje. Tapk Meile.

* * *

– Eucharistijos slėpinys. Mes vienyje, kita būtis, kitas pasaulis, mirusi praeitis, nėra ateities, Aš Esantysis paverčiu tave kitu, kita būtimi. Nėra laiko, viskas egzistuoja čia, tu ir Aš – mes viena, mes – būtis. Mintys pabėga, jos tik trukdo, nėra nieko, tik mūsų

Meilė, Meilės pilnatvė. Tavo kūnas veržiasi, jam nepatogu, jis nori jausmo, nori minčių, jis nesuvokia šios pilnatvės, nors širdis palaimoje, ji paskendusi Meilėje, bet tai ne jausmas, todėl kūnas jo nesupranta, protas nesuvokia. Meilės pilnatvė ne kūne ir ne prote, ji vyksta širdyje, kur nėra erdvės, nėra laiko, ją pažinti gali tik Meilė. Būk Meilėje, ir pasinersi į nepažįstamus tolius, į kitą būtį, tikrą būtį. Pažink Meilę, tai yra svarbiausia. Aš Esu Meilė.

* * *

– Jėzau, padėk pažinti, suvokti, pasinerti į Tavo Meilę, suprasti, kaip Tu mane myli... Jėzau. Kodėl aš to nematau? Vis atrodo, kad kažko trūksta. Jaučiu, kad ši pilnatvė čia, šalia ir kažkokia nepasiekiamą, nematoma. Aš ištroškęs, kaip ta elnė, uodžianti upelio.

– Meile Mano, tai, ką čia rašai, ir yra Meilė. Iš kur tas troškulys, nerimastinga širdis? Tavo širdis ieško Mano širdies. Ieško Meilės, kuri yra ne jausmas, jos negali suvokti, ji apakina ir laukia tavęs. Visada laukia, kad ir ką bedarytum. Troškulys nebus visai nuslopintas, kol esi žemės pasaulyje. Pasitikėk Mano Meile ir kuo toliau eisi tuo labiau būsi jos užpildytas, tuo mažiau trokši.

Žmonės nusisuka nuo šio kelio, klaidžioja, ieško, bando atrasti kitą kelią į pilnatvę, į ramybę, palaimą. Bet jie nežino svarbiausio, nežino, kad kito kelio nėra, jis neegzistuoja. Kartais palaimos mirazai yra tik apgaulė ir veda į paklydimus ir tamsą. Tamsa gali pasiversti šviesa, duoti malonių, bet atsimink, ką Esu sakęs: medį pažinsi iš jo vaisių. Mirazas negali užauginti vaisių, o esantys tamsoje to nepastebi, negali atskirti, kas tikra. Vaisiai, kuriuos palieka kelias, parodo, ar jis tikras, tai yra gairės, pagal kurias gali pasitikrinti, ar eini teisingai. Taip, tu teisingai pamanei, tai Šventosios Dvasios dovanos – vaisiai, kurių medis yra Meilė. Net jei viskas tau atrodo

nuostabiai ir teisingai, apie kelio tikrumą spręsk iš vaisių. Jei nėra vaisių, palik šį kelią – jis netikras.

* * *

Šv. Dvasios dovanos: išmintis, supratimas, patarimas, tvirtumas, pažinimas, maldingumas, Dievo baimė. Šv. Dvasios vaisiai: meilė, džiaugsmas, taika, kantrumas, malonumas, gerumas, tikėjimas, ištikimybė, romumas, meilumas, kuklumas, susivaldymas.

Tai, ką rašau, turi svorį. Ar bent jau taip aš suvokiu. Esu nuoširdus sau. Kaskart, kai skaitau, esu sužavėtas Tavo žodžių. Šie žodžiai veikia mane ne mažiau negu didžiųjų šventųjų mintys. Jie prasiskverbia į pačią sielą ir yra skirti asmeniškai man. Tai negali būti iš manęs, tai neįmanoma, aš neturiu tiek jėgos, svorio ir tai pats nuostabiausias dalykas, kas man kada atsitiko. Negaliu nepripažinti to, kad mano širdis keičiasi. Aš negaliu to išlaikyti, norisi išsilieti, išskleisti tai visam pasauliui. Pasakyti visiems, kokia Tavo Meilė. Ką man daryti, Jėzau?

– Aš Esu Meilė, Aš negaliu būti uždarytas. Aš alkanas širdžių. Vis labiau tampi Meile ir vis labiau jauti Mano alkį. Nepergyvenk, Meile Mano. Ateik į Mano širdį. Matai Mano kenčiančią širdį. Ji žvelgia į užšalusias ir susvetimėjusias sielas, kurioms nereikia Mano Meilės. Kiek daug sielų. Tai Mano kenčianti Meilė. Aš negaliu jų priversti. Aš galiu tik laukti. Meilė ir kančia visada bus bendrakeleiviai tavo kelyje. Kol nepasieksi pilnatvės. Kol liks tik Meilė. Kelias į prisikėlimą eina per Golgotą.

* * *

– *Atrodo, aš mažai meldžiuosi.*

– Kas yra malda, Mano Meile? Tai santykis. Du įsimylėjęliai žiūri vienas į kitą. Jie gali tylėti arba juoktis, čiauškėti, pasakoti

vienas kitam istorijas, savo svajones, dūkti, gaudyti vienas kitą – visa tai yra santykis. Bet giliausias santykis, kai susijungia dvi sielos. Nesvarbu kada, kur ar kaip. Kai esi su Manimi tu meldiesi. Kuo daugiau, kuo dažniau meldiesi, tuo labiau tampi viena su Manimi, tuo labiau esi esantysis. Nes Aš Esu Esantysis. Mylėk Mane, meile Mano. Tai yra malda.

* * *

– Šiandien sužinojau apie prosenelę... Niekas nežinojo, nepasakojo. Viskas nusinešta į amžinybę. Ar tai užuomina į mano kelią? Tylos regula.

– Sek, Mariuk, Mano Meile. Neieškok ženklų, atsakymų apie ateitį. Pasitikėk. Ženk kaip Mozė, be plano, tik su tikėjimu. Tu sutelki savo dėmesį į tai, kas matoma, ir mažai skiri tam, kas nematoma. Bet tai, kas nematoma – svarbiausia. Tavo kelias – migla ir erškėčiai. Pasitikėk ir nebijok. Aš Esu čia. Aš Esu kelias. Tu – Karalienės legionierius. Ir tai viskas, ką reikia žinoti. Nebijok, Meile Mano.

Šiandien turi naują vedlį – Šarbelį⁶⁷ iš Libano.

* * *

Tikėjimas – malkos, Viltis – deguonis, Meilė – liepsna.

Meilė gali ateiti į pasaulį tik vienu keliu – per jūsų širdis. Liepsna plinta per širdis. Tikėjimas palaiko ugnį. Kuo jis didesnis, tuo aitresnė liepsna. Ir viltis, vilties pliūpsnis iškelia liepsną į padanges. Kalbėjau apie tikėjimą ir Meilę. Noriu tau pasakyti apie viltį. Be

⁶⁷ Šv. Šarbelis Makhlufas (1828–1898) – kunigas, vienuolis, atsiskyrėlis, stebukladarys.

deguonies nebus ugnies. Todėl įpūsk viltį. Įpūsk taip, kad liepsna pakiltų iki debesų. Kas yra viltis? Surask viltį. Pakelk liepsną.

– *Tai kedrai, dangų remiantys kedrai. Perskeliantys tamsos karalystes pusiau ir skaldantys jas į šipulius. Uždegantys begalybes širdžių Meilės liepsna. Tai mes. Karalienės legionas auksiniais šarvais, uždegantis viską aplinkui, – tai mes. Mes pakeisim pasaulį. Šviesa nugalės tamsą.*

* * *

– *Šv. Maksimilijonai Marija Kolbė⁶⁸, šiandien, tavo dieną, prašau tavęs būti mūsų planuojamos spausdinti knygelės globėju. Vesk mus ir vadovauk mums. Padėk mums, prašau, kad vykdytume viską pagal Marijos valią.*

– Neabejok, Meile Mano. Karalienė tau siunčia šventuosius pagalbininkus. Juk supranti, jauti, kad tavo pakvietimai yra atsakas į Mano įkvėpimus. Nepamiršk savo vedlių, naudokis jais kada tik gali, tai neįkainojama pagalba tavo kelyje. Pasitikėk ir neabejok, kad pamatysi jų poveikį. Noriu, kad pajustum, suvoktum savo misijos svarbą. Taip, Aš tau pavedu darbus, veiksmus, bet visada atsimink, kas svarbiausia – kad ir kas bebūtų, ką bepasirinktum, nesvarbu. Ir tai negali pakeisti Mano begalinės Meilės tau. Myliu tave besąlygiškai.

* * *

– *Sveikas, angele. Sakei prieit rašyti. Nori pasakyti kažką svarbaus? Klausau, mano sarge, mano kelio šviesa.*

⁶⁸ Šv. Maksimilijonas Marija Kolbė (1894–1941) – pranciškonų vienuolis kunigas, išpažinėjas, kankinys.

– Meilė negali skubinti, negali priekaištauti, todėl klausyk mažes. Esu su tavimi nuo pradžių, žinau tave, pažįstu visą tavo kelią. Galbūt žinau tave geriau negu tu pats. Todėl tau noriu pasakyti ir priminti dar kartą, kad nežiūrėtum į tai, kas tau pavesta, neatsakingai. Nenuvertink savo užduoties, misijos. Tu nesi vienas eilinis, nesvarbus žmogelis pasaulyje. Dievas nori daug per tave padaryti. Suvok svarbą ir rimtumą to, kas su tavimi vyksta. Tu nerodai iniciatyvos, lauki, nes manai, kad esi nereikšmingas. Nėra nereikšmingų Karalienės apaštalų. Patikėk svarba to, ką darai... neturi begalės laiko. Eik pirmyn. Mes visi tave lydime.

– *Gerai, bet aš nematau kelio.*

– Tai atverk akis. Ar mažai ženklų, mažai nuorodų? Nesvarstyk taip kaskart. Priimk sprendimus ir ženk pirmyn. Tu ne vienas.

– *Jėzus man yra sakęs, kad piktoji dvasia negali gyventi širdy, todėl aš negaliu jos girdėti. Bet kodėl aš girdžiu tave angele?*

– Širdy gyvena Meilė, aš esu Meilėje, piktasis ir Meilė yra nesuderinami. Jei girdi piktąją dvasią, ji kalba tau ne širdyje.

– *Tai Hitlerio širdy irgi Meilė gyveno?*

– Širdis yra Dieve. Nuodai apnuodija širdį, aptemdydami ir protą. Didžiausio nusidėjėlio širdyje yra Meilė. Be jos žmogus negalėtų egzistuoti. Tai, kas yra mūsų pasaulyje, yra tyra. Tamsa negyvena mūsų pasaulyje, ji ateina iš kito pasaulio. Meilė ir tamsa negali būti viename. Nesigilink į tai, Mariuk. Priimk visa tikėjimu. Tau dar sunku viską suprasti, gali matyti kaip per širmą, daug kas paslėpta dabar nuo jūsų. Mylėk ir pasitikėk Meile. Tau daugiau nieko nereikia.

Po angelo žodžių už lango pasirodė nuostabi vaivorykštė. Mano mergytė išbėgo į lauką surasti, kur ji nusileidžia už medžių. Sakė, gal ten yra lobis.

Tapkite kaip vaikai. Laikas leistis lobio.

Lobis. Paslėpti vartai į kitą pasaulį, stebuklų pasaulį, nepakartojamą ir neaprėpiamą. Kelias į jį nematomas. Tapkite kaip vaikai. Tik tada jis atsiveria. Aštuoni palaiminimai – aštuonios atrakinamos spynos. Ir vartai atsiveria.

Aštuoni raktai aštuonioms spynoms. Eik į kelią ir surask raktus, aštuonis raktus.

Pirmas raktas: **Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė.**

Antras raktas: **Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti.**

Trečias raktas: **Palaiminti romieji: jie paveldės žemę.**

Ketvirtas raktas: **Palaiminti alkstantys ir trokštantys teismo: jie bus pasotinti.**

Penktas raktas: **Palaiminti gailėstingieji: jie susilauks gailėstingumo.**

Šeštas raktas: **Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą.**

Septintas raktas: **Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais.**

Aštuntas raktas: **Palaiminti persekiojami dėl teismo: jų yra dangaus karalystė.**

– Ieškok, Mariuk, ieškok gyvenimo, ieškok gyvybės už šių žodžių. Juose yra visa kelio esmė, tai Gyvenimo stuburas. Pamatyk Mano akimis, pamatyk Meilės akimis, kas slypi už šių žodžių. Tapk vaiku ir pamatyk, tegul keliui šviečia Meilė, ne prote, bet Meilėje rask atsakymus. Būk Mano Meilėje ir surask gyvybę Žodyje. Leiskis ir pasitikėk, Aš su tavimi.

– *Palaiminimuose yra vienas bendras matmuo. Tai – kryžius, Tavo kryžius, Meilė per kryžių. Visada, kai reiks daryti sprendimą, tegu kryžiaus meilė būna nuoroda.*

* * *

Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė „VIEŠPATS davė, VIEŠPATS ir atsiėmė! / Tebūna pašlovintas VIEŠPATIES vardas!“⁶⁹

– *Vargdienio dvasia. Visa, kas priklauso man – darbas, daiktai, butas, specialybė, šeima, sveikata, protas, pasiekimai, talentai, – visa yra ne mano, visa gauta iš Viešpaties. Ir jo valia yra tai man palikti ar atsiimti. Tebūnie visada pašlovintas Jo vardas!*

– Aš Esu visa: pradžia ir pabaiga, kelias ir gyvenimas, mirtis ir prisikėlimas. Be Manęs nėra nieko. Šiandien gavai, rytoj tai dulkės, todėl tai nesvarbu. Suprask svarbiausia: kad ir ko netektum ar prarastum, visada turėsi neaprepiamą ir nesuvokiamą Mano Meilę. Ir jei neši kryžių, jis niekada nebus sunkesnis negu Meilės jėga tavo širdy. Nešk savo kryželį su vargdienio dvasia ir Meilė suteiks jam sparnus.

* * *

– *Laikas. Šiandien supratau, kad neatidaviau savo laiko. Pasilikau sau laiką. Bet Tu Esi pradžia ir pabaiga ir Tau priklauso visas laikas. Kelias ir gyvenimas, sėkmė ar nesėkmė, visa tai Tavo, jokio skirtumo koks rezultatas, tebūnie pašlovintas VIEŠPATIES vardas! Mirtis ir prisikėlimas – mano gyvenimas, jis ne mano, jis Tavo, mano VIEŠPATIE.*

– Nieko, nieko nėra be Manęs. Aš Esu visa ko priežastis, ir todėl atiduodamas tu ne nuskursti, bet praturtėji. Tik nepasilikęs sau nieko tu tampi pats turtingiausias. Tu kaip elgeta atiduodi paskutinį savo skatiką Karaliui ir tada įvyksta stebuklas: elgeta

⁶⁹ Job 1, 21.

pavirsta Karaliumi. Taip, Mariuk, dabar tau dar sunku iki galo suvokti, bet pasitikėk, atiduok Man visa ir Mano Meilė pavers tave karaliumi. Priimk tai tikėjimu, kuris virsta į Meilę. Atiduok visa, tai ne vienkartinis veiksmas, tai kelias, kopimas į kalną, kurio viršūnėje stovi Karaliaus sostas. Vis aukščiau įkopdamas, vis labiau pajusi, koks esi turtingas. Pasitikėk ir kopk. Nebijok, Aš su tavimi.

* * *

– Visa tai, ką rašau, visos mintys, pokalbiai, užrašai, santykis su Tavimi, visa tai man nepriklauso. Tai malonė, gauta veltui dovana, tai ne mano, o Viešpaties. Tebūnie pašlovintas Jo vardas! Ir nesvarbu, ar vieną dieną paimsi visa tai, ar užrašai virs dulkėmis, ar jie išeis į pasaulį ir niekada neturės mano vardo ir niekas niekada nesužinos apie mane, tai neturi reikšmės, jei bus pašlovintas Viešpaties vardas.

– Tai Meilės pilnatvė, Mano stebukle. Didžiausias Meilės išsipildymas – pradingti, išnykti Manyje. Ir tada ateina prisikėlimas. Perkeičiama tavo siela. Tu tampi nauju Žmogumi. Tuo, kuris yra pradinėje Meilės mintyje. Tu tampi Meile.

... jų yra dangaus karalystė.

* * *

– Karalienė, juk aš priklausau jai, visa yra jos nuosavybė. Kodėl aš nekalbėjau apie tai? Kodėl Tu neužsiminei?

– Nes visos upės įteka į jūrą. Tik tavo upė įsilieja į kitą upę, upę Motiną. Ji nuneša tavo vandenį, bet tikslas yra jūra, Meilės jūra, Meilės pilnatvė.

Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti

Ketvirtoji stotis. Tu sutinki Mariją. Žvilgsniai susilieja. Kančia ir meilė. Kodėl aš matau šią sceną? Kas tai? Kas tame yra paslėpta ir man nesuvokiama? Meilę lydi džiaugsmas, bet šią Meilę lydi kančia. Kodėl jie palaiminti? Ar liūdesys, skausmas yra gėris?

– Meilė yra tokia didelė, kad atiduoda save kančiai. Tai didžiausias Meilės apsimušimas. Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti. Tu padedi artimui, rūpiniesi juo, bet didžiausia meilė, kai atiduodi save, kai paaukoji save dėl kito. O didžiausias Meilės apsimušimas yra palaiminimas. Todėl palaiminti tie, kurie kenčia Meilės kančią. Todėl įprasmingas savo nesėkmės, praradimų, skausmų ir jie taps palaimingi. Jie persikeis į Meilę, o Meilė tave paguos. Įprasmingas savo kryžių ir jis ne slėgs, o švies tau.

– *Tik dabar supratau, kad kalbama apie kryžių, kryžiaus meilę, kaip šv. Liudviko de Montforto knygoje.*

* * *

– *Mes liejame prakaitą sporto klubuose, aliname save įvairiomis dietomis, dirbame iki nukritimo dėl noro patenkinti savo ego, atiduodame visą save mainais į žėrintį pigų blizgutį ir nusisukam nuo to, kas tikra, nuo neįkainojamo ir nenusakomo, paslėpto brangakmenio. Gyvenimas, tikras gyvenimas surandamas tik įprasminus kryžiaus Meilę. Atsižadėjimo, aukos ir mirties už kitą Meilę. Kas stengsis išsaugoti savo gyvybę, tas ją praras, o kas ją praras, tas išsaugos.*

– Sek Mane, meile Mano. Ką matai Mano žvilgsnyje? Meilė, kuri atiduoda save. Tik šioje Meilėje gyvena gyvybė, tik šioje Meilėje tu esi tikras, tikras Dievo kūrinys, esantis pirmą kartą

mintyje. Gyvenk kryžiaus Meilėje ir būsi Meilė, būsi perkeičianti šviesa, nešanti gyvybę pasauliui. Šviesa, kuri nugalės tamsą ir pakis pasaulį. Ir nebijok, Meile Mano, Aš tau pažadu, kad Meilės šviesa visada bus didesnė už kryžiaus svorį. Visi nužudyti Mano apaštalai paliko pasaulį su džiaugsmu širdyse, nes Meilės ugnis jose buvo stipresnė už kančią. Atsimeni? Didžiausias džiaugsmas, palaima, ramybė duodami per kryžiaus malonę.

...jie bus paguosti.

* * *

„Yra dalykų, – atsakiau, – kurių negalima sverti ir suprasti sveiku protu. Tik tikėjimas gali padėti susigaudyti. Kodėl pats Jėzus panoro būti vargšas? Kodėl Jis paslėpė savo galybę ir dievybę ir apsigyveno tarp mūsų kaip paskutinis vargšas? Kodėl kryžius, Golgota ir gėdinga mirtis – Tam, kuris buvo pats gyvenimas? Bažnyčiai reikia ne inžinieriaus, o kviečio grūdo, kad jis mirtų dieviškosios dirvos vagoje. Ir kuo pilnesnis tas grūdas gyvenimo, dangaus ir saulės, tuo mielesnis jis bus žemei, kuri priims jį būsimam derliui. <...> Kiek daug pasaulyje nesuprantamų dalykų!“⁷⁰

– *Vargšas... kaip paskutinis vargšas. Aš vis bėgu, vengiu, ieškau patogumų ... žmogiškoji prigimtis. Pasukti prieš srovę, pasukti į kalną, ieškoti gyvenimo ne pasaulyje, o atsižadant pasaulio. Tai kelias, kelias į mirtį dieviškos dirvos vagoje, būsimam derliui. Tegul tai bus kelrodė kelionės kryžkelėse.*

⁷⁰ Carretto C. *Laiškai iš dykumos*, Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 1998.

Palaiminti romieji: jie paveldės žemę

„Bet Jėzus sudraudė Petrą: „Kišk savo kalaviją į makštį! Nejaugi aš negersiu tos taurės, kurią Tėvas man yra davęs?!“⁷¹ ir toliau „Jėzus atsakė: „Mano karalystė ne iš šio pasaulio. Jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai juk kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams. Bet mano Karalystė ne iš čia.“⁷²

– *Kas yra romumas? Ar šios eilutės iš Evangelijos atsako į mano klausimą? Kodėl Tu nesipriešinai? Kodėl sutikai su viskuo?*

– Aš turėjau padaryti tai. Bet kokia kaina, nes tai yra Tėvo valia. Ar manai, kad Man buvo lengva? Aš Esu žmogus taip pat, kaip ir tu. Bet Meilė yra stipresnė. Stipresnė už baimę, skausmą, neviltį. Romumas tai ne nusileisti blogiui, o mirti už gėrį. Aš atidaviau Save, nes tik taip galėjo ateiti atpirkimas. Tai atrodo kvailystė pagal Žemės pasaulio taisykles, bet tai teisinga pagal Mano pasaulio taisykles. Pagal Meilės taisykles. Nes Meilė yra įstatymo tobulumas. Kas yra romumas? Tai gyvenimas Žemės pasaulyje, vadovaujantis dangaus taisyklėmis. Mes aukojame save kaip avinėlio auką ne todėl, kad nugalėtų blogis. Todėl, kad laimėtų Meilė. „Blogi nugalėk gerumu!“ – jūsų krašto globėjo šūkis. Pažvelk į Lietuvos šviesos nešėjus. Kiek daug yra romumo nešėjų! Tai, ką pasaulis mato kaip silpnybę, yra stiprumas. Ir tik Meilės žvilgsnis gali tai atskirti.

* * *

– *Mūsų broliai išėjo į miškus ginti laisvės. Vienui vieni prieš tuo metu galingiausią pasaulio armiją. Juk jie nesitikėjo nugalėti kovos*

⁷¹ Jn 18, 11.

⁷² Jn 18, 36.

laukuose. Nukankinti, išniekinti kūnai, užkasti grioviuose, niekam nežinant. O dalis jų galėjo pasirinkti. Eiti gyventi, kurti šeimas, auginti vaikus. Tūkstančiai nukankintų ir išžudytų kunigų ir pasauliečių tik dėl to, kad atsisakė bendradarbiauti. Reikėjo tik sutikti ir būtų gyvenę. Romumas tai mirti už gerį. Nesvarbu, kad neturi šansų, kad niekas nesužinos, nueisi užmarštin. Rinktis gerį bet kokia kaina, likti tiesoje.

Ir tada tai įvyko. Kai atrodė, kad viskas jau prarasta, kankinių krauju palaistytoje žemėje išdygo naujas laisvės daigas ir suskaldė į šipulius galingą armiją. „Į šią žemę šiandien atejo išganymas“ (Jonas Paulius II, Kaunas, 1993 m.)

... jie paveldės žemę.

* * *

Palaiminti alkstantys ir trokštantys teismo: jie bus pasotinti

– Alkstantys ir trokštantys teismo. Pasaulio nuskriaustieji. Persekiojami nekaltieji, apiplėšti teisieji, kas jie? Ar tai diktatūras ir neteisybę išgyvenantys žmonės? Apie ką šie žodžiai?

– Aš Esu Meilė ir myliu kiekvieną iš jūsų. Kas ir kur bebūtumėte. Bet ne pas visus galiu ateiti. Į daugelį širdžių Aš negaliu ateiti, nors tai yra ne jų kaltė. Pasulyje yra daug neteisybės. Yra žmonės, kurie laisvai gali pasirinkti: priimti Mane arba atmesti. Bet daug yra tokių, kurie neturi šios pasirinkimo laisvės. Ar tu kada pagalvojai, kokie jūs esate palaiminti, galintys būti su Manimi? Ne visi tai gali. Aš kalbu ne tik apie kitus kraštus. Kalėjimo sienos statomos ir krikščioniškose žemėse. Kas tai per kalėjimas? Žmogus yra veikiamas aplinkos, auklėjimo, tradicijų. Kaip niekad dabar gausu informacijos, kuri paskandina, apnuodija širdis. Teisumas yra būti

Meilėje. Mano Meilėje, o ne jos pakaitaluose, kuriuos dabar siūlo pasaulis. Melas nepasotina sielos, ji alksta ir trokšta teismo. Tie, kas neranda Manęs, nes yra uždaryti kalėjime, bet nepasiduoda melui, alksta ir trokšta tiesos, kurios negali gauti – jie, nuskriaustieji, yra palaiminti. Todėl nespręsk apie žmogų pagal jo tikėjimo ar netikėjimo gylį. Širdis, išlikusi tiesoje, yra palaiminta. Ne visi, kurie šaukė Man „Viešpatie!“, įžengs į dangaus karalystę. Daug bus tokių, kurie nežinojo Mano vardo, bet pasiliko tiesoje ir per tai jie bus išteisinti.

– Alkstantys ir trokštantys teismo, tai tiesoje išlikę, nors ir nepažįsta Tavęs. Man sunku dar suvokti, aš įsivaizdavau, kad tai persekiojami žmonės. Tai tie žmonės, kurie neprieina prie Tavęs, bet širdyje yra Tau ištikimi ir, be abejo, jų širdys nepasitenkina tuo, ką siūlo pasaulis, todėl jie alksta tikrosios Meilės, kuriai jie yra ištikimi. Viešpatie, Tu čia kalbi apie netikinčius teisiuosius. Ir kai ateis atsitiesimo valanda, jie bus išteisinti dėl savo teismo.

* * *

– Atsakau į tavo klausimus, nes klausi. Ar kada tave nuvyliau? Būk su Manimi, ieškok Manyje ir turėsi atsakymus. Jei vis dar abejoji, klysti, ieškai nežinodamas, tai tik todėl, kad iki galo neatsigręži į Mane. Aš pamaitinu alkstančius ir trokštančius. Manyje tu esi pamaitintas. Todėl visi, kurie alksta Manęs, jie bus pamaitinti. Aš turiu daug kelių ateiti į širdis. Ateinu toks, kokį Mane pažįsta. Svarbiausia yra Meilės alkis, tikros Meilės. Atidaryti duris. Svarbiausia atidaryti duris. Ir Aš tada užėsiu, ir Aš tada apsigyvensiu. Todėl yra daug žmonių, kurie Manęs nežino, bet kurie Mane pažįsta. Nes Aš Esu Meilė, o kur yra Meilė, ten Aš Esu. Todėl gali rasti Mane ne ten, kur daug maldų, šventų žodžių,

bet ten, kur yra Meilė. O Meilę pažinsi tik būdamas Meilėje. Nevertink savo brolio pagal jo tikėjimo demonstravimą, bet vertink pagal Meilę jo širdy. Ten, kur Meilė, ten yra tikrieji tavo broliai.

... jie bus pasotinti.

* * *

„Spręsti sunku, bet yra tiesa, kurios visada ir būtinai turime laikytis: meilė. Meilė dažnai pateisina tokius prieštarigus mūsų veiksmus. Meilė – įstatymo tobulumas. Ir jei brolis Paulis pasirinko iš meilės mirti dykumos kelyje – per ją jis pateisinamas. Jei Tomas Akviniėtis savo gyvenimą aukojo Teologijai – jis irgi pateisinamas. Sunku rasti tą skirtingos meilės laipsniškumą.“⁷³

* * *

– Galvoju apie tą nuotrauką iš Medžiugorjės. Regėtoja šviečiančiu veidu kalbasi su Švenčiausiąja Motina ir aplink susikaupę meldžiasi žmonės. Kas pakėlė akis, kas nuleidę galvas. Kas ten negerai? Kodėl tai man sukėlė priešišumą? Tie žmonės paprasti mažutėliai. Atsimenu, kad atidaviau Tau tą klausimą, iš kur tas nepasitenkinimas, ar tai piktojo veikimas? Tada dar kartą peržvelgiau nuotrauką, susikaupusius žmones, ir pamačiau mergaitę, gal dešimties. Ji žvelgė į visą tai tarsi iš šalies, susidomėjus, bet pati tarsi ir nedalyvavo. Ir tada suvokiau, kad tai vienintelis žmogus iš visų, be regėtojos, kuri elgėsi natūraliai. Nesistengė kažko padaryti, pasiekti. Ji vaikas ir elgėsi kaip vaikas. Tapkite kaip vaikai....

⁷³ Carretto C. *Laiškai iš dykumos*, Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 1998.

– Kas Manęs ieškos, tas neras, kas neieškos, pas tą ateisiu⁷⁴. Dvasia pučia kada nori ir kur nori. Taip, tu teisingai matai, Aš ateinu į širdis, kurios Manęs trokšta iš meilės. Nes Aš Esu Meilė. Kiekvienas kelias skirtingas, kiekviena širdis skirtinga, bet Aš ateinu į kiekvieną, individualiai ir nepakartojamai. Dar daug kas ieško Manęs dėl savirealizacijos, naujų potyrių, noro kažką pasiekti, kažkuo tapti, bet tai nėra Meilė. Meilė neturi savimeilės. Aš atsiskleisti tau pradėjau tada, kai išgyvenai naktį, kai sausra išvalė tavo savimeilę ir tu vis tiek likai su Manimi, nors nejutai nieko. Atsimeni tą laikotarpį, Kryžiaus Jono knygą. Tai buvo išbandymų laikas, ir tu manei, kad išbandymai buvo nepritekliuje ir pažeminimuose, bet pagrindinis išbandymas buvo dvasinėje sausroje, kai tu negavai dvasinio maisto. Ir tai tave perkeitė, sutirpdė tavo savimeilę dvasioje, tau tapo nesvarbu, ar tu jausi artimą ryšį su Manimi, svarbu būti Mano valioje. Dvasinės dovanos, artimas Meilės santykis negali atsirasti esant sa-

⁷⁴ Kartais žmonės ieško klaidingai. Pasitaiko tikinčiųjų, kurie pervertina pamaldumo pratybas, šventų vietų lankymą, gyvena vien internetiniais apreiškimais, kurių didžioji dalis srūva iš netikrų šaltinių. Jie sureikšmina asmenis, vietas, priemones. Tai žmonės, kurie, žiūrėdami į aplinką, meldžiasi: „Dėkoju tau, Dieve, kad nesu toks, kaip kiti žmonės <...>“ (Lk 18,11). Kiek gerų, pamaldžių sielų, užsikrėtusių dvasiniu egoizmu! Jos gali padaryti didelių dalykų, įsisukti į veiklą, bet pabandyk patarti, pamokyti, o jei dar pakritikuosi, pamatysi, dėl ko ir kam tarnauja. Žmogaus tragedija yra tai, kad jis ieško Dievo ir lengviausiu, ir jam suprantamiausiu, savo valios keliu. Tačiau Dievas surandamas atsivertimo, savęs perkeitimo, atsidavimo Jam, Jo valios ir kančios priėmimo keliu. Dievo atėjimas į artimą ryšį įvyksta ne dėl žmogaus nuopelnų, o yra gryna Dievo dovana. Kas eina savęs nutyrimo keliu, tas atsako į savo sukūrimo ir gyvenimo tikslą. Jėzus patvirtina: „Tobulybė yra draugystės su Manimi vaisius, o ne išskirtinė draugystės sąlyga. Tu ir daug kitų sielų šioje vietoje susipainioja. Mano draugystė nėra užtarnaujama, ji nėra įgyjama už savo sugalvotų tobulumo standartų atitikimą. Mano draugystė yra gryna dovana“. In sinu Jesu, Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 2020, p. 36.

vimeilei. Atverti duris – tai išvalyti širdį nuo savimeilės. Ir tada Aš ateisiu, ir tada Aš apsigyvensiu. Visada budėk ir kovok su savimeile, kad ji neužvertų širdies. Alkstanti ir trokštanti širdis bus pasotinta.

Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo

– Gailestingumo versmė plūsta per pasaulį. Kokia didžiausia Tėvo savybė? Tai gailestingumas. Gailestingumas yra Dievo atspindys žemėje. Neturėk pykčio savo broliui ir būsi šventas. Būsi dangaus atspindys pasaulyje. Kaip sunku jums, Mano mažieji vaikeliai, yra atleisti. Mylėti tuos, kurie įskaudino, nuskriaudė. Žmogaus širdis viena to negali. Dievas, kuris yra Meilė, gali tai. Tai Dieviškasis veiksmas. Gailestingumas – tai Dievo atspindys žmogaus sieloje. Gailestingieji turi Dievą savo širdyse. Rask kito širdyje gailestingumą ir suprasi, kad Aš Esu joje. Gailestingumas širdyse augina Meilę, o Meilės sklidina širdis skleidžia gailestingumą. Palaiminti gailestingieji, nes jie turi Dievą savo širdyse, nes jie yra pirminio žmogaus be gimtosios nuodėmės atspindys. Jie sulauks gailestingumo – jų širdys bus išgrynintos ir paverstos Meile. Tegu gailestingumas būna tavo kompasas pasaulio kelionėje. Visada prieš akis laikyk savo kompasą ir neišklysi iš kelio, kelio prie lobio. Kompasas atves prie lobio, paslėpto dirvoje.

Rašyk tai, ką supratai, Mano sielos drauge. Aš Esu gailestingumas. Išliek savo širdį, kurk kūrinį, mūsų Meilės bendrą simfoniją.

– *Mano Vedly, mano širdies užuovėja, matau gailestingumo reikšmę. Tūkstančius kartų girdime šį žodį ir nesuvokiame jo svarbos, jo esmės. Tai tobuliausias Meilės išsiliejimas. Tas, kas turi gailestingumo, turi Meilę. Tu gali mylėti brolių, savo šalį, šeimą, kaimynus, bet jeigu tu nekenti to, kuris tau prasikalto, įžeidė, apgavo, tai kokia tavo meilė? Ji žemiška. Nes ir muitininkai bei nusidėjėliai taip myli.*

Ar žmogus turi Dievą savo širdy, mes galime suprasti iš jo santykio su savo priešais. Jei jis rodo meilę tik saviems, tai yra tik išorinis vaizdas. Kas yra viduje, suprasime tik atėjus sunkumams. Tada pasirodo tikroji žmogaus širdis. Gailestingumas nereikia nusileisti blogiui. Gailestingumas – tai nekęsti blogio ir mylėti jį darantį. Mūsų priešas – ne kūnas ir kraujas, mūsų priešas – tamsybė, užvaldžiusios žmogų. Iš gailestingumo mes pažinsime žmogaus širdį. Jei manyje nėra gailestingumo, manyje nėra Dievo.

* * *

– Šiandien, Jėzau. Kas yra gailestingumas šiandien?

– Tai, ką Aš sakiau per jūsų Faustina. Prieš teisingumą ateis gailestingumas. Šiandien gailestingumo laikas pasaulyje. Gailestingumo versmė užliejusi pasaulį. Sušalusios širdys, užšalusios Meilės versmė... ir degantis gailestingumas užlieja visa. Sužeistai sielai reikalingas gailestingumas, kad širdis sušiltų, vėl plaktų. Ir Aš ateinu. Nepaisydamas nieko, peržengdamas visą žmogiškąjį suvokimą, Aš ateinu kaip elgeta, kaip maldaujantis duonos benamis klajoklis. Aš ieškau durų, kurios atsivertų. Man nereikia daugiau nieko, tik atverti duris. Ir Aš gailestingumu pagydysiu sužeistą širdį, Aš ištripsysiu ledą. Aš stoviu už durų ir beldžiuosi. Kas atvers jas, pas tą Aš užeisiu, pas tą apsigyvensiu.

Kas šiandien, Mariau, yra gailestingumas? Padėkite Man. Padėkite Man atverti širdis. Padėkite Man išgelbėti sušalusias širdis. Gailestingumas yra Meilės veiksmo pasekmė. Šiandien tik Gailestingumas gali išgelbėti pasaulį. Būkite Gailestingumo apaštalai šiandien pasauliui ir prikelkit Man pasaulio širdis. Atleisk broliui ir perkeisi pasaulį. Tai yra tai, ko Aš trokštu šiandien iš jūsų, Mano mažieji apaštalai.

– *Tai yra malda. Kaip rožinis, vainikėlis, litanijos. Atleisti, sunaikinti pyktį, nuoskaudą, smerkimą – tai gailėstingumo malda šiandien. Malda, keičianti pasaulį. Kodėl aš nevedamas melstis kasdienio rožinio? Nes mano rožinis yra pats gyvenimas.*

„Ir jūs patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus, kad būtumėte šventa kunigystė ir atnašautumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų.“⁷⁵

* * *

„Keista pažiūra yra manyti, kad dvasinio gyvenimo medžiaga tėra tik maldos ar dvasinio skaitymo valandos, ir neduoti sau jokios ataskaitos dėl darbo ir praleistų su kitais žmonėmis valandų – vadinasi, pačių ilgiausių valandų. Tokia pažiūra sukelia baisiausius išsigimimus, iškrypimus. Labai švelniai kalbant tokiais atvejais pamaldūs žmonės tampa labai panašūs į rachitikus arba mažakraujus.

Evangelija turi pakeisti visą žmogų. Kiekvienas veiksmas, kiekviena pareiga yra labai svarbi. Viskas prisideda prie žmogaus pašventinimo ar jo sunaikinimo.“⁷⁶

* * *

„Nes aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte, buvau keleivis, ir mane priglaudėte, buvau nuogas – mane aprengėte, ligonis – mane aplankėte, kalinys – atėjote pas mane.“⁷⁷

– *Kiek kartų skaičiau ir girdėjau šias eilutes? Jos praeidavo pro mane – paliesdavo ir išnykdavo. Aš tik dabar pradėdau šiek tiek*

⁷⁵ 1 Pt 2, 5.

⁷⁶ Carretto C. *Laiškai iš dykumos*, Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 1998.

⁷⁷ Mt 25, 35–36.

įsisąmoninti, kad tai maldos žodžiai. Pasaulio vienuolio maldos žodžiai. Ir šia malda meldžiamasi ne periodiskai, tam nustatytu laiku ir trukme. Ne, šia malda turi būti meldžiamasi visada, visą laiką, ir nėra jai pertraukos. Nes tai yra būti su Tavimi, Jėzau, veiksmas, pasekmė ir taip pat priežastis. Priežastis, vienijanti mano širdį su Tavąja.

Gailestingumas nevertina. Jam nesvarbu, kad gal tavo brolis pats kaltas dėl to, kad jis alkanas, kad gal jo liga kyla iš jo nuodėmių, įkalintas, nes nusipelnė. Gailestingumas į kiekvieną žmogų žvelgia kaip motina į savo vaiką. Kad ir koks jis būtų, ką bepadarytų, gailestingumas išlieka Meilėje. Dievas yra Meilė. Meilė esi Tu, mano Jėzau. Kad tapčiau Meile, turiu tapti Gailestingumu. Gailestingumas turi tapti mano nenutrūkstama malda, mano būtimi, jis turi persmelkti, paskandinti mane.

– Ir tada įvyks stebuklas, persikeis pasaulis, atsivers vartai, ateis nemirtingumas. Taip, tu tapsi nemirtingas. Aš sakiau, kad kai kurie iš jūsų neregės mirties, kol Aš ateisiu. Nes šventumas nemiršta, šventa širdis tampa nemirtinga dar čia, Žemėje. Kodėl kai kurių šventųjų kūnai negenda? Gailestingumas ištirpdo savimeilę ir širdis tampa Meile. Jai nereiks laukti mirties, kad pasiektų Dangų. Gailestingumas – tai raktas nuo durų, nuo vartų į Dangų. Todėl Aš ir sakau, atleisk broliui ir tapsi Meile, tapsi šventas, ir neregėsi mirties. O tavo širdis perkeis pasaulį. Tapk gailestingumo apaštalu.

...jie susilauks gailestingumo.

* * *

Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą.

Kas yra tyra širdis. Tai širdis pirmapradeje būtyje. Tokia, kokia sukurta Tėvo rankų. Tai kūdikio širdis, neturinti dvilypumo. Kas

yra kūdikis? Taip, jis nemoka meluoti, nepavydi, neturi savanau-
diško suktumo. Kūdikis yra tyras. Šaltinio vanduo, kurio norisi at-
sigerti. Jis nesuvokia žmonių pasaulio, jo dėsnių, bet pažįsta Meilę,
kuri yra jo būtis. Tačiau žmonių pasaulis jį veikia: jis alkanas, jam
šalta, jis bijo. Atsiranda baimė, kančia. Atsiveria kitas pasaulis, kita
būtis. Tyra širdis susiduria su mirtimi. Esantis pasaulis ją pakeičia,
ne iš karto, po truputį. Tyrumas užsiteršia.

Tu supratai, kas įvyksta? Širdis praranda vienybę su Kūrėju. Kuo
ilgiau vaikas būna pasaulyje, perima jo būtį, tuo labiau jo širdelė tols-
ta nuo būties Dieve. Santykis slopsta, nyksta, kol pasaulis galutinai
pasiglemžia ją. Nuodėmės pasekmė. Todėl žiūrėdamas į kiekvieną
žmogų, matyk ne tai, kokį jį padarė pasaulis, o koks jis yra iš tikrųjų,
kokį jį sukūrė Tėvas, vedinas Meilės. Ieškok Manęs kiekvienoje širdy-
je, nes Aš ten esu. Paslėptas, išdildytas, nematomas – bet Aš esu kiek-
vienoje sieloje. Pamatyk Mane brolio širdyje ir ji tau atsivers. Taip
laimėsi brolių. Visos širdys yra tyros, tokios, kokias jas sukūrė Kūrėjas,
tik jos užnuodytos pasaulio. Ižvelk po purvu esantį krištolą. Tyra šir-
dis gali pamatyti kitos širdies tyrumą. Tyra širdis kiekvienoje širdyje
regės Dievą. Tik regėdamas Dievą brolio širdyje gali jį laimėti. Tapk
tyraširdžiu ir laimėsi brolio širdį. Tyros širdys perkeis pasaulį.

* * *

– *Tyra širdis, bet ar tai įmanoma man šiandien? Ar įmanoma,
kad mano širdis, būdama pasaulyje, kiekvieną dieną, kiekvieną se-
kundę persmelkta jo, kvėpuodama juo, taptų kaip kūdikio? Aš pats
to negaliu, neįmanoma. Bet Tu gali. Ko reikia, kad Tu perkeistum
mano širdį į kūdikio?*

– Atsimeni maldą: išvalyk mano širdį nuo savimeilės ir pri-
pildyk Meile sava. Ko reikia? Taip, reikia maldos. Vainikėlio,

litanijos, rožinio... Esmė yra ne maldos rūšis, o tyrumas, kuris yra tikėjimo ir valios pasekmė. Tikėjimas ir valios pastangos pakelia maldą iki Mano širdies, ir Mano širdis negali atsispirti. Taip. Tu mažai, tai kodėl tu nesimeldi, kodėl dvasia neveda tavęs melstis kaip anksčiau? Nes noriu, kad patikėtum, kad paklustum tam, kur tave vedu, nors ir nesuvoki to. Vienas iš kelio švyturių, vedančių reikiama kryptimi, tai aklas klusnumas. Paklusnumas nesuvokiant. Kūdikio širdis, jo silpnumas ir priklausymas nuo kitų, padaro ją tyrą. Nerašyk kažkam, rašyk sau, tu juk supranti, ką Aš tau parodau. Tai mūsų širdžių dialogas. Jei pradėsi galvoti, ką rašai ir ar kas nors dar supras, sukils tavo savimeilė. O atsimeni? Savimeilė nužudo Meilę. Tegu Meilė veda tavo ranką. Tave glumina, kad kai kurie sakiniai nerišlūs. Ar Aš, pasaulio Išmintis, galiu kalbėti nerišliam? Bet kai Aš kalbu tau, Aš tampa tavimi, kad tu galėtum tapti Manimi. Priimk visą tai per Meilę ir nuramink savo širdį. Nėra čia nieko, kas nėra tikra. Visa tai tikra, visa tai iš Meilės. Pasitikėk ir keliaukim tolyn. Priimk visa tai kaip kūdikis. Kūdikis ant motinos rankų. Padaryk savo širdį tyrą. Tuo keliu, kuriuo einame. Tapk kūdikio širdimi ir tu regėsi Dievą.

* * *

– Meilė ateina į širdį, ir širdis tampa tyra. Randasi dangiškoji ramybė. Išorė negali sutrukdyti šios ramybės, kad ir kas benutiktų. Jei tu jauti nerimą, baimę, nusivylimą, tai todėl, kad širdis nėra tyra, ji neužpildyta Meile. Todėl dar ir dar kartą tau pakartoju, vaikeli mano, svarbiausia yra perkeisti savo širdį, pripildyti ją Meilės. O tai padarysi tik susivienijęs su Manimi. Kuo daugiau Manęs įleisi į savo širdį, tuo ji bus tyresnė. Juk tu esi patyręs ne kartą, kad dangiškoji ramybė širdyje yra pats nuostabiausias dalykas šiame

pasaulyje. Būk Meilės pilnatvėje ir tavo Gyvenimas bus pilnatvėje. Pasekmė yra džiaugsmas, ramybė, palaima ir visa apimanti Meilė. Tai, kur tave vedu, yra svarbiausias ir nuostabiausias dalykas žmogaus pasaulyje. Taip, tu girdi kalbant apie veiklą, evangelizaciją, degi kažką daryti, užsiimti, bet geriausia evangelizacija yra perkeisti savo širdį, suvienyti ją su Manimi. Žvelk tik į tai, susikoncentruok ties tuo, o darbai, veikla atsiras savaime. Neik pirma Manęs, eik paskui. Ieškok tako į dangaus karalystę. Raktas – tyra širdis, širdis, suvienyta su Manimi.

– *Kažkada atėjai, Jėzau, pas mane kaip kūdikis. Trys išminčiai sekė žvaigždę ir surado lobį. Kūdikį, prieš Kurį visa pasaulio išmintis nusilenkia, kaip tie išminčiai. Kaip man rasti Kūdikėlį?*

– Ieškok, Meile mano. Kas ieško, tas randa. Pasitikėk ir nebijok. Aš visada su tavimi.

* * *

„Paulius nebuvo suinteresuotas daryti žmonėms įtakos. Jam užteko „sumokėti“ ir „išnykti“⁷⁸.

– Sumokėti ir išnykti – tau sunku dar tai priimti, mano mažutėli, nori kažką padaryti reikšmingo, matomo. Bet patys svarbiausi dalykai yra tie, kurie nematomi pasauliui. Atsižadėjimas ir apsimarinimas dėl meilės Man yra darbas, kurio pasekmės yra didžiausios išganymo darbui. Atsižadėdamas pasaulio naikini savimeilę ir tada širdis tampa tyra, Aš ją pripildau Meile, perkeičiu į Meilės širdį. O Meilės širdis atneša išganymą pasauliui. Meilės širdis yra Dieve tokia, kokia buvo sukurta Tėvo prieš sužeidžiant ją nuodėmei.

... jie regės Dievą.

⁷⁸ Carretto C. *Laiškai iš dykumos*, Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 1998.

* * *

Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais.

– Taikdariai. Taika yra rojus atspindys žemėje. Dangaus karalystės dvelksmas. Tai natūralus žmogaus, tokio, koks yra sukurtas, būvis. Nuodėmė atnešė tamsą: pyktį, pavydą, keršto troškimą, godumą. Pasaulis pažino puikybę – nuodėmių karalienę. Puikybė nužudė taiką tarp žmonių. Sergantis pasaulis veda savo vaisius – karai, žudynės, apgaulė, melas, išnaudojimas – tai nuodėmės pasekmė. Skausmas, baimė, neviltis – tai šio pasaulio būsenos, jos nenatūralios, svetimos žmogaus širdžiai. Ir širdis tą jaučia, todėl žmogus ieško tos būties, kuriai jis yra sukurtas. Taika – tai dangaus būtis žemėje. Kas kuria taiką, kuria Dangų čia, pasaulyje. Dangiškoji būtis keičia žmonių širdis, jos atsiveria Meilei. Taika kuria Meilę, o Meilė keičia pasaulį. Taikdariai tai tie, kurie keičia pasaulį į Dangaus būtį. Dangus žemėje – Dieviškoji palaima, atverianti Man širdis. Palaiminti tie, kurie atneša Dangų į Žemę.

* * *

Dangus žemėje, šioje vietoje perkeičiamos širdys. Todėl pradedu suprasti, kad ne mokyti, aiškinti ar rodyti yra svarbiausia. Svarbiausia yra pavyzdys, o tai dangaus kūrimas Žemėje. Ten, kur Dangus, ten atsivertimai, perkeistos širdys. Tavo Meilė įsilieja ir užpildo jas. Taikdariai kuria rojų, o rojuje gyvena Meilė. Šventieji aplink save sukuria rojų ir šioje aplinkoje vyksta atsivertimai. Kaip būti taikdariais? Kaip sukurti Dangų?

– Tai grįžta prie to paties tikslo, Meile Mano, perkeista širdis kuria Dangu žemėje. Kaip tapti taikdariu? Eik tolyn mūsų keliu, pažink Meilę, tapk Meile ir būsi taikdarys. Tavo širdis kurs dangaus pasaulį, kuriame Aš galėsiu išlieti savo Meilę. Tapk Meile ir tavo sukurtame pasaulyje viešpataus taika. Tavo sukurtame pasaulyje vyks atsivertimai. Tai svarbiausias apaštalavimo darbas, ne veikti, o tapti. Žvelk į Mano akis, žvelk į Mano gyvenimą žemėje. Didžiausias darbas padarytas slaptojoje. Tai kelias, kuriuo Aš tave vedu, pamirštas kelias. Kodėl mano vaikeliai pamiršo, kad svarbiausia yra būtis, o paskui tik darbai, išeinantys iš jos. Taiką žemėje kuria ne sutartys ar deklaracijos, taiką kuria žmonių širdys.

„Jis nestatė ligoninių, nesteigė našlaičių prieglaudų. Jis tapo žmogumi tautoj ir pirmiausia su ja gyveno Evangelijos dvasia. Pirmą žodžio turi būti pavyzdys, „modelis“, ir tik po to – jo aiškinimas.

Taip elgėsi Jėzus. Mes per lengvai, o gal kartais sąmoningai apie tai užmirštame.

Daugeliu atveju tikėjimas ir jo išpažinimas suvedamas būna tik į žodžius, o ne į darbus. Dažniau labai gražios paskaitos ir diskusijos, o ne rūpinimasis asmeniniu šventumu. Gal kaip tik todėl ir tokie menki rezultatai ir tokia neimponuojanti pati krikščionybė?

Nėra rezultatų, kadangi nėra gyvenimo; nėra gyvenimo, kadangi nėra gerų pavyzdžių. O pavyzdžių nėra todėl, kad vietoje tikro tikėjimo ir tikros Jėzaus meilės – tik tušti žodžiai ir pamaldi išorinė išvaizda: graži dekoracija.⁷⁹

⁷⁹ *Ten pat.*

* * *

– Nueinanti diena mūsų žvilgsnyje, Jėzau. Kiek daug pykčio, nerimo, nekantrumo, puikybės. Kūdikio tyrumas – nepasiekiamas būsenas, ar tai įmanoma? Tiek žodžių, minčių, bet elgesys ne toks. Kaip toli mano širdis nuo tyros kūdikio širdies. Gyventi Evangelijos dvasia, ar tai įmanoma mano nuodėmingai sielai? Padėk man, Jėzau, aš nesugebu.

– Matai Mano besišypsantį veidą. Nori tapti visagalis? Akimirksniu perkeisti kitas širdis, atsilaikyti prieš žmonių pasaulio būtį? Šviesa ateina palengva, nepastebimai. Tavo širdis keičiasi, o jei matai savo purvą, tai todėl, kad šešėliai išryškėja šviesoje. Atiduok Man savo nerimą, nepasilik jo sau, visa, kas vyksta, yra didesnio plano, kurio tu nematai, dalis. Atsiduok Marijos vedimui ir priimk esybę tokią, kokia yra. Remkis tikėjimu, Meile mano, dvasia lemia tavo sprendimus bei tai, kas vyksta aplink tave, todėl pasitikėk. Esi veikiamas šviesos pasaulio labiau, negu tau gali atrodyti. Nesustok keliauti, tikėti ir viltis. Meilė apgaubus tave. Tai, kas vyksta šiandien, yra reikalinga tavo kelionei, priimk tai su nuolankumu ir pasitikėjimu. Aš visada su tavimi. Tapk Mano žvilgsniu ir pamatysi pasaulį Mano akimis. Aš tau duodu tyrą širdį. Priimk ją visiškai, su tikėjimu ir meile. Tegul pasaulio bangos netrikdo tavo laivelio.

* * *

„Šviesa spindi tamsoje, ir tamsa jos neužgožė.“⁸⁰

– Tyraširdis iš prigimties pasaulyje, jo purve, nepatogumuose. Ką laimėsiu, būdamas apsuptas gėrio, ramybės, palaimos? Ne pasaulis turi keisti mane, o mano širdis turi keisti pasaulį.

⁸⁰ Jn 1, 5.

– Šviesos ieškok ne pasaulyje, ieškok savo širdyje. Meilė gyvena širdyje. Rask ją širdyje, ir tada tamsoje sužibės žiburys. Visi matys tą šviesą ir galais prie jos.

„Sėkti Nazaretu nėra lengva. Kai pagalvoji, kad tik durys, siena ar tvora šventą kaip Jėzaus šeimą teskiria nuo kitų kaimyninių šeimų, gyvenančių tomis pačiomis sąlygomis, dirbančių tą patį darbą, bet savo irzlumu, neapykanta, nesąžiningumu, o kartais nusivylimu, kaip dangus ir žemė besiskiriančių nuo anos doros šeimos, – įsitikinu tuo milžinišku Evangelijos atneštu vidiniu turtu.

Tie patys darbai, atlikti Dievo šviesoje, visiškai pakeičia žmogaus, šeimos ir visuomenės gyvenimą.

Džiaugsmas ar liūdesys, karas ar taika, meilė ar neapykanta, dorumas ar šeimos neištikimybė, pasiaukojimas ar egoizmas – visa tai tikimybės, kuriomis skiriasi vidinis žmogaus gyvenimas. Įprasti dalykai, žmonių santykiai, kasdieninis darbas, meilė saviškiams vienu atveju išaugina šventuosius, kitu – demonus.“⁸¹

* * *

– Rami, užmiršta, niekuo neišsiskirianti Nazareto žemė. Pamirštas pasaulio kraštas, maža trobelė, kasdieninis paprastas darbas – tai vieta, kur šventos šeimos glėbyje išaugo dangaus grūdas. Aš Esu kelias, sek keliu, Mano apaštale. Šviesa užaugo Nazarete, tavo kelias yra Nazaretas. Taikdarys, perkeičiantis pasaulį, užaugo Nazarete. Šiandien vėl pamatei Mano Meilę tau. Tegu tai sustiprina tave ir pasako tau – visa yra tikra, pasitikėk Manim ir keliauk tolyn. Pasauliui reikia taikos, ateis laikas ir tu atneši taiką pasauliui.⁸²

⁸¹ Carretto C. *Laiškai iš dykumos*, Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 1998.

⁸² „Tu atneši taiką pasauliui“, nes tai gali vien Dievas. Tačiau prisiminkime: „Aš esu tu. Tu esi Aš“.

„Nazaretas ir yra ilgas pasiruošimas viešosios veiklos laikotarpiui. Tai maldos, aukos, tylėjimo, nuoširdaus gyvenimo su Dievu, ilgos vienatvės, apsisvalymo, žmonių pažinimo, atsiskyrimo laikotarpis. Trumpai sakant – to, kas taip svarbu, kad galėtum vadintis krikščioniu. Iš Nazareto išeis apaštalas.“⁸³

...jie bus vadinami Dievo vaikais.

Palaiminti persekiojami dėl teismo: jų yra dangaus karalystė.

– Kaip atėjo atpirkimas į pasaulį? Pradžioje buvo šviesa ir šviesa atėjo į pasaulį. Bet pasaulis jos nepažino. Pasaulis skendi tamsoje, o tamsa nekenčia šviesos. Tamsa nori sunaikinti šviesą, bet negali užgožti jos. Šviesa nugalėjo tamsą per atpirkimą. Tamsa nugalėta. Tai kodėl šviesos vaikai persekiojami? Nes taip turi išsipildyti apreiškimas. Aš Esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Kas seks Mane, tas nematys mirties. Mane persekiojo ir jus persekios. Pasaulis nekenčia tiesos, ir tie, kurie gyvena tiesoje, yra persekiojami pasaulio. Toks Mano kelias, toks šviesos vaikų kelias. Ir nėra kito. Jei seki Manimi ir tavo kelias nėra panašus į Manąjį, vadinasi – ne ten eini. Palaiminti persekiojami dėl teismo – tai visų palaiminimų apibendrinimas. Peržvelk juos visus ir pamatysi, kad jie visi telpa šiame paskutiniame palaiminime. Peržvelk ir tada rašyk toliau.

* * *

– Neturtėliai dvasia – pasaulis iš jų juokiasi ir žemina, liūdinantieji neša tiesos kryžius, romieji žudomi dėl tiesos, alkstantys ir trokštantys teismo – tai tie patys persekiojamieji, nerandantys tiesos,

⁸³ Carretto C. *Laiškai iš dykumos*, Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 1998.

gailestingieji – pasaulis, turintis savo tiesas, šaiposi ir nesupranta jų, tyraširdžiai – jie yra šviesa ir tamsa jų nepažįsta, taikdariai – puikybės pasaulis jų nekenčia.

Visi palaimintieji persekiojami dėl teismo. Kitaip būti negali, žmonių pasaulis nepažįsta dangaus pasaulio ir todėl jį persekioja. Bet ar visi šventieji buvo persekiojami? Pranašai, apaštalai, kankiniai – atrodo, kad šventumas turi vieną bendrą vardiklį ir tai yra kryžius. Šventumas atkartoja Tavo kelią, o jo kulminacija yra Golgotos kalnas. Be Golgotos nebus prisikėlimo. Be kryžiaus nebus dangaus karalystės. Visi palaiminimai suteka į kryžių. Kryžius – palaiminimų centras ir išsipildymas.

– Nesibaimink persekiojimų ir sunkumų eidamas šiuo keliu, Meile mano. Juk tu jau supratai, kad kai esi Meilėje, jos malonė yra stipresnė už nešamą kryžių. Visada žvelk į Mano akis, būk Manyje ir kryžius neslėgs tavęs, jis švies tau. Tai kryžiaus malonė, suvokiama tik tada, kai nebėgi nuo jo, o priimi jį su nuolankumu ir meile. Pažink kryžių, pažink per palaiminimų kelią ir rasi dangiškąją malonę. Pasitikėk ir nebijok, Mano apaštale, surask dangaus karalystę.

„Kaip anuomet šalia Jėzaus, taip ir dabar būkite šalia mūsų ir lydėkite iki Amžinojo, mokykite mus, kad darbuose būtume maži ir kuklūs, tremtyje – kantrūs, gyvenime – nuolankūs ir nepastebimi, išmėginimuose – drąsūs, maldoje – ištikimi, meilėje – karšti.

O kai ateis mūsų mirties valanda, kai mūsų draugę naktį nušvies aušra, tegu mūsų akys įsmeigtos į dangų, pamatys tą žvaigždę, kuri švietė jūsų danguje, kai Jėzus atėjo į šią žemę.“⁸⁴

... jų yra dangaus karalystė.

⁸⁴ *Ten pat.*

– *Kas tai buvo, Jėzau, kai vakar pamačiau naktį, tamsą. Ji mane traukia. Tai visiška mirtis, visiškas atsižadėjimas, aš atsiminiau naktį, kai gyvenau Klaipėdoje. Deginantis šaltis, jis traukia. Ar reikia čia pasukti, Jėzau? Ar nepaklys beklaidžiodama mano siela šioje bedugnėje. Mirusios uolienos, be paukščio čiulbesio. Tu man kalbėjai apie šią vietą. Dalis manęs traukia pasukti, bet dalis abejoja. Ar tai ne miražo vilionės? Kur tavo valia, Viešpatie? Kas tas tamsos šaukllys, paslėpęs veidą po gobtuvu? Kur jis mane kviečia? Ar Tu man atsakysi, mano Karaliau?*

– Šviesa šviečia tamsoj, ir tamsa jos neužgožė. Atsakymus rasi kelyje, eidamas. Šis kelias be nuorodų, Meilė yra gairės. Sek Meile ir rasi kryptį. Tai šviesa tamsoje, žibintas, neleidžiantis paklysti. Ką sako širdis, Mariau? Ką ji tau kužda? „Nesu vertas, kad ateitum į mano širdį, bet tik tark žodį ir mano siela pasveiks.“

– *Dar viena mįslė, Jėzau. Užkoduotos durys. Ką reiškia šie žodžiai? Kaip jie atsako į mano ieškančios sielos žvilgsnį? Mįslės vietoj atsakymų. Deganti širdis, trokštanti Meilės. Ieškok, širdie mano, surask kelią.*

* * *

– *Viena mano dalis ieško atsiskyrelio olos, tylos ir mirusių uolienų aplink. Išnykti, pradingti, pabėgti nuo pasaulio... Kita dalis dega veikla: kurti, statyti, ieškoti, eiti į pasaulį, į gyvenimo sūkurį. Kur šaukia Tavo širdis, mano Karaliau? Noriu tik vieno, nusilenkęs be žodžių paklusti Tavo valiai. Aš nežinau, ko Tu nori, Viešpatie. Atsakyk man, prašau, neatstumk savo tarno.*

– Pradžioje buvo Žodis. Kūrėjo žodis. Aš, Kūrėjas, sukūriau tave kurti, bendradarbiauti, ne vykdyti. Išaukštinau tave ir pa-

vedžiau tau visa, kas yra aplinkui. Būk kūrėjas, ne vykdytojas.⁸⁵ Kūrėjas Mano valioje, kūrėjas Mano Meilėje. Sek Meilę. Meilė turi visus atsakymus. Nebijok suklypti, suklysti, nes baimė nėra kūrimo variklis. Tegu veda Meilė.

* * *

– Gyvenu vienuolyne, bet ar laikau save vienuoliu? Ar esu dykumoje, ar gyvenu už sienų? Gal man tai yra vis dar kaip laisvalaikio užsiėmimas, hobis, pramoga, o ne Gyvenimas? Kodėl aš vis kažko ieškau, nepasitenkinu. Atsakyk man širdie, Jėzaus širdie. Kas yra Gyvenimas?

– Ateinu ir nuskaistinu tave, Mano Meile, Mano gyvenime. Taip, tu esi Mano gyvenimas, Aš gyvenu tavyje. Priimk Mane visą, ne dalelę, ne retkarčiais. Netiki tuo, ką pastatei, kuo esi? Bet juk nėra kito kelio, kito būdo, tu juk žinai. Turi patikėti. Pažvelk į Mane, taip visa tai yra. Yra tikra ir tikriau, negu tau atrodo. Neprivalai vilkėti abito ar duoti rašytinius įžadus. Tai tik išoriniai ženklai, ar jie būtini? Tegu tavo širdis patiki. Patiki ir užsidega. Nebūk netikintis.

⁸⁵ Čia Kristus parodo žmogaus išaukštinimą pastatydamas jį greta Savęs ir skatindamas būti kūrėju. Šitaip Dievas pakeičia žmogaus siekius. Juk yra sielų, kurios suabsoliutina Dievo valios ieškojimo būtinybę ir daugiau nieko nepripažįsta, o apie kūrybiškumą nedrįsta nė pagalvoti. O Jėzus skatina savo laisvos valios sprendimu rasti labiausiai Dievui patinkančius dalykus ir labiausiai Jį pagarbinančius. Tuomet noriai, su džiaugsmu ir meile juos vykdyti, jaučiantis tarsi tų dalykų autoriumi. Deja, yra sielų, kurios surenka visa, kas, jų nuomone, yra gera, ką darė šventieji, kaip jie meldėsi, ir jaučiasi tarsi patį geriausią kelią pasirinkusios, tačiau, pasitenkindamos savimi, nemato, kad asmenybė beveik nesikeičia. Išganymui to užtektų, bet Dievas nori daugiau, o tai ir yra kūryba. Šioje knygoje Jėzus moko: „Pavirsk tuo, kuo esi sukurtas!“

Perkeisk savo širdį, uždek ją Meile. Ir Ji atsakys į visus tavo klausimus. Gyvenk širdimi, dvasia, siela, ne kūnu, ne išore, o vidumi!

* * *

– Meilė žino visus atsakymus, reikia ieškoti Meilės, ji kelio vedlys. Suprasti, kaip Tu mane Myli. Kodėl nerandu? kažkas trukdo. Pabėgti, palikti, atsižadėti to, kas trukdo. Kas tai? Negali gyventi dviejų gyvenimų, tarnauti dviem šeiminiškams. Atsirišti nuo pasaulio, ko dar neatrišau? Kas laiko? „Apsimariniu ir prisivertimu pašalinti visus nenaudingus malonumus, bei tuščią užsiėmimą kūriniais – nukryžiuoti savo kūną – laikytis tylos ir marinti savo pojūčius.“⁸⁶

Iš Nazareto išeis apaštalas. Dar ne laikas, ne laikas išeiti iš Nazareto. O gal jo niekada ir nebus, gal išeis kitas patręštoje dirvoje sudygęs grūdas. Sumokėti ir išnykti – patręšti dirvą naujam derliui. Tai ir yra būti Meilėje.

– Ten, kur susilieja Mūsų širdys, atsiranda nauja gyvybė, išdygsta naujas grūdas naujam pasauliui. Meilės susiliejimas – trąša naujam derliui dieviškoje vagoje. Būdamas pasaulyje, paruošk naują derlių, derlių naujai dangaus karalystei. Nerandi žodžių, nes jų nėra, nėra to, kas gali apsaakyti mūsų buvimą. Bet juk tu žinai, kas tai. Ar dar reikia ko nors?

* * *

– Turiu pasirinkti, nuspręsi, ką rytoj daryti? Ar man ten nueiti? Duok, prašau, atsakymą, Jėzau. Ką man kužda Meilės širdis? Kur Meilė?

⁸⁶ Kempietis T. *Kristaus sekimas*, Ardor, 1994, puslapis nežinomas, nes autorius citavo iš užrašų.

– Žvaigždėtą naktį, mėnesienos šviesoje mes buvome dviese, Meilėje. Ar buvai tada tobulas? Ar ne nuodėmė tada buvo tavo valdovė ir pakeleivė? Bet tai Man nesutrukdė pas tave ateiti, nesutrukdė tave perkeisti. Kokie buvo tavo nuopelnai? Užteko vieno tavo žvilgsnio, vieno žodžio – teesie. Ar dabar, kai esi Mano meilėje, esi mažiau vertas malonės? Kuo dega širdis, Mariau? Eik keliu, ateis laikas atsizadėjimui, kryžiui – tu jį pamatysi, pažinsi. Aš Esu Meilė, noriu, kad būtum Meile, nebijok ir pasitikėk. Mirti pasaulio gyvenimui ir prisikelti Meilei. Nebėk, Mariau, į tamsą pats savo noru. Nes tai ne ta tamsa, kuri išgrynina. Ši tamsa tave sugniuždys, ji nėra iš Mano Meilės. Atsizadėk pasaulio, bet neatsizadėk Meilės. Kur yra Meilė? Kur veda ugnis širdyje? Uždek širdį, meile Mano, ieškok Manęs, ieškok Meilės. Mirti – tai nepabėgti nuo Meilės, tai rasti Meilę.

– *Ačiū, Jėzau. Myliu tave. Dabar supratau, ką Tu norėjai pasakyti: nesu vertas...*

* * *

– *Būti kūrėju ir kurti, būti Karalienės nuosavybe ir tarnauti – ar galima suderinti šiuos pašaukimus? Nurodymai ir įkvėpimai, kaip tai suderinti?*

– Dar nespėjęs paklausti, jau supratai, kad atsakymas yra Meilės tobulume. Tarnauti ir kurti, vykdyti ir ieškoti. Kolumbas ieškojo naujo pasaulio, bet tarnavo karaliui. Būk Kolumbas, tarnaujantis Karalienei. Atradęs naujas žemes, pastatyk jose kryžių, kaip pirmieji piligrimai. Tarnauk kurdamas, ieškodamas, statydamas. Tai tavo kelias, pasaulio vienuolio kelias. Būdamas vienuolyne, tarnauk pasaulyje, statyk naują Katedrą. Tegu Meilė tave veda. Tegu tai bus tavo kompasas, rodantis kryptį. Pasikliaudamas šiuo kompasu, tu suprasi,

jei pasuksi ne tuo keliu. Ir jis atves tave atgal į reikiamą kelią. Visada naudokis kompasu. O jį pažinsi būdamas vienyje su Manimi. Leiskis būti mylimas ir mylėk – tai slaptas ingredientas, kodas, uždegantis šviesą, kad rastum kryptį. Būk Kolumbas Meilės kelionėje.

– *Keisk savo širdį ir ji pakeis pasaulį? Ne kada nors. Ne, tai vyksta dabar, kai aš atidarau duris, tariau savo „fiat“, kai Tu ateini ir perkeiti mano širdį, tai keičia pasaulį. Nežinau, kaip, kokiū būdu, kažkaip antgamtiškai, man nesuvokiant, bet per mano perkeistą širdį pasauliui ateina išganymas. Todėl Tu visada ir pabrėži, kad tai svarbiausias darbas – suvienyti mūsų širdis. O matomoji veikla kyla iš to kaip pasekmė. Tai tik aisbergo viršūnė, visa svarba tenka tam, kas nematoma, paslėpta po vandeniu.*

* * *

– *Garsusis mistikos vedlys, Ispanijos bestselerio autorius⁸⁷, cituoja garsiausius laikotarpio rašytojus ir aš pamatau tai, ką Tu man vis bandai pasakyti. Kad tikrai patikėčiau, suprasčiau, parodai man šią knygą. Niekada, niekada iki galo negaliu patikėti, kad tai Tu, mano Viešpatie. „Ką dar dėl tavęs galiu padaryti?“ – Tavo Meilės akių besišypsantis žvilgsnis, nėra jokio priekaišto ar nusivylimo, tik meilus padrąsinimas. Ir mano širdis nusišypso prisipildydama šio nepakartojamo, antgamtinio džiaugsmo – mūsų žvilgsniai tampa viena.*

– *Kartu. Darykime tai kartu. Aš ir tu. Pakeiskime šį pasaulį. Dvasios vėjas jau išpūtė bures piligrimo laivui. Mes leidžiamės į kelią. Vieni bekraščiame vandenyne, tik tu ir Aš.*

– *Dykuma pavirto vandenynu, o vienuolynas laivu. Koks nesuvokiamas ir nenusipėjamas mūsų kelias, Viešpatie.*

⁸⁷ Garcia S. *Dievo patirtis gyvenimo viduryje*, Katalikų pasaulio leidiniai, 2019.

* * *

– Ateik, Jėzau, į mano širdį, išvalyk ją nuo savimeilės ir perkeisk į savo širdį. Nenoriu nieko, kas ne iš Tavęs, Jėzau. Paimk visą, kas ne iš Tavęs. Tegu niekad daugiau nieko nematysiu ir negirdėsiu, jei tai ne iš Tavęs. Neparašysiu nė vieno žodžio, nė vieno atodūσιο, jei tai ne iš Tavęs. Paimk, Jėzau, kas netikra. Turiu žinoti, kad neklaidžioju demonų miražuose. Tegu mano rankos daugiau nieko neužrašo, o mano mintys nutyla, jei tai ne iš Tavęs, Jėzau. Prašau, padėk man.

– Vakar skaitei egzorcistų komentarus apie asmeninius apreiškimus. Juk atsimeni, iš ko Mane pažinsi? Iš vaisių. Tavo širdis keičiasi, Mano broli, Mano bendrakeleivi. Pažvelk ir pripažink tai. Svarbu ne atsižadėjimai, pasiaukojimai, maldos, veiksmai, svarbu širdis, ji parodo vaisių, Meilės vaisių. Ar auga Meilė tavo širdyje? Atsakyk sau nuoširdžiai ir turėsi atsakymą. Pažvelk į širdį, ten atsakymas. Atsakymas į tavo abejonę.

Trys dienos, trys dienos tau parodys, ar tai kyla iš Manęs.

* * *

– Tai tikra. Kodėl nustojau rašyti? Kad suprasčiau, ar tai tikra. Nori, kad ne tik girdėčiau, nori, kad matyčiau Tave. Ar dėl to reikia atsisakyti dialogų? Ne, bet negerai juose pasilikti. Reikia juos peržengti. Kūrinys – mano ir Tavo. Bendras kūrinys, ne dialogas. Kada kalbi Tu ir kada kalbame mes, būdami vienyje. Aš – Tavyje, Tu – manyje. Kieno tada yra mintys, žodžiai? Kalbėkime.

– Vakar matėme du kelius. Vienas – platus, švytintis, eiti kartu su aukso šarvais vilkinčiais kariais. Didelis pulkas, šviečiantis nuo kalvos, garsiai šlovinantis Viešpatį. Pakili nuotaika, degančios širdys, šlovės giesmės. Kitas – vingiuojantis apačioje, nelygus, siauras, vedantis žemyn į nežinią. Tuščios uolos, nebylūs akmenys ir

nežinia. Nežinomas kraštas, svetima žemė. Nerimas ir nežinia. Tai kryžiaus kelias, mes suvokiame, kas jame laukia.

– *Nesakei, kuriuo pasukti. Davei man pasirinkti. Meilė žino, kur pasukti. Ar aš galiu neklausti Meilės?*

* * *

Kai kalbėsiu ir rašysiu dialogus širdy, neliks savimeilės. Likime širdyje... Tu ir aš.

* * *

Pabėgti, pabėgti, pabėgti... nuo savęs, nuo būties... troškulys, ilgesys, kažko nėra, kažko trūksta, užgulta krūtinė. Išganingoji vienvė, paskęsti, išnykti... ieškoti, kur tas saulės blyksnis, vakaro žaros palaima... suvedžiojai mane... ir palikai, svetimoje žemėje. Palikai tik viltį. Paskęsti, išnykti numirti, kad surasčiau... Vartai. Bendruomenės vartai. Gal aš klystu, bet galbūt tai kelias. Viešpatie, pasitikiu Tavimi. Užveriu vartus.

* * *

2020

Skambantis Katedros varpas, ir persmelkiantis šviesos blyksnis širdyje. Krentantys akmenys šarvai, kaustę sielą. Laisvės atodūsis, išlaisvinantis krūtinę. Nukritęs šydas, pasaulis, prisipildantis gyvybės. Džiaukis laisve, mano siela, tu esi mylimas sūnus.

Skvarbus Tėvo žvilgsnis suskaldo sureštus spąstus. Kokia didelė duota malonė, vėliau Jis man nurodys kalbėti Tavo žodžiais. Kokią man davei didelę malonę – turėti dvasios vadovą tamsoje. Juk mes tik įrankiai Tavo rankose. Tai buvo ne Tavo, tai buvo mano sprendimas.

– Kuo dega tavo širdis, Meile mano? Išnykti, pasislėpti? Ar tai yra tavo širdies kvietimas? Meilė nėra baimė, Meilė tai užsidegęs žvilgsnis, dainuojanti siela, taip, taip dabar jauti, jauti šį virpulį, šią ugnį, Kolumbo žvilgsnis į tolumos platybes priekyje. Tai ir yra Meilė, Tėvo valia – tavo, piligrimo, kelias. Į nežinomus pasaulius, neatrastas žemes, kur paslėptas lobis. Ar dabar dega tavo širdis, ar ji pažino Mano Meilę? Meilė – kompasas, deganti širdis kompasu rodyklė. Uždek tikėjimą, uždek viltį ir tegu įsiliepsnos Meilė. Kur nedega viltis, nedega tikėjimas, ten nėra Meilės.

Keliaukime tolyn, Mano mylimas piligrime.

* * *

– Kuo dega širdis? Kur veda Meilės kompasu rodyklė piligrimą? Pasakyk Man, surask kelią.

– *Išnykti, paskęsti, ištirpti galima ne tamsoje, ne nežinomybėje, bet Tavyje, Meile. Kur buvo nukreiptos mano burės? Tegų pagauna jos laisvės vėją. Meilės vilnys. Tavo valios aš ieškau, Viešpatie. Meilė kužda man, kas yra Tavo valia, Tavo tiesa, Tavo Gyvenimas. Tapkite mažutėliais ir nesirūpinkite rytdiena. Viskas Tavo Meilėje, svarbiausia viskas Tavo Meilėje.*

– Ne veiksmas, o būtis. Deganti širdis yra veiksmas, veiksmas, kuriantis būtį. O būtis keičia pasaulį. Meilė negali būti uždaryta. Kaip girios gaisras, išsiliejusi upė, ji turi apimti, užtvindyti visa aplinkui, nes Meilės tokia prigimtis. Būk Meilės apaštalas, tegu Meilė liejasi į pasaulį per tavo širdį, per Mūsų suvienytą širdį.

– *Dabar supratau: kelionė vyksta ne žemės pasaulyje, kur pastatytas vienuolynas. Vienuolynas stovi pasaulyje, bet vienuolynas yra durys į kitą pasaulį, Tavo pasaulį, Meilės pasaulį.*

* * *

– *Aš Tavyje, Tu manyje. Aš užsidaręs savo buveinėje. Ji pasaulyje, bet pasaulis jos nemato, nepažįsta. Pasaulis nemato vienuolyno. Tik šviesos vaikai gali jį pažinti. Čia gyvena Trejybė. Tik dabar pradėdavo suvokti, kokį stebuklą mes pastatėme.*

– Būk žemės pasaulyje, bet gyvenk Danguje. Argi tai ne nuostabu? Dangaus gabalėlis, ir niekur nereikia eiti ar važiuoti. Gyvas Dangus čia, tavyje. Prižiūrėk ir stiprink sienas nuolatos, kad vienuolynas neišnyktų. Kuo tvirtesnės jo sienos, tuo labiau esi dangaus vienuolyne. Tegu tyla leidžia išgirsti dvasios plevenimą. Tegu Meilė leidžia pajusti Tėvo širdį. Tegu Žodis atgaivina tavo žvilgsnį. Tai tavo kūrinys, mūsų šedevras. Ar tai ne nuostabu? Vieta, kur gyvena Meilė. Ar jauti? Jauti, kaip vilnija Meilė, atneša ramybę, palaimą, džiaugsmą. Suvok, kad tai tikra, nors negali paliesti, paimiti, pamatyti akimis, bet tai tikra. Tikras pasaulis, tikra Meilė. Aš Esantysis – tu esantysis. Išeik iš laiko, išėik iš pasaulio žemėje. Neleisk niekada pranykti vienuolynui, niekada neišeik iš jo.

* * *

– *Rašyti Tavo žodžius, kalbėtis, tai mūsų bendravimas, tai kelias, kuriuo mane vedi, kuriuo mes einame. Tobulėjimas bendrystėje, kas geriau suartina mūsų akių žvilgsnius. Ar kas iš to išeis, ar kas išliks nesvarbu, svarbu šis santykis. Kuo dega širdis? Visada užduodi man šį klausimą. Kas ten tolyje? Nematau tolumos, horizonto. Galbūt todėl ir sunku kartais taip eiti.*

– Ar pasitiki Manimi? Tai, kur Mes keliaujame, pranoksta tavo vaizduotę. Atsimink, argi ne nuostabus tas atradimo džiaugsmas, kai pradeda ryškėti kontūrai? Pameni? Dykuma. Vienuolynas.

Niekada nežinojai, o kas toliau. Tavo kūryba Manyje. Taip gimsta šedevrai, kurie didesni už tavo mintį. Atradimo džiaugsmas, kai pamatai išsiskleidžiant kūrinį, kaip gėlės žiedą, pražystantį įvairiomis spalvomis, pranokstantį tavo vaizduotę. Ar atsimeni tą nuostabos džiaugsmą? Todėl kurk Manyje ir tavo kūriniai perkops tavo galimybes. Tegul tavo džiaugsmas būna tobulas. Nedaryk klaidos: nesistenk visko atlikti pats. Lauk Mano šviesos ir pakilsi į nesuvočiamas aukštybes.

– *Gerai, bet, kai sakai, kad būčiau kūrėjas, o ne vykdytojas, – išvelgiu prieštarą.*

– Kūrėjas Mano Meilėje, Mano šviesoje. Kurk Manyje. Kaip dabar, tai, ką užrašai. Ar šie žodžiai galėjo gimi tik iš tavo minties?

* * *

– *Myliu Tave, Jėzau. Pasitikiu Tavimi. Padėk, prašau man daryti tik tai, kas yra Tavo valia, uždek mano širdį. Ir tegu nedega mano širdis niekuo kitu, tik tuo, kas yra Tavo valia, kaip Kryžiaus Jono šūkis, tegu tai įauga į mano širdį.*

– Tu girdi mano valią per savo širdį. Atverk ją Mano Meilei, Aš ją užpildysiu, Aš ją perkeisiu ir tu išgirsi, kaip tylų vėjo plevenimą, o kartais – kaip stipriai įsižiebusią ugnį, tu suprasi, kad tai Aš. Tai nesukels abejonių. Abejonė ateina paskui, vėliau, kai pasaulis tave apgaubia ir apakina. Bet dabar, kai esi su manimi ir myli Mane, tu esi tikras. Todėl atsimink šiuos momentus, būk juose ir, jei ateis tamsos laikas, neabejok. Tai, ką gauni vienyje su Manimi, yra tikra, ir jei kada kyla abejonė, spręsk ir priimk sprendimus tik būdamas vienyje su Manimi. Kaip dabar. Ką tau sako širdis dabar?

– *Nebijok ir pasitikėk. Visos mano abejonės ir baimės yra ne iš Tavęs. Tu esi šviesa. Tu esi tikėjimas, viltis ir Meilė.*

* * *

– *Vakar po Mišių su šeima buvome pas tėvus, bendravome. Nebuvo taikos mano širdy. Kodėl? Neseniai priėmiau Eucharistiją, buvom Mišiose. Kodėl mano širdis iškart vėl tampa tokia? Kodėl nėra dvasios? Kodėl aš nesu ilgiau vienyje, šviesoje? Ką aš ne taip darau, Jėzau? Pamokyk prašau mane. Juk aš noriu, kad visada būtum manyje, vestum mane.*

– Aš niekada tavęs nepalieku. Visada esu tavyje. Šis suvokimas turi jaugti į tave. Kai esi malonės būsenos, veik ne pats, bet per malonę. Todėl ir sakau: budėkite. Neskubėk eiti pirmas, eik kartu, būdamas Manyje. Patikėk. Patikėk ir priimk šią malonę, šią dovaną, nes niekas nepriklauso nuo tavęs, viskas yra malonė. Ar tu gali valdyti malonę? Ne, bet gali jai atverti tikėjimo ir apsisprendimo duris. Ar malonė ateina, nes tu esi vertas? Tada tai nebūtų malonė. Malonė ateina, kai jai atvertos durys. Laikyk duris atvertas. Aš Esu tavyje. Laikyk duris atvertas. Ne protas turi visada tai atsiminti, nes jam per sunku, jam neįmanoma, pasaulis pasiglemžia tavo protą. Tegu tai atsimena tavo širdis, visada. Ir ji paveiks protą, tavo mąstymą, troškimus. Svarbiausia širdis, ne protas. Protas – tik širdies tarnas. Tegu pasaulis nepatenka į tavo širdį, tegu joje visada karaliauja Karalius. Saugok šią tvirtovę. Jai apginti pastatytas vienuolynas. Būk visada vienuolyne ir tavo širdis bus saugi. Pasitikėk ir nebijok. Tai yra kelias, keliuk juo. Meilė yra kompasas. Visada būk Meilėje ir būsi vienuolyne ir tavo širdis bus saugi, saugi nuo pasaulio.

* * *

– *Jėzau, noriu suprasti: širdis ir protas, šis santykis, kas tai? Kaip jausti širdį, jei ne suvokti ją protu. Juk širdis – ne jausmai.*

– Kas gyvena širdyje? Meilė, bet ir pavydas, pyktis, puikybė. Įleisk Meilę į savo širdį ir ji sunaikins blogį, sunaikins virusą, kuriuo širdis užsikrėtusi. Tyra širdis priims tyrus sprendimus. Protas atlieka tai, ką paveda jam širdis. Laikyk tyrą širdį ir tavo mintys, veiksmai neturės nuodėmės. Todėl svarbiausia – tyra širdis. Be Manęs ji nebus tyra. Suvok širdimi, ne protu. Supranti? Dabar suvoki? Žinai, bet nežinai, kaip ir iš kur. Nes tai aukščiau žemės žmogaus suvokimo. Todėl tai negali būti paaiškinama. Todėl Meilė yra suvokiama per tikėjimą. Kodėl šiais momentais neabejoti, esi tikras? Nes tai daugiau negu savimonė, protas ar jausmas. Kažkas gilesnio ir tikresnio. Tai ateina iš širdies, tai sako tavo širdis. Ir per tai tu suprasi, kas yra tavo širdyje. Tapk mažutėliu, pavirsk mažu vaikeliu ir suprasi. Proto išvedžiojimai tik paslepia tai. Tai, kas yra tavo širdis.

* * *

– *Kokią malonę man suteikė – tai šventas tėveliuko⁸⁸ prisilietimas. Kaskart atėjus į bažnyčią, nuskaistina prieš kiekvienas Mišias. Nuodėmių atleidimas – didžiulė malonė, kurią duodi čia, žemėje. Tyra širdis, į kurią liejasi Tavo Meilė.*

– Asmeninis santykis kiekvienam yra atskiras ir skirtingas. Taip, bendri regėtojų pranešimai nesukuria asmeninio santykio, bet jie į jį kreipia. Tam jie ir skirti. Žinios nereikia kontempliuoti, žinia turi padėti kontempliuoti Mane. Tai yra mokymo žinia, vedanti į santykį. Jos tikslas yra Mano širdis, Meilės pilnatvė. Todėl reikia išeiti

⁸⁸ Tai tėvas Vytautas Merkys, SJ. Paskutiniaisiais savo gyvenimo metais, sėdėdamas šalia klausyklos, kai kuriuos palaimindavo, kitiems, kuriuos gerai pažinojo, duodavo išrišimą be nuodėmių išpažinimo, kai kurių išklaUSDavo išpažinties.

iš žinios, giliau, nepasilikti joje. Rask asmeninę žinią, skirtą tik tau. Jeigu Motina sako, kad mažai meldžiatės, tai nebūtinai reiškia, kad turi daugiau melstis. Tai priklauso nuo kiekvieno skirtingai. Ką tau ši žinia sako asmeniškai? Surask jos reikšmę tau ir tik tau. Kiekvienam skirtingai – vienam tai gali būti padrašinimas, kitam paskatinimas. Nepriimk bendro pranešimo asmeniškai, tegu jis veda tave prie asmeninio santykio. Tu myli Mane, o Aš myliu tave. Taip, Mano Meilė yra pirma, bet ją tu pažinsi per savo meilę. Mylėk Mane ir Mano Meilė galės veikti tavyje. Mylėdamas Mane, tu atveri Man duris. Mintys šokinėja, atrodo nenuoseklios, bet pajusk mūsų santykio melodiją. Tu pakreipi žvilgsnį, ir Aš kalbu apie tai, kur tu žvelgi. Tau net nereikia klausti, tereikia tik pagalvoti. Eik šitaip vedamas ir būsi vis dažniau vienyje su Manimi. Pajusk šį santykį, kai rašai negalvodamas, kai žodžiai liejasi iš kažkur giliai tavyje. Rašyk mūsų dialogus visur, būdamas nepasiruošęs. Kurk mūsų santykį, išplėsk jį.

* * *

– Kilo konkretus klausimas: ar man dėl darbo skambinti dabar, ar dar palaukti, neskubėti? Ar galiu rasti Marijos valią? Kaip man atpažinti, ką daryti?

– Tai kelias, Mariau. Išmoksi eiti, tik eidamas. Veik su pasitikėjimu, prašyk vedimo, pagalbos kaip vaikas; ir nenuklysi. Leiskis vedamas ir eik pats. Jei leisiesi vedamas, suprasi ne ten pasukęs, pažinsi nuorodas, o jei nuklysi, grįši atgal. Atiduok viską su pasitikėjimu. Atsigręžk ir pasižiūrėk: kartais tavo veiklos tikslas išryškėja tik po laiko. Ten, kur, atrodo, ištiko nesėkmė, pasirodo kaip plano dalis. Didesnio plano, ne žemės plano. Kartais reikalinga nesėkmė, nežinia, kad galėtum suprasti, tobulėti. Bet jei pasitikėsi Marija ir nebandysi veikti pats, viskas išeis į gera. Pasitikėk, pavesk viską ir

keliauk. Nuklysi tik tada, jei nepasitikėsi, nepatikėsi tuo, kad esame kiekvieniame tavo žingsnyje. Sek Meilę.

* * *

– Tegul pasaulis neatima iš tavęs to, kas yra svarbiausia. Būti Mano bendrystėje, būti kartu Mano akių žvilgsnyje. Visada atsikėlęs ryte pasinerk į Mane, ištirpk Mano būtyje, susivienyk su Manimi. Eikime per dieną drauge. Nepagailėk tam to mažo truputėlio laiko, už kurį tu gausi mainais nenusakomą pilnatvę. Ar kas gali būti svarbiau negu ši pilnatvė, šis būvis? Visas tavo dienos darbas, veikla yra perkeičiami, tavo mintys, valia, norai jau nėra pririšti prie pasaulio, tu supranti tikrą prasmę, kas svarbiausia, kas iš tikrųjų labiausiai tau reikalinga. Kiek bereikšmės veiklos, darbų, laiko! Ir kiek perlų prarandama pro juos praeinant, nepastebint, nuvertinant tai, kas neįkainojama. Užsidaryk Mūsų būtyje, šiame pastatytame vienuolyne matysi pasaulį tiesos ir Meilės akimis. Tavo gyvenimui vadovauja Meilė. Argi ne nuostabus jausmas, kai jauti, suvoki, matai šį gylį, pilnatvę? Perkeisk save, būdamas Manyje. Tegul šviesa išeina iš tavo širdies. Tai Mūsų pilnatvė. Pajusk ją ir būk joje. Gyvenk pasaulyje ir tegul pasaulis tarnauja tau, o ne tu jam. Surask, kas tikra.

* * *

– *Tyla, tamsa ir šaltis. Trys dykumos elementai. Vienuolynas stovi dykumoje. Ar įmanoma visą laiką būti dykumoje ir kartu gyventi pasaulyje? Kaip išspręsti šią priešpriešą?*

– Esi Manyje, Aš – tavyje. Tai negali vykti pasaulyje. Šis santykis – širdyje, kuri nėra iš pasaulio. Tavo širdis iš pasaulio, Mano Širdis – ne iš pasaulio. Vienuolynas apgaubia šį santykį, kad jis

neišblėstų, nepranyktų. Vienuolynas pasauliui – tik miražas, pasaulis vienuolynui – tik miražas. Kita būtis, perskirta laiko ir erdvės. Kur gyvena Meilė? Ar ji giliai po žeme, ar dangaus toliuose, ar jos kada nebuvo, ar ji išnyks? Ne, ji egzistuoja, bet ne taip, kaip kūrinija. Pasaulis – Meilės išdava. Meilė gali be pasaulio, pasaulis negali be Meilės. Kad rastum Meilę, turi palikt pasaulį. Būti jame, tarsi nebūtum. Gali būti pasaulyje, nebūdamas Meilėje, bet negali būti Meilėje ir neturėti pasaulio. Pasaulį laiko Meilė. Jei esi Meilėje, tu valdai pasaulį, jei nesi – pasaulis valdo tave. Dievas ar Mamona? Vienuolynas – tai sienos nuo pasaulio.

* * *

– *Negaliu pasinerti. Pasaulis atima tylą. Kai būnu pasaulyje, vienuolynas ištirpsta kaip miražas. Tik kartais pagaunu jo neryškius kontūrus. Būti pasaulyje ir tuo metu tyliame vienuolyne. Kaip tai pasiekti, Jėzau?*

– Aš Esu tyliai sruvenantis kalnų upelis, šniokščianti jūra ir miegančio kūdikio ašara. Aš Esu visas visur. Surask Mane ir pažin- si vienuolyną? Būk esantysis. Kai tapsi esantysis, tada pajusi, tada suprasi. Nes Aš esu Esantysis. Manęs nėra laike, nėra erdvėje, bet Aš Esu. Ieškok, ieškok ne mintyse, savo sąmonėje, ieškok už pasaulio ribų. Ieškok ir surasi. Atsimink, Meilė yra raktas. Ieškok Meilės ir rasi gyvybę, bet ne šio pasaulio, jis jos negali duoti. Pasitikėk ir ieškok. AŠ Esu Meilė.

* * *

– *Šiandien adoracijoje buvo nepakartojama... Tavo mistinis kūnas. Ir atsivėrė pažinimas, išmintis, viską mačiau aiškiai ir nuos-*

tabiai suvokdamas. Tai, apie ką svarsčiau dienų dienas, viskas per akimirką išsisprendė. Šis santykis. Nepakartojamas jausmas, kai einu miesto gatve, čia požeminė perėja, muzikantas derina smuiką... Esu čia ir tarsi nesu. Apgaubtas kito būvio, perkeistas žvilgsnis, tyros mintys. Bet tai tik pagavos. Jei toks būvis būtų visada!.. Šviesos baltas gaubtas, vis pamažu nykstantis, tarsi išsisklaidantis rūkas, užleidžiantis vis daugiau vietos pilkai pasaulio būčiai. Kodėl negaliu čia pasilikti? Kodėl Tu vis pasislepi?!

– Tada, kai pamatei vaivorykštę, Meilės palaiminimą, apgaubusį visą padangę. Ar ji dingo, ar liko visada su tavimi? Jis, šis dangaus prisilietimas, visada tavo širdyje. Kai jį prisimeni, kai jis iškyla prieš tavo akis, jis vėl atsiranda. Nors vyko kažkada seniai, prieš daug laiko, jis gyvena tavyje. Nes tai Meilė ir jai neegzistuoja laikas. Jeigu išėjai iš santykio, gali vėl sugrįžti. Jis nedingo. Meilės neveikia laikas. Laikas veikia tavo šią laikiną būtį, todėl išeik iš jos. Grįžk į pradžią, į būtį, ten, kur tavo tikra vieta, kur tu sukurtas būti. Čia tavo namai, Meilė nedingsta, ji neišsisklaido, tai tavo trapi būtis ją palieka. Neleisk pasauliui būti tavyje, tu būk pasaulyje, būk toks, koks esi sukurtas, savo tikrąją būtimi. Meilė ateis ir perkeis į tai, kas tikra, kam tu sukurtas. Vienuolis pasaulyje, būk jame tarsi nebūtum. Apsigaukb Meile.

* * *

– *Kiek kartų buvau šiandien išėjęs iš pasaulio? Kaip ilgai? Per Mišias, maldos grupėje ir tai ne visada. Trumpi pagavimai retkarčiais. Šis Meilės pasaulis tik mažutės properšos pasaulio rūpesčių pilkame debesyje, apgaubusiame visą dienos būtį. Kaip sukurti giedrą dangų? Pasaulio svarba nustelbia mūsų santykį. Vienuolyno sienos per silpnos? Kas negerai?*

– Nepasiduok ir tikėk, Meile Mano. Eik tolyn. Migla ir erškėčiai, atsimeni? Juk Aš nežadėjau giedros. Uždek viltį, nesustok ir rasi tai. Tai, ką jaučia tavo širdis. Tu žinai, kas tai. Meilės pilnatvė. Vis kartoji, vis ieškai, nerandi – nes trokšti. Kaip ištroškusi elnė uodžia upelio. Aš visada su tavimi. Aš viltis. Viltis nuveda pas Meilę.

* * *

– *O šv. Lukai! Koks nuostabus tavo atsakas. Pranoksta bet kokius lūkesčius. Aš nesitikėjau, kad mane čia atvesi. Prašiau vandens stiklinės, o tu man pateikei visą vandenyną. Deganti širdis, nušvitęs horizontas, kelio gairės. Naujas nesuvokiamas posūkis ir staiga atėjęs nušvitimas. Nėra jokios abejonės, užsidegusi širdis, aistra, užpildanti ramybe. Tai Tavo valia ir aš tuo neabejoju.*

– Nejaugi Mano Meilė nori tau blogiausio? Tavo širdis neabejoja, o protas jai paklūsta. Kilęs iš širdies suvokimas neduoda abejoti. Kai širdis žino atsakymą, jis pranoksta suvokimą ir išsklaido abejones. Visada ieškok Mano valios ne prote, o širdyje. Taip, grįžome prie pirmųjų Mano žodžių, pasakytų tau. Dabar mokau tave suprasti juos. Pagal tai, kas neleidžia abejoti, kas tampa tikra, pažįsti Mano valią. Ji pražysta per Meilę. Meilės atsakas, užpildantis sielą. Tikėjimas ir viltis nuveda pas Meilę. Ir ji apsigyvena tavo širdyje. Drąsa, kantrybė ir išsižadėjimai palaiko viltį ir tikėjimą, o tai nuveda pas Meilę.

– *Šie žodžiai, šie mūsų dialogai tokie stiprūs, gilūs. Bet aš juos rašau ir, atrodo, kad mano gyvenimas eina sava vaga. Užrašau ir palieku, o Tu vis kartoji. Man kartais atrodo, kad tai per stipru, per gilu man. Jei ką ir įsisavinu, tai tik gal mažą dalelę viso šio lobio.*

– Tai ne mokslas, Mariau, ne disciplina, net ne vedimas kažkur, bet tai santykis. Įsipareigojimas iš Meilės yra pats veiksming-

giausias. Šiandien grįžai prie pirmųjų kažkada savo užrašytų Mano žodžių ir vėl juos pamatei jau kitu žvilgsniu. Meilės simfonijos muzika, pakylanti ir nusileidžianti, sustojanti ir bėganti, grįžtanti atgal ir vėl iš naujo, bet kita gaida. Mūsų Meilės šokis. Ar Meilei reikia įsipareigojimų, rezultato? Meilė pati save pateisina. Todėl palik išgyvenimus, nerimą, pasilik Meilės šokyje, nuostabioje simfonijoje. Tu ir Aš. Aš visas tavo, tu visas Mano, ir visa apgaubusi Meilė. Pajusk, kaip tai nuostabu. Pakilk Manyje virš aukštybių.

* * *

– *Tai, ką šiandien išgirdau per ramybės palinkėjimą, vėl sugrįžta? Buvau užmiršęs, palikęs, nusprendęs, kad tai ne man. Bet kvietimas tada? Prieš kiek metų? Jis buvo tikras. Buvau tada. O dabar? Kas pasikeitė? Tėvo valia negali keistis. Aš galiu. Ar tai buvo mirazhas? Ne. Tai buvo tikra. Šiandien per Mišias vėl jis grįžo, tas šauksmas, ugnis krūtineje. Teesie tavo valia, o Viešpatie. Neleisk nuslopti kvietimui, jei jis iš Tavo, prašau.*

– Žvelk. Pažvelk į save Mano akimis. Neskubėk. Ką matai. Pasakyk, ką matai. Pasakyk, nebijok. Kodėl netiki Mano Meile? Juk tu to nori. Giliai širdy jis buvo visada, šis troškimas. Tai, ką Tėvas pasirinko dar prieš sukurdamas visa. Išgirsk Mano kvietimą ir pasitikėk. Aš tavo VIEŠPATS.

* * *

– *Myliu Tave, Jėzau. Ateik, prašau į mano širdį, perkeisk ją į savo. Išvalyk nuo savimeilės. Padėk tapti viena.*

– Tavo žvilgsnis susilieja su Mano žvilgsniu ir mes tampame viena. Nekeruk formulių, neieškok jausmo, tik pasinerk ir pavirsk.

Tai paprasta, per daug paprasta, todėl atrodo sudėtinga. Nereikia nieko, tik tapti. Būk čia ir dabar. Būk visada. Šią sekundę ir visą amžinybę. Pavirsk tuo, kuo esi sukurtas. Sukurtas iš begalinės Meilės. Pasilik visada. Nes tai ir esi tu. Tikras tu. Toks, koks turi būti, koks esi sukurtas Tėvo Meilėje.

* * *

– *Mes esam Meilės sukuryje. Deganti krūtinė, palaima. Besi-šypsanti širdis. Gera, Jėzau. Tai pranoksta mano vaizduotę. Kur Tu mane kvieti? Koks pilkas mano pasaulis prieš šią būtį. Kaip iš čia neišeiti? Kaip pasilikti visada?*

– Tu esi, kai pakeiti savo būtį, kai tampi esantysis. Erdvė ir laikas čia nekaraliauja. Ir tai tikra, ne vaizduotės kūrinys ar mirażas, tai yra. Tavo širdis gyvena čia. Ji – ne iš pasaulio. Jei ji būtų tik iš pasaulio, negalėčiau joje gyventi. Tavo kūnas iš pasaulio, bet širdis ne iš pasaulio. Todėl pasilik ne savo kūne, o savo širdyje. Ir tapsi kitas, būsi kitur, ten kur vienybė. Vienybė su Kūrėju. Vienybė, kurią turi kūrinija. Todėl gamtoje ir atpažįstate šią būtį. Nes kūrinija yra pasaulyje, bet taip pat kartu su Kūrėju. Išgirk vienybę ir surasi Kūrėją. Čia gyvena pilnatvė. Čia Aš Esu.

– *Tai kažkaip per daug sudėtinga.*

– Žingsnis po žingsnio, lašas po lašo. Tegu veda Meilė. Gilus troškimas Širdyje. Mūsų Širdyje.

* * *

– *Neveiksnumas glumina. Būti ir nieko nedaryti. Jautiesi kaip neatliekantis kažko, kažko reikalingo, svarbaus. Nėra darbu, šis būvis nekuria darbu. Įpratęs esu planuoti, turėti tikslą, veikti,*

*spręsti, siekti rezultato, degti kažkuo. Šis būvis nežiūri į ateitį. Jis neveiksnius, dabartinis, sudabartintas. Sunku jame išlikti ir nesi-
jausti kaltam. Kai visi daro, veikia, planuoja, o tu nieko, tik esi.
Nerandi prasmės tame.*

– Kokia prasmė padangių paukščių, kurie nei sėja, nei pjau-
na? Ar jie turi prasmę? Būk Meilėje, ir tai yra svarbiausia. Dabar
ir visada. Nesvarbu, kas vyks su tavim, apie tave. Būk Meilėje – tai
svarbu. Nes tai svarbiausias veiksmas. Veltui statytojai triūsia, jei
Dievas kartu nestato. Jei esi kartu, tai viskas turi prasmę. Prasmė
yra buvimas. O jis gimdo darbus, darbus, kurie kuria Gyvenimą.
Tikrą Gyvenimą, ne mirażus, kuriuose paskendęs pasaulis. Švie-
soje pamatai Gyvenimą, pasaulyje neskiri, kas tikra, kas mirażas.
Todėl būk visada Šviesoje. Pajusi, kaip ateis pilnatvė. Nerimą kelia
pasaulis, jo netikras suvokimas. Būk šviesoje ir ištirps nerimas. Su-
prasi eidamas. Pasitikėk Meile.

* * *

*– Ar tai galėjo man ateiti? Pirma mintis – kažkokia beprotybė.
Ar galima pasiekti žvaigždes danguje giedrą naktį? Ši mintis, įkvėpi-
mas, uždegta krūtinė gali būti tik iš Tavo. Aš jau pastebėjau, kad jei
pirmoji mano reakcija yra „Tai neįmanoma, kažkokia beprotybė!“,
tai didelė tikimybė, kad tai tikra. Nes Dievas nekuria vidutinybių,
Jis daro stebuklus, kuria šedevrus. Atiduodu visa tai į savo vedlio
rankas rytojaus pokalbiui, nes tikrai žinau, kad geriausiai Tavo bal-
są girdžiu iš jo lūpų.*

– Šiandien per Mišias, Mariau, paprašei Manęs išminties. Negi
Aš galiu atsakyti? Tikėk ir Meilė uždegs tavo širdį. Tikėk ir tikėji-
mas perkeis pasaulį. Aš Esu su jumis rytoj. Tikėk.

* * *

– *Kolumbo kelias. Tai dar tik miražas, ne žemynas priekyje. Leidžiamės tolyn į tolius. Tikėjimo vėjas ir vilties vilnys neša laivą. Tolyne nepažįstamas platybes. Laisvos valios teisingas pasirinkimas tegu neša nuopelnus Kūrėjo garbei.*

– Pažink svarbą Kryžiaus palaiminimo, kurį atliko kunigas šiandien. Jis atveria kelią į Kryžiaus išmintį. Pačią giliausią išmintį, ateinančią ne iš šio pasaulio. Kas svarbiau? Būti čia žemėje ar esybėje. Negalima paaiškinti dangaus tavo širdyje. Apmąstyk, suprask Kryžių. Jo išmintis yra vartai į nežinomybę. Įeik pro vartus ir pažinsi, kas tikra. Suprasi tai, ko neįmanoma paaiškinti žemės kalba. Surask išmintį. Tegu Kryžius šviečia žibinto šviesa, kaip švyturys audringoje jūroje. Per Kryžiaus šviesą pažinsi Meilę. Pažinsi širdimi. Suprasi, kas yra Meilė, visa apimanti, neišnykstanti. Gyvenimo pilnatvės Meilė.

– *Kaip man apmąstyti tai, ko pats nesuprantu?*

– Manyje.

– *Taip matau, dabar. Kankinio palaima, didžiausias džiaugsmas. Bet kiek reikia turėti Gyvenimo, kad tam pasiryžtum. Ši gėlė gali pražysti tik visiškai perkeistoje širdyje. Perkeisk mano širdį, Viešpatie.*

* * *

– *Mano broliai ir sesės kalbina, klausia, ar ateisiu, pasirodysiu. Sunku atsakyti, laikyti tyloje. Tavo valios išpildymą per dvasios vadovą išgirdau kitame, atsižadėjimo, tylos kelyje. Kaip nepapiktinti savo bičiulių ir likti tavo valioje?*

– Tik tyloje išgirsi Žodį, tamsoje pamatysi šviesą. Pasitikėk Meilės galybe ir ji išves į gera. Vėdu tave į kelią, kad rastum nuolankumo perlą. Nuolankumo ir pasitikėjimo, tegul jie šviečia ir veda tavo kelionėje, nes be šių nuostabių brangakmenių negalėsi pasiekti mūsų uosto. Paklusnumas, nuolankumas ir tikėjimas tegul kreipia tavo kompasą. Rask tame Meilę ir sek. Sek Meilę. Tikėk, kad Aš Esu su tavimi. Visada.

* * *

– *Gavėnios pradžia ir pasninko tyrumas. Kaip keičia širdį atsižadėjimas. Atsisakai, pakenti kūno nemalonumą ir randi tyrumą. Askezės pasekmė – tyrumas. Kaip visada su Tavimi, Meile, atsitinka – prarasdamas gauni nepalyginamai daugiau. Tyrumė auga Meilė.*

– Taip, tu priėjai atsakymą. Kam reikia aukos, atsižadėjimo? Tyrumė auga Meilė. Tai, ką prieš tai užrašėi, matai būdamas Meilės šviesoje ir todėl nereikia dar Mano patvirtinimo. Esi Meilėje, esi Manyje ir Šviesa veda tavo mintį, kuria Mūsų darbus. Todėl nebijok veikti, priimti sprendimus, kai esi vienyje. Vis daugiau būk vienyje ir vis daugiau darysi Šviesos darbų.

* * *

– *Tu Esi kelias, tiesa ir gyvenimas. Aš tik Tavo įrankis. Nuolatos nesuvaldomas, neveiksnius ar per greitas, norintis vykdyti savo valią. Kur ta formulė – tapti tuo, kuo esu sukurtas? Kodėl man atrodo, kad nepavyksta, Jėzau? Matau, kaip kiti stato katedrą, o aš jaučiuosi neveiksnius. Ar tai tik nekantrumas? Kodėl širdis nerami?*

– Nes dega Meile. O Meilė nori plisti, veikti. Ar troškimas gali pasotinti? Tada jis nebūtų troškimas. Kas yra rezultatas, pasekmė?

Tai, ką jauti, kas matoma? Degi Mano šviesa ir žiūri savo akimis. Tapk matantis. Matyk Meilės šviesoje ir pamatysi kelią, tikslą, ateis ramybė. Tėvo keliai skiriasi nuo žmonių kelių, kaip Dangus nuo žemės. Kas yra Tėvo valia? Atsakyk, ir rasi atsakymus. Rask Tėvo valią – ne savo, rask ją Mano širdyje. Surask ramybę ir žinosi atsakymą. Kelias ten, kur Meilė.

* * *

– *Rask Meilę, sakai, Jėzau. Vakar vakarą prie karjero patyriau Meilę – apgaubtas Tavo ramybės. Čia, namie, su vaikais – ramybė, pokalbis su mano meile internetu – ramybė. Jaučiu Meilės plevenimą ore. Santykis. Meilės santykis. Meilė yra santykis. Teisingas santykis tada, kai jis yra Meilė. „Aš jums tai įsakau: vienam kitą mylėti.“⁸⁹*

– Meilė visa aprėpia. Ištrykštantis šaltinis. Visa ko priežastis. Tiesa gyvena Meilėje. Būk Tiesoje ir rasi Meilę. Negyvenk dvigubame pasaulyje, gyvenk Tiesoje. Ar tikrai esi Tiesoje, pamatysi per ramybę. Ramybė – tai ženklas. Dangiškąją ramybę gali suteikti tik Tiesa. Ir Tiesa atveda į Meilę. Būk visada tas, kas esi. Tik taip rasi Meilę.

* * *

– *Tėvo valia yra tai, kas veda į Meilę. Meilės pilnatvė – įstatymo tobulumas. Kelio kryptį parodo širdies ramybė. Giliausias troškimas. Bet, pavyzdžiui, dėl pašaukimo. Kartais atrodo vienaip, kartais – kitaip. Nėra ramybės pilnatvės, kaip kitais kartais. Kodėl? Jėzau, nematau atsakymo, kelio krypties?*

⁸⁹ Jn 15, 17.

– Galimybė kurti, tapti kūrėju. Aš tik patvirtinu tau tavo vedlio mintis. Būk kūrėjas Mano Meilėje. Svarbių sprendimų nuopelnai ateina tik pasirenkant laisvai. Čia paklusnumas sumažina tavo kelio svarbą. Todėl ir nerandi atsakymo, kad uždirbtum didesnius nuopelnus padaręs pasirinkimą. Nežinai, kuris sprendimas labiau pasitarnaus Mano karalystei? Yra momentų, kai turi naudotis tuo, ką gavai iš Tėvo, savo protu ir laisva valia. Pažink, kur didesnė Meilė. Tik tiek galiu tau patarti. Bet visada būk tikras, kad ir ką pasirinktum, tai nesumažins Mano Meilės tau, tai nesulpnins tavo galimybės Meilės pilnatvei. Kelių gali būti skirtingų, svarbiausia yra keliauti, pasitikėti, viltis ir nesustoti. Rinkis būdamas laisvas, būdamas Meilėje.

„Nazaretas. Kita mintis: pasaulietis negali būti tariamu kunigu, bet pagal savo luomą privalo šventai gyventi ir atlikti savo pareigas. Pirmame Petro laiške pasakyta. „Ir jūs patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus, kad būtumėte šventa kunigystė ir atnašautumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų.“⁹⁰

„Visi čia vienos nuomonės, kad pakrikštytas turi tikrą kunigystę, kuri skiriasi nuo pašventintos kunigystės, bet vis vien tikra. Ji įpareigoja pasaulietį išaiškinti, pagyvinti, išryškinti pasaulio kūrimo darbą ir jam vadovauti. Tai labai svarbu. To neįaučięs pasaulietis išduoda savo pašaukimą.

Darbininkas yra kunigas savo darbu. Šeimos tėvas – kunigas žmonai ir vaikams. Visuomeninis politikas – kunigas visuomenei. Šita karališka kunigystė per mažai yra įsismelkusi į pasauliečio sąmonę, per mažai iš jų reikalaujama.

⁹⁰ 1Pt 2,5

Pasauliečių apaštalavimo tema pasidarė nuobodus dalykas, kadangi nekalbama apie pagrindinę tos kunigystės atsakomybę prieš pasaulį. Suprantama, jei pasauliečiai ketina tam atsidėti pradeda imituoti kunigus, tada jie pasidaro pusiau pasauliečiais, pusiau kunigais ir patraukia gerus pasauliečius, bet anaip tol ne likusius nuošalyje, kuriems jie labiau reikalingi.

Juos tokios dvilypės būtybės tik nervina ir todėl nesikeičia jų nuomonė, kad krikščionybė negali išspręsti žmonijos problemų.⁹¹

* * *

– *Dangaus atspindys žemėje. Išryškinti pasaulio kūrimo darbą ir jam vadovauti. Sukurti dangaus atspindį žemėje. Toks pasauliečio pašaukimas. Šventa kunigystė ir dvasinės aukos, priimtinos Dievui per Jėzų Kristų. Sesė tai pažino, brolis surado, o aš vis klaidžioju prasmės ieškodamas. Palaimink, Jėzau, šį kelią, bet jeigu jis klaidingas, prašau, padėk tai pažinti.*

– Būk kūrėjas Mano valioje. Argi Meilė nori blogiausio? Kuo džiaugiasi tavo širdis? Tikras džiaugsmas – ne pasaulio aistrų sukeltas. Tai Meilės pasekmė. Kur veda šis džiaugsmas, gimdantis ramybė? Būk Tiesoje, rask ramybę, pajusk džiaugsmą, pažink Meilę.

* * *

– *Apie ką noriu pakalbėti, Jėzau? Nežinau... Kuo susirūpinus širdis? Nėra ramybės. Atrodo, kad turėtų būti aišku, lyg ir matau gaires, kryptį. Bet iš kur tas nerimas, abejonė? Kelio kryptį parodo ramybė, bet ji lydi ne visada. Kur rasti ramybę?*

⁹¹ Carretto C. *Laiškai iš dykumos*, Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 1998.

– Abejonė, nerimas, baimė. Ar tai iš Manęs? Ramybė, tikėjimas, širdies liepsna – tai dvasios vaisiai. Pažink, kas neša vaisius. Pažink tada, kai esi su Manimi, ir įrašyk į savo širdį. Kad atėjus pilkumai, atsimintum, kas tikra.

Nenutrūkstama adoracija Sakramento bažnyčioje. 24 širdys, per kurias liejasi Malonė. Tai – dangų remiantis ir pasaulį laikantis kedras. Suvok šio veiksmo svarbą. Juk tai Gyvenimo žemėje palaikymas. Nėra darbų ir veiklos prasmės, jei pasaulio nelaikys šios sijos. Todėl ir sakau, tapk adoruotoju 24 valandas per parą, nes tai yra svarbiausia. Tai tavo tikslas, vizija, prasmė, gyvenimo kelionės gairė. Nes tai yra svarbiausia šiandien. Pasauliui reikia sijų, laikantių gyvybę. Tapk gyvybės sargybiniu.

– *Taip, dabar matau. Atėjo ramybė, palaima. Kompasas parodo žvaigždę. Ryto aušros Karaliene, palaimink kelionę.*

* * *

– *Santykis visą laiką. Būti Tavo akių žvilgsnyje, būti Tavyje, atvėrus duris visą laiką, kad Tu gyventum mano širdy. Švenčiausioji Trejybė mano širdy visada. Kai veikiu, valgau, dirbu, bendrauju, miegu. Visada. Tapti amžinu adoruotoju – mano kelio tikslas. Ir tai neįmanoma pačiam, neįmanoma be malonės. Duok malonę, o Viešpatie.*

– Malonė ateina, kai jos ieškai, kai lauki, šaukiesi. Neužtenka suprasti, kad Aš trokštu. Negaliu savavališkai tavęs pakeisti. Meilė ateina tik atsiliepus į Meilę. Nes Meilei reikalinga laisvė. Kitaip tai nebus Meilė. Tu ateini adoruoti prie Švenčiausiojo ir tai yra tavo šauksmas, tavo kvietimas. Todėl Aš galiu veikti tavo širdyje. Tu išgrynini savo širdį susitaikinimu, malda, atsižadėjimu ir nuolankumu. Tai tavo kvietimas, tavo valia, noras, tavo

ieškojimas, troškulys, ir Aš atsiliepiu. Aš ateinu, tai atveria duris Malonei. Todėl svarbiausia yra ne dirbti, o trokšti. Ištroškusios širdies šauksmas atveria duris Meilei. Todėl, sakau, nereikia darbų, pasiaukojimų, kažką pasiekti, įrodyti, reikia troškimo, kuris atvers duris Malonei. Nes Malonė gali ateiti tik pro atvertas duris. Ir tada Aš užėisiu, ir tada Aš apsigyvensiu. Ir Švenčiausioji Trejybė gyvens tavyje.

– *Troškimas, kas gimdo troškimą?*

– Aš visada šaukiuosi tavęs. Sustok ir išgirsk Mano šauksmą. Pažink Mano meilę, ir ji uždegs tavo širdį Meilės ugnimi, Meilės atsaku. Ši troškimo ugnis atidaro vartus, vartus Malonei, kuri atneša Meilę į tavo širdį.

* * *

– *Apakti, kad pamatytum, apkursti, kad išgirstum, nutilti, kad suprastum. Atsižadėjimo malonė, gimsta nauja gyvybė, tyra širdis, tyra šaltinio versmė. Palikti, palikti tai, kas trukdo, kas persekioja, kamuoja. Palikti ir negrįžti, ištrinti, sudeginti žemėlapius. Nėra būdo sugrįžti, nėra nuorodų. Ir tyła, gili nesuvokiama tyła. Numirti... kad prisikeltum. Palaimintoji dykuma, vieta, kur miršta esatis. Vieta, kur gimsta gyvybė. Gyvybė, atnešanti žodį. Mūsų Žodį.*

Nepalikau, todėl ir nenumiriau. Dar neišėjau į dykumą, todėl ir negaliu gyventi vienuolyne. Nes vienuolynas dykumoje, kur mirtis, kur nėra gyvybės, kur gimsta Gyvybė. Kodėl nustojau kurti, kodėl nerimauju? Nes nenumiriau pasaulyiui, neišėjau į dykumą. Nepalikęs pasaulio, neatsižadėjęs jo gyvenimo negali rasti šios Gyvybės. Nes Gyvybė negyvena pasaulyje, ji pasaulyje, bet ne iš pasaulio.

Rašyk tai, ką sakysiu, rašyk širdies balsu. Ar tai kūryba, ar diktantas? Tavo širdis girdi Mano širdį ir stato naują Katedrą. Tegu Šviesa veda tavo ranką.

1. Vienuolyno sienos. Aprašyk mūro sienas.

– Šios sienos saugo nuo žemės pasaulio. Neįleidžia jo triukšmo, pašalinių akių. Niekas, išskyrus kam lemta, nesužinos, kas už šių sienų. Pasaulis negali čia patekti. Čia gyvena Gyvybė. Sienos saugo nuo pašalinio žvilgsnio. Negali patekti net maldos broliai, niekas, tik dvasios vadovas.

Užsidaryti visiškai nuo pasaulio triukšmo. Tik gyvas žodis – tiek, kiek reikia. Be nereikalingų diskusijų, be socialinių tinklų. Tik apaštališki pranešimai, religinio pobūdžio informacija, bažnyčios tematika. Pasaulis vienuoliui miręs. Vienuolis pasauliui miręs.

2. Keturi bokštai, saugantys sienas ir sutvirtinantys jas. Tyla, pasninkas ir apsimarinimai, nuolankumas, Meilė artimui. Tyla. Kas lemia tylą? Klauzūros taisyklės, anksčiau užrašytos:

I. puoselėti tylą – nekalbėti tuščiai;

II. tylos dorybę puoselėjame tada, kai atsispiriame norui skystis;

III. susilaikyti nereiškus savo nuomonės bet kokia tema;

IV. atsispirti poreikiui užpildyti triukšmu kiekvieną laisvą valandėlę;

V. laikytis tylos, kai norisi kritikuoti kitus.

Pasninkas ir apsimarinimai. Valgymo pasninkas: pasninkavimas trečiadienį ir penktadienį (duona ir vanduo). Vengti saldumynų ir vengti persivalgymo.

Apsimarinti ir prisiversti pašalinti visus nenaudingus malonumus bei tuščią užsiėmimą kūriniiais: nukryžiuoti savo kūną, marinti

savo pojūčius. Vengti savimeilės bei patogumų ieškojimo. Savimeilė ir Marijos meilė nesuderinamos.

Nuolankumas. Rinktis paskutinę vietą, būti nepastebimam, pranykti. Atsižadėti to, ką garbina pasaulis, visada likti tiesoje, visada gyventi Dievo valioje. Meilė kryžiui.

Meilė artimui. Kiekviena žmoguje matyti Tave, Kristau. Mylėti priešus. Tarnauti artimui. Atiduoti gyvybę už brolių. Būti Meilės apaštalu.

Bokštai, saugantys sienas, bet neužgožiantys vienuolino. Saugotis per aukštų bokštų. Saugotis perlenkimo.

– Pastatyk viduje bažnyčią.

– Čia jau yra altorius – perkeitimo vieta. Tai susijungimo buveinė, kur mes tampame viena. Čia priimama dvasinė Komunija. Čia galime patekti tik Mudu. Daugiau niekas. Vienuolyne yra celė – bendrystės ir apmąstymų vieta. Celėje gyvena Žodis, čia jo karalystė. Vienuolyne yra sodas. Sodo medžių pavėsiu atokaitoje mes ilsėsimės bendrystėje. Nuostabus sodas, atgaiva sielai.

* * *

– Regula, kontūrai, linijos, kurie sustiprins vienuolyną. Užtikrins, padės jame likti.

– Palaiminga Meilė. Ten, kur Meilė, ten skleidžiasi gyvybė. Gyvybė nesiskleis, kur prievarta, išskaičiavimai ar kitos intencijos, galbūt geros, bet yra mažesnės už Meilę. Neskubėk ir nebėk pirma Meilės. Klajonės, nerimas, abejonė, neviltis – tai skubėjimo vaisiai, kurie randasi tada, kai aplenki Meilę. Tegul Meilė veda tavo širdį, sek Meilę ir neik pirmas. Nes Aš Esu Meilė.

* * *

– *Kodėl tai nejauga į mano širdį? Tu man kalbi, aš rašau, ir paskui kartoji, ir vėl iš naujo. Tie patys klausimai. Atsidarau, kas buvo anksčiau, ir randu atsakymus į šiandienos klausimus. Kodėl tai nepasilieka širdy?*

– Ar tikrai nepasilieka? Ar nematai augančio medžio? Matai savo nuodėmes, bet dorybės kaip medis, augant kyla žvilgsnis ir plečiasi horizontas, matai nuodėmes, kurių anksčiau nepastebėdavai. Todėl ir gali atrodyti, kad širdis netobulėja. Kartais lygini save su tuo laikotarpiu, kai kilo suspaudimų, išbandymų. Bet tada tave nešė malonė, dideliuose išbandymuose didesnė ir malonė. Malonė palaiko širdies tyrumą, bet širdis perkeičiama ne tik malone, bet ir tavo atsiliepimu į ją. Kai siela yra gležna ir silpna, Aš ją Pats nešu ant rankų. Kai ji sustiprėja, Aš jai leidžiu eiti pačiai. Todėl kartais gali atrodyti, kad nėra rezultato ar kad padėtis blogėja, bet tai gali būti kelio išbandymo atkarpa. Niekada nepalik Mūsų kelio, laikykis jo gairių, ir viltis, kurios galbūt šiandien nejauti, pasirodys. Pasirodys, įpūsdama naują Meilės liepsną, ir tu suprasi, kad ji niekur nebuvo dingusi, tik negalėjai jos matyti. Kantrybė, nuolankumas ir pasitikėjimas kartais yra vieninteliai vedliai kelionėje. Sek Meile, sek, net jei ji ir dingsta tau iš akių, nematai, nejauti. Žinok viena – Meilė niekada tavęs nepalieka, nes Meilė ištikima.

* * *

– *Šis priešvėlykinis laikas, kai uždengti kryžiai, yra prisikėlimo laukimas. Nėra Tavo balso, nėra artumo. Sunkus laikas. Nejaučiu žodžių širdyje, tik tikėjimas suvokia, kad Esi, kad nedingai.*

Kantrybė, nuolankumas ir pasitikėjimas palaiko viltį, ateinančio prisikėlimo viltį.

* * *

– *Kasdienės Mišios, maldos, mąstymai, adoracija, pasninkas – daug veiksmo ir tuo pačiu nerimas dėl neveiksnumo pasaulyje. Padėk pažinti, Jėzau, kas sukelia nerimą?*

– Pasaulis pasirinko kitą tikslą. Tikslą, iškeliantį žemės troškimus. Ar kam rūpi šiandien amžinybė? Ar kas dar pažįsta Kūrėją? Niekada dar žmogus nebuvo pasaulio karaliumi. Visi tokie bandymai pavirsta į dulkes. Pakilk virš šio aklo ir trumparegio matymo ir pažvelk Amžinybės akimis. Neklausyk, ką tau sako pasaulis, išgirsk Amžinybės žodžius. Nesvarbu, kad visi aplink jų negirdi arba nepažįsta, tegu tai nedaro tau spaudimo. Šviesos vaikai nebus sugėdinti. Tie, kas tau priekaištauja ar niekina – kada jie buvo atsisukę į Kūrėją? Ar gali kilti išmintis būnant tamsoje? Nesvarstyk pasaulio reikalų iš pasaulio pozicijos, matyk juos Amžinybės akimis. Gyvenk Meilėje ir matysi pasaulį tikrą, be tamsos miražų. Į viską žvelk kaip esantysis. Jeigu tavo artimieji apgaubti miražų, ar turi jų klausyti? Nes tai nebus Meilė. Meilė – tai būti Tiesoje. Pasilik visada Tiesoje.

* * *

(Plaukiu Baltijos jūra)

– *Kas tai, Jėzau? Taip gera iki skausmo. Atsiminimai: jūra, smėlis, šeima, vaikai, tos laimingos akimirkos, tiek jose palaimos, džiaugsmo, ramybės, kodėl visa pamatai, pajauti tik tada, kai tai jau praėję, užpustyta laiko dulkėmis?*

* * *

– Būk esantysis. Ateik į mūsų laiką ir gyvenk jame. Tai nėra pabėgimas ar saviapgaulė, tai tikra, tikriau negu manai, tikriau negu visa tai, ką manai esant tikra. Negali to pažinti aiškiai ir neabejoti, bet priimk šią Mūsų sąjungą, ši pasaulį: tylų, plevenantį, neįjuntamą, priimk jį tikėjimu, atverk širdį Meilei ir vien tik Meilei, pajusi, kaip jis apgaubs tave. Išsiskyrimo ilgesys, skausmas, jis priartina, atidaro vartus, tavo širdis ieško nuraminimo ir suranda Mano Meilę. Leiskis jos pagaunamas, leiskis užliejamas, paguoda ir ramybė tegu apgaubia tave. Būk Manyje, būk Meilėje.

* * *

– *Trokštu eiti ten, mąstyti, gyventi tuo, kas yra mūsų Motinos valia, ir neturėti nieko kito daugiau. Kaip atskirti, kada Dievo valia yra mano valia?*

– Dvasia įkvepia tau, kas yra tikra, kas teisinga. Dvasią pažinsi iš vaisių. Kas yra dvasios vaisiai?

– *Meilė, džiaugsmas, taika, kantrumas, malonumas, gerumas, tikėjimas, ištikimybė, romumas, meilumas, kuklumas, susivaldymas.*

* * *

– *Nepatikėjo. Mokiniai nepatikėjo, ką pranešė moterys. „Kokios nerangios jūsų širdys <...>⁹² Kaip ir mano širdis. Netiki, iki galo nepriima to, ką Tu man sakai, kur vedi. Net jei dvasios tėvas tuo neabejoja, dar man norisi didesnio patvirtinimo, nors net ir kiti kunigai skelbia, kad asmeniniams apreiškimams reikalingas dvasios vadovo*

⁹² Lk 24, 25

patvirtinimas. Ir to užtenka. Ir kas galėtų turėti daugiau kompetencijos nei dvasinis palydėtojas?

Laužė duoną ir tada pažino, palietė drobulės ir įtikėjo. Ką man reikia padaryti, kad įtikėčiau?

– Aš tave Myliu. Ar netiki tuo? Tiki, jauti tai. Kas tai? Tai yra tikėjimas. Ar atsiliepi į Mano žodžius? Ar eini, ar stengiesi suvokti, pažinti? Tai ir yra tikėjimas. Tikėjimas perauga į Meilę. Kodėl abejoji? Ar tikėjimui svetimas abejojimas? Abejojimas, kaip kelio sunkumas, peržengęs jį, pakyli ir eini pirmyn. Visada bus abejonių. Abejimą įveikia Meilė. Gyvenk Meile ir ji įveiks abejojimą. Būnant Meilėje tu pažinsi, Meilėje tu įtikėsi.

* * *

– Mistika, kontempliacija – dabar tai madoje. Žmonės ieško naujų potyrių, šio santykio. Taip pat Tu mane vedi šiuo keliu. Man dažnai norisi išviešinti tai, ką mes šnekame, pateikti žmonėms, nes man atrodo, kad tai yra naudinga, gali padėti surasti Tave. Atrodo, kad nepaleidžiu į apyvertą talentų, kuriuos Tu man davei. Ar dar neatėjo laikas? Ar jis ateis vėliau, ar galbūt šis grūdas turi numirti žemėje? Nežinau, ar teisingai elgiuosi, nuramink mano širdį, Jėzau.

– Vesk savo ranka, vesk Mano vedamas ir pasitikėk. Eik pasitikėdamas, neieškodamas, pasikliauk Manimi, pasikliauk Motina. Priimk tai kaip būtinybę, kaip nežinomybės kelią. Kolumbas, ar jis buvo tikras, kad priekyje naujas pasaulis? Ne, nebuvo, bet tikėjimas neleido apgręžti laivų. Kliaukis tikėjimu, iškelk bures, teispūs jas Meilės vėjas, teneša tavo laivą vilties vilnys ir pajusk Naujajį pasaulį tenai, kažkur už horizonto.

* * *

– *Būti visada tyloje su Tavimi. Kalbėti tau ar klausytis Tavęs su Marija, angelais, šventaisiais. Kaip tas šventasis – tyla ir vienatvė, kurioje esi ne vienas ir bendrauji. Du pasauliai, išeiti iš vieno, kad rastum kitą. Vis kartoji tą patį, kad tai svarbiausia, o aš vis pamirštu, gyvenu žemės pasaulyje.*

– Vis daugiau šviesos tavo širdy. Augantis augalas, besistiebiančiantis palengva, nepastebėtai. Ar pastebi, kaip auga vaikai? Ne, nes jie visada su tavim. Nesiek kažko, tikslo, rezultato. Mėgaukis, pasinerk, panirk, pajusk. Neskubėk ir nesirūpink, prisiliesk švelniai, išgirk ramybę, pajusk šį būvį. Ir pats jo ieškosi vis dažniau, nejučia, nedėdamas pastangų. Pats pavirsi vis dažniau tuo, kuo esi sukurtas. Esantysis – ne suprask, o pažink šį žodį. Aš Esu Esantysis. Įsileisk Mane Esantįjį. Perkeisk savo būvį, daryk tai kuo dažniau ir pajusi, kad tau net nepastebint tu Esi.

* * *

– *Nesu tikras, kad priimu teisingą sprendimą daugiau nedalyvaui „Šviesos žemėlapiu“ maldose. Iš ko šis nusiteikimas, ar jis teisingas? Ar mano mintys, kad prasidėjo tarsi reklama pasauliui ir akcentai dedami ant pačios akcijos, dalyvių skaičiaus, kas užgožia pačią maldą, yra teisingos? Ar tai tik mano puikybė? Kodėl jaučiu tą blogą kvapą? Juk prieš tai džiaugiausi šia akcija.*

– Malda pakelia širdis, atidaro vartus, Malda prišaukia dangaus malonę. Tai stipriausias ginklas, vaistas širdžiai, balzamas žaizdoms, tyras vanduo, numalšinantis troškulį, atveriantis vartus Meilės karalystei. Ar veiksminga malda, jei neteisinga intencija? Taip, ji vis tiek veiksminga, bet jei nejauti aistros, praradai įkarštį,

tai neik tolyn, surask kitą kelią. Nes Tėvo namuose yra daug buveinių ir yra daug kelių į jas. Ar tavo nuogąstavimai teisingi? Ne visi tai mato, kaip tu matai. Daug maldų ir intencijų yra nevisiškai tyros, juk matai, kad ir tavo taip pat. Nuodėmė, gyvenanti žmoguje, neleidžia matyti skaidrioje šviesoje. Tu matai netyrumą ir nesek juo. Bet neteisk tų, kurie gal jo nemato. Nes tada kuo tu skirsiesi nuo brolio, ieškančio krislo akyje? Neik šiuo keliu, bet ir neteisk. Jie tavo broliai, ieškok Mano veido juose ir nematyk nieko kito.

* * *

– Santykis, Tavo balsas, bendrystė, buvimas su Tavimi. Ar tik kai kurie tai gali turėti? Ar tai priklauso nuo malonės? Kodėl kiti to ieško, bet neturi? Ar jie neverti malonės? Juk Tu nori kiekvienos širdies. Aš suprantu – kas neieško, kas neturi laiko, neteikia tam reikšmės. Bet šiandien žmogus paklausė, kodėl Tavęs negirdi. Jis juk ieško. Kodėl jis negirdi? Kodėl tiek mažai turi ši santykį? Nuo ko tai priklauso? Kodėl iš visų tikinčiųjų tai sudaro tik mažą dalį. Kas yra negerai? Juk Tu ieškai visų širdžių.

– Tyras šaltinio vanduo teka mažą srovele. Kas ieško, tas randa, kas ieško, tas ras atsigerti. Ar šiandien kas ieško? Ieško, ne ateina ir laukia, ne tikisi, kad nereiks pastangų, bet ieško. Viską perduoda ir perka dirvą. Viską palieka ir leidžiasi į nežinomybę. Aš pavydus Dievas. Noriu viso žmogaus, visos jo pilnatvės. Negaliu dalintis malone su pasaulio stabais. Reikia išeiti iš savęs, išeiti į dykumą, mirti pasauliui. Kiek tikinčiųjų tam ryžtasi? Jie daro įvairius darbus, organizuoja, visur dalyvauja, bet ar daug kas išsižada savęs dėl Manęs. Veikia tik tiek, kiek patogų pačiam, bet to neužtenka. Perkeista širdis, širdis atsirišusi nuo pasaulio, tik tokia širdis gali priimti malonę. Todėl, kai žmogus patiria netektį, krizę, Šviesai

yra lengva patekti į širdį. Nes tada širdis atsiriša nuo pasaulio, nuo visų stabų, priklausomybių ir tampa tuščia ir pažeidžiama. Tada ji turi pasirinkimą, priimti gyvenimą ar mirtį. Kai širdis vis tolsta ir kietėja, kai vis mažiau galimybių į ją patekti Šviesai, ateina malonė. Nusileidžia Mano gailestingumas, jis apgaubia visą sielą. Tai, ką jūs vadinate nelaime, netektimi, dažnai yra Dievo gailestingumas. Gailestingumas sušalusiai širdžiai uždegti. Tada siela arba dar labiau užsidaro, arba leidžiasi perkeičiama. Tėvo Meilė yra tokia didelė, kad leidžia pajusti sielai kančią, norėdama ją išgelbėti.

Kodėl žmonės negirdi Manęs? Net tie, kurie tiki, eina į bažnyčią, laiko save tikinčiais krikščionimis. Nes jie nenori perkeisti savęs, nenori atsisakyti patogumų, nenori imti kryžiaus, kurį jiems duodu. Vieni galvoja, kad užtenka sekmadienio Mišių ir kelių maldelių per savaitę, kiti mano, kad esmė yra daug daryti – melstis, dalyvauti įvairiuose renginiuose, grupėse, studijuoti. Bet to perkeisti širdžiai neužtenka. Išganymo centrinė ašis yra kryžius. Ne simbolis, o tikras kryžius ant Golgotos kalno.

Be kryžiaus nėra Prisikėlimo.

* * *

– Kartais norisi kažko daugiau šeimai, vaikams, taip pat ir sau, bet bijau imtis, nes tai materialus pasaulis, prisirišimas prie pasaulio. Bet taip pat žinau, kad Tėvo valios vykdymas kuriant pasaulį yra mano pašaukimas. Kur rasti vidurio kelią, koks saikas turi visa nustatyti?

– Meilė – tai džiaugsmas, džiaugsmas dalintis, kurti, gerėtis. Kokia tikslo intencija? Pasipuikuoti, mėgautis malonumais, ar džiaugtis bendryste su Kūrėju, padaryti kitus laimingesnius, dalintis džiaugsmo malone. Ką randa širdis, tai ir yra atsakymas. Pavesk

Marijai ir, jei tai ne Jos planuose, pajusi, eidamas toliau pažinsi. Jei visa esi pavedęs, viskas išeis taip, kaip reikia. Pasitikėk ir kurk, bandyk Kūrėjo garbei. Sek Meilę.

* * *

– Tu niekada manęs nepalieki. Paukštelis už lango man primena Tavo Meilę, kuri negali manęs palikti, nes Ji niekada nesibaigia. Šviesos ruoželis pro durų apačią. Koks nuostabus ramybės jausmas, Tu niekada manęs nepalieki.

Regula ir laisvė. Atsižadėjimas ir apsimarinimas, laisvė ir polėkis kurti. Dvi svarstyklių lėkštės, kada ir kaip rasti pusiausvyrą, kaip nenukrypti į vieną pusę?

– Meilė yra kantri ir maloninga, nesmerkia ir neteisija, nesididžiuoja ir neišpuiksta. Kas yra Meilė, kur yra Meilė? Į kiekvieną tavo Man užduotą klausimą atsakymas prasideda nuo to paties. Nežinai, Meilė čia ar ten? Nerandi Meilės? Meilė nori būti ieškoma, nori būti surasta, pats ieškojimas yra Meilė. Spręsk, ir jei sprendimas yra ieškantis Meilės, jis bus teisingas. Nes per Meilę mes būsimė išteisinti. Kodėl sakau mes? Nes Aš esu Žmogus, jūsų brolis. Jei nebūčiau toks kaip jūs, nebūtų atpirkimo. Aš visada ieškojau Meilės.

* * *

– Dvasinė Eucharistija, Mano Kūnas ir Kraujas. Kodėl privilai pasitenkinti tik kartą per dieną? Ar yra tokios taisyklės? Kas jas parašė? Ar tai prieštarauja Meilei? Kūnišku pavidalu Aš ateinu vieną kartą per dieną ir to pakanka. Kūniška Eucharistija tikėjimo šviesoje ir Meilės pilnatvėje perkeičia tave visą. Visas tavo kūnas su

siela yra perkeičiami į nemirtingą. Dvasinė Eucharistija atrakina širdies duris, ji perkeičia širdį. Gali šimtą kartų per dieną priimti Mane širdimi ir tai nebus per daug. Kuo kūnas skiriasi nuo sielos, kuo kūniška Eucharistija skiriasi nuo dvasinės? Kūniška Eucharistija – tai sąjungos pilnatvė, ji turi, neša gyvybę taip pat ir kūnui, t. y. visai tavo esybei. Dvasinė Eucharistija neša gyvybę dvasiai, todėl ji skiriasi nuo kūniškos ir gali ja vienytis daug kartų per dieną. To tavęs nemoko Bažnyčia, bet tai neprieštarauja jos mokymui, ji to nedraudžia. Pasitikėk ir naudokis Meilės vaisiais, kada tik trokšti. Tai yra tik žodžiai, tikėjimo šviesoje tampantys kūnu. Ar kada nusivylei savo tikėjimu? Išskleisk sparnus, pakilk į tolius, pasiek žvaigždes. Nebijok, Aš su tavimi.

– Tark žodį ir Aš pas tave ateisiu, pas tave apsigyvensiu. Tu visada kalbėjai apie tai, ką mes vadiname dvasine Komunija. Ir tai nėra kažkas nauja ar radikalų, tai egzistavo ir anksčiau, mūsų nepaskelbti šventieji tremtiniai jau žinojo tai. Ir dabar aš atpažinau.

* * *

– Visada norėjau veikti šiame, žemės, pasaulyje. Atrodo, kad jis tikras ir svarbiausias. Bet arkangelas Gabrielius man pasakė, kad didžiausios kovos vyksta antgamtiniame pasaulyje. Ne žemėje. Žodis, veiksmai, liudijimas – tai šio pasaulio ginklai. Arkangelas kvietė kautis dangaus ginklais. Kautis už sielas. Kur mane kvieti, Viešpatie?

– Kiekviena gelė žydi skirtingai. Atiduoda garbę Kūrėjui taip, kaip yra sukurta. Kaip sukurta žydėti tavo gelė pasaulio pievoje? Neapsigauk, kad jei nematoma, tai nėra reikšminga. Reikšmingiausi darbai atliekami slaptojoje. Bet nebus paslėpta tai, kas atidengta. Žydėk taip, kaip esi sukurta. Visiškai atsiduodamas

ir vykdydamas Tėvo valią rasi Meilės pilnatvę. Kur Meilė? Sek Meilę.

* * *

– Dvasinė Komunija – santykis, dovana, malonė. Ar ji turi būti normuojama? Ar Meilė, gailestingumas turi ribas? Aš beribis, Aš visagalis. Ar indas turi būti tuščias? Malonė ateina, kai atveri duris, nes ji beldžiasi, visada beldžiasi. Tavo dvasia silpna, Mano malonė – beribė. Atverkite duris, ir Aš užeisiu, atverkite duris, ir Aš apsigyvensiu.

Priimk Mane dažnai... visada. Priimk prieš pradėdamas dieną, priimk, ją paleisdamas, priimk prieš maldą, prieš sustodamas palydėti saulę, priimk, kai ateini pas Mane vienuoje, šile, jūros pakrantėje, prie žvakės vakaro prieblandoje, priimk, kai eini pas brolių rimtai pakalbėti, prieš apsispręsdamas. Priimk šimtą kartų per dieną, ir Aš ateisiu, darysime darbus, mylėsime Tėvo Meile, veiksime dvasios jėga. Būk visada esantysis, esantysis Meilėje, esantysis Trejybėje. Paradoksas yra teisintis ir sakyti, kad neturi laiko tam, kuris yra laiko Viešpatys. Ar kas numirė iš bado, nes neturėjo laiko pavalgyti? Nebūk laiko tarnas, tegul laikas tarnauja tau. Priimti Viešpatį yra svarbiausias tavo uždavinys, tikslas; visa kita yra tik jo pasekmė, kuri labai viršys tavo paties galimybes. Nes Aš Esu statytojas, ir veltui triūsia tie, kurie stato be Manęs. Išplėsk savo širdį, savo valią, ir tavo mintys taps begalinės, tavo žvilgsnis, tavo darbai taps dieviški, viršijantys tavo žmogiškąjį trapumą. Meilės šviesa nužudo tavo savimeilę, perkeičia tavo širdį, tu tampi Šviesos vaiku ir darai šviesos darbus. Aš Esu Šviesa, atėjusi į pasaulį. Būk visada Šviesoje, nepasilik tamsybėse.

* * *

„Su dangaus karalyste yra kaip su dirvoje paslėptu lobiu. Atradęs jį, žmogus niekam nesako; iš to džiaugsmo eina, parduoda visa, ką turi, ir perkasi tą dirvą.“⁹³

– *Ko dar nepardaviau, Jėzau? Ką pasilaikau, ko neatiduodu? Kas trukdo? Žinau, jaučiu, kad dar nenoriu visko parduoti. Ką laikau paslėpęs, net nuo savęs?*

– Kaip ištroškusi elnė uodžia upelio, taip tu ieškok dangaus karalystės ir visa kita bus pridėta. Nežiūrėk kelio kliūčių, ieškok paties kelio. Troškulys padės tau. Eidamas keliu prieini laiką, kai malonė ateina nepastebėtai. Ieškok kelio ir eik. Meilė padaro savo darbą, nes tik Meilė tai gali. Vaisius sunoksta ir ateina derliaus laikas, kai nereikia pastangų jį nuskinti. Rūpinkis medžiu, kad duotų derlių, kad užaugintų vaisių. Kiekvienam savo metas. Nenulaužk liaunų šakų, kol vaisius dar neprinokęs. Kai ateis skynimo laikas, jis pats tau įkris į ranką. Medis laistomas maldomis, pasninku ir mūsų Meilės santykiu. Tai uostas, kuriame medis bręsta. Būk esantysis, būk Meilėje.

* * *

– *Angelas sakė, kad mūsų priešas ne kūnas ir kraujas, kad pasninkas ir malda išvaro šią veislę, kad didelės kovos vyksta antgaminiame pasaulyje ir kad esu pakviestas... „Tavo ginklas tavo rankoje.“ Dvidešimt besimeldžiančių ir pasninkaujančių su duona ir vandeniu per penkias dienas sustabdė 1991-ųjų karą Jugoslavijoje. O aš vis ieškau pasaulyje matomos ir žemiškos veiklos. Pagrindinė kova vyksta nematomame pasaulyje. Turbūt nematau rezultato,*

⁹³ Mt 13, 44

konkretaus tikslo. Bet ar nematau? Atsisuku... Kiek stebuklų lydi mano kelią! Ar tai ne rezultatas, pranokstantis lūkesčius? O Viešpatie, prašau, duok didesnę tikėjimą, uždek mano šaltą, nerangią širdį!

– Nematai, nes tai paslėpta, užgožta, kaip per širmą. Jauti tikėjimu, o tikėjimas neatskiriamas nuo netikrumo, abejonės. Ar pasaulis tai supranta? Ar vertina šiandien maldos mažutėlius? Net ir Bažnyčioje iškeliami tie, kurie matomi dėl žodžių, darbų, charizmos. Ar minios seka nematomus atsiskyrėlius? Bet patikėk, be jų viskas sugriūtų kaip pastatas be pamatinės konstrukcijos. Dabar reikia statyti kertines sijas. Kedrai laiko girią – koks svarbus jų darbas, atliekamas nematomų mažutėlių.

* * *

– Rožinis ar Mišių auka? Jei reikia rinktis, aš pirmenybę teikiu Mišioms. Bet Medžiugorjės broliai ir sesės akcentuoja kasdienį rožinį. Kas svarbiau?

– Pripildyta širdis žino atsakymus. Šiandien, ką matai šiandien? Vedu tave klusnumo ir pasitikėjimo, Meilės ir vilties takais. Ne taisyklės ir ne griežtos regulos yra šio kelio pamatas. Meilė nori būti laisva. Mišias renkiesi būdamas laisvas, pasninkauji laisva valia. Priimi savo maldos brolių taisyklės laisva valia. Ir telieka tavo laisva valia jų atsisakyti. Tai darbai Meilės pilnatvėje ir Meilė padaro stebuklus. Be laisvo apsisprendimo negali būti Meilės. Broliai ir sesės vienuolijose tik tapdami visiškai laisvais gali priimti įžadus. Tavo vienuolynas yra pasaulyje. Turi įsipareigojimų, tai Dievo valios pildymo veikla pasaulyje. Kitoks kelias nei vienuolių, kurie yra išlaisvinti iš pasaulio. Neužsikrauk per sunkios naštos, nes tai ne Tėvo noras matyti tave palūžusį. Kiek-

vienas akmenėlis ateina jam reikiamu laiku, kai tampa pasiruošęs. Daryk visa su Meile ir tai bus tikra, tai bus reikalingiausia. Neįstumk savęs į susirūpinimą, baimę ar priekaištus sau, nes tai nėra iš Šviesos. Šviesa atneša džiaugsmą, laimę, ramybę, pilnatvę. Šviesa ten, kur Meilė.

* * *

– Marija kviečia kalbėti rožinį, pasninkauti, susitaikyti, priimti Eucharistiją ir Žodį. Tu, Jėzau, kvieti būti ir neakcentuoji tų Marijos akmenėlių. Kas yra svarbiau, kodėl skiriasi? Jei visko neaprepiu, kas pirmiausia?

– Ar gali ugnis degti be deguonies? Marija kviečia į Mano širdį. Akmenėliai – tai kelias. Kelias, kuris atveda į pilnatvę. Ne malda ar pasninkas nutrenkia šėtoną pragaran, o malda ir pasninkas pilnatvėje. Tai ginklai, kurie veiksmingi, jei taikomi su Meile. Ar veiksminga bus malda, kylanti iš blogų paskatų? Malda ateina iš santykio. Jei nebus santykio, darbai neišsilaikys. Ne prievarta, ne išskaičiavimai, o Meilė, tikėjimas ir viltis. Tai yra tas pats kelias: kas turi silpną santykį, besimelsdamas jį sustiprina, kas turi stiprų – meldžiasi visada. Negali būti su Trejybe ir nesimelsti. Jei nesimeldi – nesi kartu, jei meldiesi širdimi, surasi vienybę. Medžiugorjėje daug atsivertimų, kuriems reikalinga intensyvi malda, kad užsimegztų santykis. Tiems, kurie yra jau užmezgę santykį, reikia jį gilinti; ir maldos bei darbai kyla kaip santykio pasekmė. Atsigrežk ir pamatysi, kuo giliau nėra į santykį, tuo daugiau maldos ir pasninko atsirasdavo. Vienybė gimdo darbus, darbus Tėvo valioje, Dvasios šviesoje. Būk vienyje – tai svarbiausia.

* * *

– Jėzau, būk mano šviesa, būk mano gyvybė, būk mano gyvenimas. Dabar ir visados, kiekvieną sekundę, kiekvieną mano gyvenimo atodūsj, būk mano Viešpats. Pašaukei mane vardu ir aš atsiliepiau: aš čia, Viešpatie.

– Aš Esu tavo, Mano meile, gyvybė, tavo širdies pulsavimas. Savo rankomis tave sukūriau, laikau tave savo glėbyje, nebijok ir pasitikėk. Dvasia plevena virš kalnų, plevena virš vandenų, dvasia gyvena tavo širdyje. Aš tavo Viešpats. Jei tik suvoktum Mano Meilės tau begalybę, jei tik pažintum visą jos didybę! Priimk mano Meilės gylį savo tikėjimu, nes tikėjimas, viltis – tai tie sparnai, kurie gali pakelti tave aukščiau tavo šuvokimo. Įrašyk tikėjimu Mano žodžius į savo širdį. Tavo širdis tampa Mano širdimi – išsiplečia iki begalybės. Jūs darysite darbus didesnius, negu Aš dariau. Išplėsk savo širdį iki begalybės, neapsiribok tik tuo, ką suvoki, neapsiribok savimi. Perženk tikėjimu prarają, atsiduok Meilei, leisk Šviesai persmelkti tave, ir tada jau ne tu gyvensi, o tavjje gyvens Trejybė. Meilė, Žodis ir Šviesa – trys žirgai, nešantys tave į nenusakoma. Ir tu darysi stebuklus, kilnosi kalnus, tildysi audras, nugalėsi slibiną. Nes tu būsi Trejybė, būsi Esantysis. Palik tai, kas pasaulio, ir gimk Tame, kas atneša gyvenimą. Nebūk miręs, būk gyvas. Nes viską tu gali tame, kas tave stiprina. Priimk visa, priimk pilnai, visomis valios jėgomis, atiduok visa tikėjimui ir jis nuneš, kur Meilė, kur Mūsų pilnatvė.

* * *

– Susilaikyti nuo kritikos, bet kartu parodyti savo nuostatas, paliudyti, būti tiesoje. Kada reikia, tylėti. Kaip atpažinti?

– Taip, Mariau, tas pats atsakymas: per Meilę, būti Meilėje, liudyti Meilę, būti šviesoje. Tegu Dvasia veda tavo žodžius, tavo mintį. Neturi nutylėti matydamas blogį. Būk tiesoje ir būk Meilėje. Ar teisingai pasielgei, atpažinsi per ramybę sieloje. Kada jauti ramybę? Ramybė rodo tiesos dvasią. Jei trokšti Mano valios, ieškok ramybės. Kur Meilė, tiesa, ten lieka ramybė, vidinė ramybė. Nors pasaulis ir sukiltų, prieštarautų, bet jis negali įveikti tos vidinės ramybės, kurią visada jausi, būdamas Dvasioje, būdamas su Manimi. Santykio gali nejusti, gali jo nesuvokti, bet ramybė visada lydi tave. Ramybė parodo teisingą kryptį, ramybė parodo Meilę. Ieškok ramybės ir rasi Tiesą.

„Nuostaba ėmė kiekvieną, nes apaštalai darė daug stebuklų ir ženklų.“⁹⁴

– *Pirmoji Bažnyčia skyrėsi nuo šiandieninės, nes apaštalai darė daug stebuklų. Gal todėl ir nepatraukli ji šiandien, nes nėra darbų, o darbų nėra, nes nėra tikėjimo. Atrodo, kad šiandien stebuklai nereikalingi ir nebūtini.*

„Tuomet jūsų sūnūs ir jūsų dukterys pranašaus, jūsų jaunuoliai matys regėjimus, o jūsų seniai sapnuos sapnus. Taip pat ir savo tarnams bei tarnaitėms tomis dienomis aš išliesiu savosios Dvasios, ir jie pranašaus.“⁹⁵

– *Ar galime patvirtinti šiuos Petro žodžius mūsų laikais? Taip, tai vyksta, bet Bažnyčia, atrodo, specialiai bėga nuo to, slepia ir nerodo. Kur šiandienos apaštalai, prikeliantys ligonius, išvarinėjantys demonus ir tramdantys audras? Ar atsakysi man, Jėzau?*

– Būk, Mariau, kartu su Manimi ir surasi atsakymą, surasi išmintį. Ne skaldyti ir ne kritikuoti dabar svarbiausias laikas. Nėra

⁹⁴ Apd 2, 43

⁹⁵ Apd 2, 17–18

dvasios, nes nėra širdžių, nėra maldų už ganytojus, jie negali be bendruomenės, be jūsų užtarimo vieni atlaikyti piktojo puolimų. Kritikuoji ganytojus, bet nematai, kodėl jie tokie silpni. Jei bendruomenė melstųsi ir budėtų, aukotų dvasines aukas už tuos, kurie yra jiems tokie svarbūs, Mano pašauktieji broliai prikeltų mirusius. Koks augalas gali vešėti, jei jo niekas nelaisto. Ar meldžiasi kas dabar už Bažnyčios tarnus, ar atiduoda kas savo gyvybes? Kritika tik dar labiau prispaudžia vėjo blaškomus Mano mažuosius brolius. Kritika tik dar labiau atveria vartus šėtonui. Ginkite savo brolius, mirkite už juos. Ir jie pakels Bažnyčią.

Gerai, kad klausai, ieškai, nerimsti. Keliauk tolyn, ieškok kelio išminties. Gyvenk gyvenimą su Manimi. Aš toks laimingas, kai tu nestovi, kai bandai. Ačiū tau, mano mažas broli. Priimk Mano džiaugsmą kaip padrąsinimą, keliauk tolyn, kary.

* * *

– Tiek daug šiandien pasaulyje netikėjimo. Netiki ne tik krikščionybė, bet ir apskritai Dievo egzistavimu. Ir tai geri žmonės, nebūtinai sugedę, turintys moralę, dorą ir sąžinę. Taip sunku matyti šį atšalusį pasaulį. Bet kodėl man kartais rodosi, kad mūsų laikais daugiau gėrio, negu kai tikėjimas buvo masinis. Mūsų senelių karta: karai, holokaustas, gulagai, siaučiančios ideologijos, kenčia ir miršta milijonai. Ir tai krikščioniškame pasaulyje. Susekuliarėjusioje Europoje jau daug metų vyrauja taika, socialinė pažanga, gerovė. Kodėl kartais atrodo, kad tikėjimas neneša vaisių?

– Kas yra tikėjimas? Gerasis samarietis nebuvo nei žydas, nei kunigas. Pagal šias nuostatas jis buvo netikintis. Beveik – niekas. Kas yra tikėjimas? Kiek yra netikinčių bažnyčioje, ir kiek tikinčių, kurie jos nelanko? Krikščionybė parodo tikėjimo kryptį, apšviečia

protus ir širdis, bet tai dar nėra tikėjimas. Ar tikėjimas yra tradicija? Kas yra tikėjimas? Ar tavo tėvelis, visą gyvenimą dorai elgęsis, nors ne praktikavo krikščioniško tikėjimo, ar jis nėra tikintis? Tikintis tai ne tas, kuris sako: „Gerai, Tėve, padarysiu“, bet tas, kuris eina ir padaro.⁹⁶ Šis palyginimas yra apie tikėjimą, apie tikrą tikėjimą. Ne visada yra atsivertęs tas, kuris taip atrodo, ir pagal jūsų nuostatas netikintis gali būti atsivertusio pavyzdys. Medį pažinsi iš vaisių, o Tėvo vaikus pažinsi iš jų darbų.

Tu juk suvoki, kad ateina nauja šviesa, nauja samprata – žmogus šiandien gauna visą laisvą valią pažinti ir apsispręsti. Šiandien tikėjimo liudijimas yra laisvos valios apsisprendimas. Todėl atsimink, kad ne tie, kurie šaukė „Tėve!“, bus pakviesti, o tie, kurie vykdė Jo valią. Vykdyti Tėvo valią – tai yra tikėjimas. Kas vykdo šiandien Tėvo valią?

* * *

– *Kai ruošiausi šiandien imtis kasdieninio rožinio, išgirdau Tavo žodžius: „Rašyk dienoraštį“. Būti visada su Tavimi – tai man tebūna prioritetas, svarbiausias darbas. Būti visada. Marijos kovos ginklas, kurį akcentuoja mažieji broliai, kurį nurodė man arkangelas Gabrielius. Ar tikrai man jis nebūtinus?*

– Kas tau kalba šiuos žodžius? Meilė ar tikėjimas? Meilė Marijai, noras padėti, mažutėlių liudijimas. Ką Aš tau kalbu? Būk esantysis. Esantysis Meilėje. Tebūnie tai tavo malda. Malda visada, nuolatos. Vėdu tave naujais takais. Jauti ramybę, pamatai Dieviškos išminties atspindį. Ar tikrai to niekas nemini? Jei peržvelgsi Marijos regėtojų liudijimus, jų išmintis išsigrynins. Rožinis stipriausias ginklas prieš šėtoną. Todėl Marija kviečia melstis

⁹⁶ Aliuzija į palyginimą apie du sūnus Mt 21, 28–32.

rožinį. Pasninkas ir malda neleidžia tamsybėms siautėti žemėje. Tai ginklas, kuris šiandien reikalingas. Perkeista širdis – dangaus blyksnis, keičiantis pasaulį. Dangaus karalystė ateina į žemę ir keičia jos veidą. Būk amžinas adoruotojas ir per tavo širdį dangus nusileis į pasaulį. Nesupriešink Meilės būdų, bet pasitikėk ir sek, kur vedu tave. Esantysis Meilėje visur, visada. Kai dirbi, bendrauji, valgai, ilsiesi, miegi. Taip, mylėk net ir miegodamas. 24 valandų adoracija – tai, ką Milane atliko trys šimtai širdžių, sumažino savižudybių per pusę. Ir tai tik matomoji šios adoracijos dalelė. Patikėk, kiek gali padėti Marijai adoruojanti siela. Jei tai iki galo suvoktum, suprastum, koks svarbus uždavinys, kurį kviečiu tave atlikti.

* * *

– Šiandien Marijos, mano Karalienės, diena. Kaip gera jausti Motinos vaiko laisvę. Užsidedu aukso grandines ir tampa laisvas kaip niekada. Kokia nuostabi, nenusakoma ši motiniška Meilė. Ačiū tau, Marija, mano Motina. Pašaukei mane tarnauti, būti tavo nuosavybe ir koks paradoksas, atrodo, kad ne aš, bet tu man tarnauji. Koks nuostabus pilnatvės ir ramybės jausmas gyventi suvokiant, kad visa, kas mano, yra tavo, Marija. Paklusnus vergas tampa laisvu karaliumi. Kaip nuostabiai tu atsidėkoji tiems, kurie priima tavo kvietimą. Nenoriu nieko, tik būti tavo nuosavybe, daryti, gyventi tuo, kas yra tavo valia, atiduoti visą save, viską. Esu visas tavo ir visa, kas mano, yra tavo. Totus tuus, o Maria!

Bet ar tikrai ne geriau, užuot čia rašius ir mąščius, padovanoti tau dar vieną rožinio maldą. Kokia nauda iš šio laiko, skirto apmąstymams, santykiui. Jei iškeičiu Marijos maldą į bendravimą su tavo, Jėzau, Širdimi, ar neapiplėšiu mūsų brangios Motinos, kokioje nauda

pasauliui iš šio mano buvimo? Ar ši bendrystė stipresnė už rožinio malda. Nes malda yra veiksmas su pasekmėmis, rezultatu, o kas yra buvimas? Kaip tai padės išgelbėti brolius?

– Negirdi Marijos balso, nori išgirsti, bet negali. Nes girdėti Mane yra malonė, kurią mūsų Motina išmeldė tau. Kaip minėjau, Marija yra upė, įtekanti į vandenyną. Tikslas yra vandenynas ir upė viską jam atiduoda, nepasilikdama sau nė lašelio. Visada jauti ir gali jausti jos buvimą šalia. Turi didelę malonę girdėti Meilės balsą savo širdyje, tai didesnė malonė net už regėtojų apreiškimus. Nepriimk to, kaip duotybės. Malonė tave pasirinko ir tai yra Marijos valioje. Laikai save nevertu jos, todėl dar abejoji, netiki, kad tai tikra. Bet kas yra vertas malonės? Priimk tai kaip paslaptį, nežinomybę, kuri išaiškės atėjus laikui. Ką prarasi, jei patikėsi, ir ko neteksi, jei netikėsi? Augink tikėjimą, nebūk abejojantis, būk drąsus ir tvirtas ten, kur to reikia. Aš Esu tavo Viešpats. Aš nusprendžiu, kas verta ir kas – ne, ir neprivalau prieš nieką atsiskaityti. Priimk Mano Meilę.

Taip tavo broliai, mažutėliai, Marijos kareivėliai liudija apie kovą šiandienos pasaulyje. Penki akmenėliai įveikti šėtonui. Aš Esu tavo Viešpats! Sek Mane, ne brolius ir seses, bet Mane. Priimk ir pasitikėk tuo, ką tau sakau. Eik keliu, kuriuo vedu tave. Nebūk abejojantis. Juk tavo Meilė žino, širdis supranta. Tegul tavo širdis vadovauja protui, nes Trejybė gyvena širdyje. Priimk širdimi, pasitikėk Meile. Aš Esu Meilė. Aš gyvenu tavo širdyje. Priimk Meilę.

* * *

– Kas, Jėzau, padeda tapti amžinu adoruotoju? Kaip geriau tai įsisavinti? Kas padeda šiame kelyje?

– Tu dabar ieškai ir tai ir yra kelias. Surask, pažink, išbandyk, nestovėk vietoje. Būk kūrėjas, atrask Tėvo Meilę. Tu sukurtas būti kūrėju. Dvasia tau nubrėžia tikslą, Žodis parodo kryptį. Kūrėjo Meilė veda tave kurti, ieškoti ir statyti. Pasaulis, galbūt, tai vadins beprotybe, bet taip Kūrėjo šviesoje gimsta naujas pasaulis. Pasaulis, kurio negali dabar aprėpti ir suvokti. Tegul tavo, atradėjo, žvilgsnis pamato horizonte Naująją žemę, Naująjį pasaulį. Nesvarbu, gal kartais trūksta logikos ar pažinimo, bet tai ir yra atradėjo džiaugsmo grožis. Žiūrėk į horizontą Kūrėjo akimis, žvelk būdamas Trejybėsėje. Jei mylėsi, būsi kartu su Žodžiu, nepamesi kelio. Pasitikėk ir keliauk. Ieškok ne to, kas yra žinoma, ieškok to, kas neatrasta, kurk naująjį pasaulį.

* * *

– Matai spec. pajėgų kareivį? Jis profesionalas, vykdo ypatingas užduotis. Aprašyk jį. Koks jis?

– *Jis daug treniruojausi. Iš daugelio atrinktas tas, kuris išliko ne stipriausias, bet ištvermingiausias. Apsimarinimai, įgūdžių lavinimas, labai daug sunkių pratimų, žinių, reikiamos informacijos. Jis gali vykdyti misijas tik po daug ir ilgo lavinimosi, sunkaus darbo. Ne visi ištveria, išlieka ištvermingiausieji ir atkakliausi. Daug pastangų ir ilgas kelias.*

– Ar tu juo nesizavi? Nenori irgi toks tapti? Dievo kariaunos principas toks pats, kaip ir žemiškas. Įvairios paskirtys ir misijos. Eiliniai kareiviai, kurių daugiausia, paskui – seržantai, generolai. Ir yra elitinės pajėgos. Nori eiti ir kautis už dangaus karalystę jau dabar, o Aš tau sakau – tapk profesionalu. Kas daugiausia atneša naudos? Todėl atsiduok šiam kvietimui, kurį girdi ir nesijaudink dėl to, kad galbūt šiandien nedarai to, kas atrodo svarbu. Nes viena

šventa siela gali sustabdyti visą tamsos kariauną. Tavo tikslas ne kuo daugiau atiduoti maldų ir pasninko Karalienei, tavo tikslas yra tapti šventu. Pasninkas ir malda ne tam, kad nugalėtum šėtoną, o tam, kad taptum šventas, ir tada nugalėsi. Todėl kartais gali ir tamsos būti paskatintas daryti gera, bet tai todėl, kad nedarytum to, kam esi Tėvo pakviestas. Ieškok Tėvo valios savo širdy, ieškok Meilėje, kurioje esi sukurtas ir ne visada pasikliauk tik protu. Kiekvienam paskirtas savas kelias, visada ieškok savojo, nes tik Aš Esu kelias. Neapsigauk klausydamas mažųjų brolių ir seserų liudijimų. Jų yra nuostabus pašaukimas ir jie atlieka didžius darbus, bet tu klausyk širdies, širdies, kuri gyvena Meile. Tegu ji parodo, ar tai tavo kryptis, tegu pasako širdis.

* * *

– Ką sako širdis? Surasti naują buvimą, naują būtį. Apie ką niekas tiksliai nekalba ir kas paslėpta šventųjų gyvenimuose. Trijų tokių kaip Arso klebonas⁹⁷ užtektų, kad šėtonas negalėtų įkelti kojos į visą Prancūziją. Ką jis tokio turėjo? Yra daug nuostabių kunigų, kurie daug meldžiasi, rūpinasi savo bendruomene, klauso išpažinčių, yra nuostabūs Dievo liudininkai žemėje. Bet jis buvo dar kažkas daugiau. Kažkas, ko negali suvokti, daugiau už visa tai. Gilioji paslaptis: kuo jie, visi šventieji pasižymėjo žemėje? Visi tokie skirtingi, bet ir kažkas juos jungia. Taip, Dievo Meilė, aistra... bet daug kas turi šią meilę. Kažkas tokio nesuvokiamo. Gali perskaityti visas knygas apie šventuosius, jų mintis, raštus, bet tai dar giliau. Gali pažinti tik vienu būdu. Tapdamas toksai kaip jie. Misija neįmanoma? Mes kiekvienas esame pašaukti ir gausime visa, ko mums reikia tikslui

⁹⁷ Tai šv. Jonas Marija Vianėjus (1786-1859), kunigas, asketas, pastoracijos modelis, ypatingas nuodėmklausys.

pasiekti. Tikslas yra ne daug melstis, aukotis ir pasninkauti ar daryti gerus darbus. Tikslas – tapti šventu. Ir tada per šventą širdį liesis Dievo versmė į pasaulį.

– Ne tas, kas šaukia: „Tėve!“, o tas, kas vykdo Jo valią. Širdyje yra Tėvo valia. Ji įrašyta kiekvienoje širdyje. Išgirsk savo širdį. Išgirsk savo tyros širdies troškimą, širdies, kuri yra Tėve. Pajusk Dvasios dvelksmą, išgirsk Žodžio galią. Ką sako tau Viešpats? „Tu esi mano mylimas sūnus.“ Štai tau atsakymas. Dabar esi Mylimas sūnus Tėvo Meilėje. Ne būsi kada nors, jei labai stengsiesi ar jei pasiseks, o dabar esi. Būk esantysis.

* * *

– Jėzau, atiek prašau į mano širdį, uždek ją savo Meile, pasilik joje amžiams, kad ne aš, o Tu joje gyventum. Kad mano širdis mylėtų Tavo Meile, darytų Tavo darbus, matytų Tavo žvilgsniu, gyventų Tavo gyvenimą. Dabar ir visados ir per amžius. Amen.

– Tai nebuvo prašymas, Mariuk, tai trokštančios tavo širdies ilgesys. Ilgesys gyvenimo, būties, ilgesys santykio. Todėl sakau tau, klausyk, ką sako tavo širdis, pasiduok jos vilionėms, paleisk savo valią, sąmonę, mintį. Širdis ieško, sek savo širdį. Tu vis abejoji, ar gerai darai, kad nutraukei kasdieninio rožinio maldą. Kas nerimsta: širdis ar protas? Protas ir pažinimas sako, kad rožinis privalomas, visi šventieji, dvasios vedliai rodo į šį nuostabų ginklą. Ir jie teisūs. Ką Aš sakau? Sakau būk esantysis. Tu protu to nesuvoki, bet širdis suvokia ir tu jauti tai. Jauti, kad už šių žodžių slepiasi gili paslaptis, nesurastas kelias, naujas pasaulis. Atsiduok širdžiai ir ji nuves, nuves, kur tave kviečiu šiandien. Nuves į mūsų pilnatvę. Atsiduok širdžiai.

– Būti esančiuoju... Nėra pasaulio, nėra planų, reikalų, ateities, praeities. Tik Tu ir aš. Ir visa – Meilėje, apgaubta, paskendę Meilėje.

Taip, aš žinau, kas tai, dabar vakaro ramume, prie žvakės šviesos, vienas, palikęs dieną, apgaubtas Marijos apsiausto. Ačiū, tau, mano Karaliene. Adoracijoje, Mišiose, po Komunijos, išpažinties, brėkstantčio ryto tyloje ar gintariniame saulėlydyje – tai aš žinau, kas tai yra. Nėra nieko nuostabesnio šiame pasaulyje. Bet Tu nori išplėsti ribas. To negana. Adoruotojas 24 valandas. Visada, visada adoracija. Kur bebūčiau, ką beveikčiau. Vienuolyno celėje ar prie tabernakulio savo širdyje. Visada. Toks tikslas, toks planas. Ir jei Tu mane kvieti, taigi tai įmanoma, vadinasi, galima tai pasiekti.

Kompasso rodyklė sustoja ir parodo kryptį. Kolumbo laivas pakelia inkarą. Į nežinomą, į naująjį pasaulį. Vilties vėjas išpučia bures, tikėjimo vilnys neša tolyn. Ten, kur nežinomas krantas, kur Meilės karalystė.

* * *

– Kankinio šlovės vainikas. Kryžiaus sostas ir erškėčių karūna. Nežemiška išmintis, uždeganti troskimą, ir žemiška silpnybė, slepianti baimę. Du pasauliai susipynę širdyje. Kokie tyri šventieji, kurie degė šia aistra. Širdis kažkur giliai trokšta, bet protas vis dar jaučia nerimą ir abejonę. Kaip perkeisti širdį, kaip uždegt karštai šią liepsną. Perkeisk mano širdį, o Viešpatie.

– Širdis pilna gyvenimo, pilna Meilės, širdis pilna to, ką pasaulis vadina paikybe ir nuo ko bėga. Ar daug kas šiandien dar trokšta šio gražiausio dangaus karalystės karūnos perlo? Tik didelė Meilė gali uždegti šią ugnį. Ši Meilė, begalinė aistra, pakylanti iki noro sudegti, pasiekama dedant dideles pastangas. Danguis karalystę stiprieji grobia. Šiandien žmonės tavo pasaulyje įprato prie patogumų, gero gyvenimo. Ar kas ryžtasi šiandien atsisakyti visko dėl Manęs. Kiek nedaug šiandien tų mažųjų kareivėlių, galinčių

numirti. Numirti pasauliui, numirti jo gyvenimui, atiduoti save visą. Kiek daug praranda siela bijodama atsisakyti to, kas netikra. Kad ir kas bebūtų, Mariau, žinok, kad prarasdama gauni šimteriopai ir tūkstanteriopai. Atsisakai žemės ir gauni Dangaus. Ar ne naudingi mainai? Spindintys brangakmeniai vietoj žemės dulkių. Paklausk širdies, kur tas atsižadėjimo kelias, ji žino atsakymus. Širdis nori degti, ji tave nuves prie lobio. Ką sako širdis? Dabar, kai pasaulis toli, kai Mes vienyje, ką sako širdis?

* * *

– Ieškok atsižadėjimo, ieškok nusižeminimo ir apsimarinimo, ieškok ir rasi lobį.

* * *

– Ar anksčiau buvo didesnis tikėjimas? Taip, buvo pilnos bažnyčios, daug kunigų, vienuolių. Bet ar buvo didesnis tikėjimas? Kiekviena karta neša savo nuodėmės žymę. Ar fariziejai neturėjo tikėjimo? Kas yra tikėjimas? Ne tas, kas šaukia „Viešpatie, Viešpatie!“, bet tas, kuris vykdo Jo valią. Kas yra Dievo valia? Tai Meilė. Dieviškoji Meilė, o ne jos parodija. Kas vykdo Dievo valią šandien? Kas ją vykde tavo tėvų, tavo senelių kartose? Žmonės ėjo į bažnyčią, paskui ėjo žudyti nekaltųjų. Ir jie vykde Dievo valią? Žmonės atsisakė Dievo, Dangaus įsakymų ir sukūrė savo taisykles. Ar jie vykde Dievo valią? Nuodėmė ta pati, tik pakeičia pavidalą. Šiandien Bažnyčia čia Europoje ir Vakarų pasaulyje nelaistoma tikinčiųjų maldomis. Kas atsitinka nelaistomam medžiui? Ar pasaulis išsilaikys pakeitęs Dievą stabais? Stabai neturi Meilės. Išdžiūvus medžiui, išdžius ir širdys, kurias jis maitina. Ar Tėvo begalinė

Meilė gali leisti, kad tai atsitiktų? Karai ir nelaimės – tai ne Dievo bausmė, tai – nuodėmės pasekmės. Nuodėmė – tai nusigrėžimas nuo Dievo valios. Ar dabar kas vykdo Dievo valią? Ar reikia būti pranašu, kad pažintum ženklus?

Jei neatsiversite ir nejtikėsite, visi pražūsite.⁹⁸ Kas vykdo Dievo valią? Benamį priglaudėte, alkaną pamaitinote, liūdin-tį paguodėte, kalintį aplankėte?⁹⁹ Aš Esu Meilė. Aš Esu gyvybė ir tik per mane galite patekti pas Tėvą. Mano vardas Meilė. Ir tik per Mano vardą būsite išgelbėti. „Eikit šalin Aš jūsų nepažįs-tu!“ – sakysiu tiems, kurie nežino Mano vardo. Tikrojo vardo, įrašyto jūsų širdyse. Todėl neapsigaukite. Komunija prieš mirtį nepadės tiems, kas nežino Mano vardo. Krikščioniškas gyvenimas nepadės tiems, kas nežino Mano vardo. Ne ritualai ar parei-gos ir veiksmai, bet Mano vardas yra išsigelbėjimas. Kas žino Mano vardą?

* * *

– *Kodėl, Jėzau, jaučiuosi, kad kažko vis trūksta, kažko nepada-rau? Kažkas, atrodo, čia šalia, laukiamas, ir vis nerandu, nesuvokiu. Kai buvo kasdieninės Mišios, rožinis ir kt. aš to nejutau. Kas su ma-nim negerai, Viešpatie?*

– Rami palaiminga maldos kelio būseną ir nežinios, dulkių ir erškėčių kelias. Atsimeni dykumą? Grįžta tas pats jausmas. Numirti, kad prisikeltum. Noriu tavęs viso, noriu daugiau tavęs, todėl neapsiribojau tik tuo, ką mąstai esant pakankama. Kasdienės Mišios ir rožinio malda, vainikėlis, pasninkas – maldos gyvenimas. Kiek mažai šiandien tam pasiryžta. Patikėk, palaiminti,

⁹⁸ „Bet jei neatsiversite, visi taip pat pražūsite.“ Lk 13,3.

⁹⁹ Daugiau – Mt 25, 35–36.

einantys šiuo keliu. Tai pasaulio šviesa šiandien. Kreipiu tave kitu keliu. Nežinios, abejonių ir sunkumų. Noriu, kad būtų Meilės pilnatvė tavo širdyje. Pasitikėk. Ar kada tave apvyliau? Kiek kartų nežinomybė pasiteisino? Maldos ir pasninkas neša šviesą pasauliui. Bet noriu dar daugiau. Noriu, kad taptum esantysis. Kad gyventum pilnatvėje su Manimi. Todėl nebijok palikti kasdienybės darbų ir atsiduok kvietimui. Taip, kiek laiko tu meldiesi? Mišios, rožinis, vainikėlis, kita – iš viso dvi, gal trys valandos. Aš noriu visų. Visų dvidešimt keturių valandų. Ar ne nuostabu būti kartu visada? Todėl patrauk įprastas maldas į šalį, telieka Mišių auka ir pasninkas, kas netrukdo šiam tolesniam mūsų keliui. Aš nesupriešinu maldų, nenureikšminu, žinau, kokios jos tau mielos, bet pasitikėk Manimi. Nes Meilė yra santykio pilnatvė, kai Mūsų širdys susijungia, kai tampa viena, kai Trejybė gyvena tavo gyvenimą, tai yra stipriausia malda. Tai – maldos karalienė. Ir šios maldos vaisiai nepakartojami. Atsigręžk į tai, kur tave vedu, drąsos ir tikėjimo, Meilės stebukle Mano.

Epilogas

Štai šiek tiek Kristaus paveikslo. Labai maža dalelė. Jūs galite tęsti... pažinsite Jį vėl kitaip, nei čia parašyta. Nes jūs esate kiti ir kitokie. Knyga tam, kad prisijaukintumėt mintį kalbėtis, draugauti, kreiptis, norėti, veržtis, trokšti, išdrįsti būti mylimaisiais...

Jo gerumas, rūpestingumas ir meilė jau tirpdo nepasitikėjimo ir šaltumo ledus. Atsiranda ryžtas siekti Jo artumo, juo labiau kad Jis vis į jį kviečia. Jis labai norėtų keisti įprastinę žmogaus egzistenciją. Žmogaus gyvenimas tikrai galėtų būti kitoks. Tereikia atsiverti. Tiesa, savimeilė (ego) stropiai saugo savo pozicijas, bet ji ne visagalė. Meilė sudegina visa, kas nėra meilė. Ji atgaivina, apšviečia, sušildo ir veda į santykio pilnatvę, į širdžių vienį...

Knyga gali būti kaip ir pasiūlymas: visos 24 valandos Dievui. Ir visos jos – nenutrūkstamas santykis. Taigi Žemėje visas laikas, skirtas Dievui, pereina į būseną, kurioje jau nėra paties laiko. Tačiau, kaip tai padaryti? Malda ir bet koks bendravimas su Dievu yra labai svarbūs: „Jei maldoje draugaujame su Dievu, tikime Jį esant, trokštame Jo ir mylime, net jei esame ištikti regimos sausros, kažkas vyksta. Dievas mus „įtraukia“ ir padaro panašius į Save.“¹⁰⁰ Nėgana to, Dievas žengia dar toliau: „Kai būname su kitu žmogumi, kažkas vyksta, kažkas potencialiai galingo. Sūnus, būdamas su žmonija, ne vien

¹⁰⁰ Matthew I. *Dievo įsiveržimas*, Paštuvos Šv. Juozapo ir šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresės basųjų karmeličių vienuolynas, 2020, p. 212.

paprasciausiai yra „čia“. Vyksta energijos mainai, turintys didžiules pasekmes: „Dievas taps žmogumi, o žmogus – Dievu.“¹⁰¹

Knyga – ne vadovėlis. Kiekvieną tikintįjį Dievas veda kitaip. Šeši žmonės dalijosi savo intymiausiomis paslaptimis. Jūs matote, kokiais skirtingais būdais Viešpats siekia jų artumo, kokiais skirtingais keliais jie eina, atsiliepia, supranta. Tačiau tikslas vienas – „apsčiai turėti gyvenimo“ ir kelio pagrindinis bruožas – didžioji meilė. Sunkumų ir išbandymų visiems pasitaiko, bet juos panaikina, išblukina, nudildo meilės intencija. Be to, skausmas ištyrina, paspartina žingsnį, ir dvasią bei veidą nušviečia šypsena...

Knyga kviečia kiekvieną tikintįjį bendrauti su Jėzumi savuoju būdu, kviečia eiti savo keliu ir teikia viltį, kad minėti ir neminėti dalykai yra skirti kiekvienam, nes kiekvienas iš mūsų esame skirtas didžiajam santykiui su Dievu ir žmonėmis. Šį santykį mes kuriame mylėdami ir leisdami, kad mus mylėtų.

Ne kartą teko girdėti skundą ir klausimą: „Aš Viešpačiui kalbu, o Jis su manimi nekalba. Ką daryti, kad Jis pradėtų kalbėtis?“. Popiežius Pranciškus ragino nulipti nuo sofos ir apsiauti žygio batus, taigi – pradėti ką nors daryti. Universalios priemonės išvardintos Evangelijoje, Katalikų Bažnyčios katekizme, daugelyje knygų ir šioje – taip pat. Padėjo kitiems, padės ir jums. Knygą užverčiame su šv. Kryžiaus Jono mįslinga, bet ir nuostabia mintimi: „O, tad siela, gražiausioji iš visų kūrinių, taip trokštanti žinoti, kur yra tavo Mylimasis tam, kad Jį surastumei ir su Juo susivienytumei! Dabar tau atsakoma, kad tu pati esi tas būstas, kuriame Jis gyvena <...>; didelę laimę ir džiaugsmą tau teikia žinojimas, kad visas tavo gėris ir viltis yra taip arti tavęs, jog net yra tavyje.“¹⁰²

¹⁰¹ Ten pat, p. 185.

¹⁰² Šv. Kryžiaus Jonas. *Dvasinė giesmė*, antroji redakcija (neišversta).

Turinys

ĮVADAS.....	5
GINTARĖ. Nesvajota išpažinties pasekmė... ..	19
KLARA. Ieškojau ir radau... ..	57
Apie save	57
Patirtis	58
Artumo patirtis	61
Aptarimas	74
DIANOS LAIŠKAI. Palaiminti, kurie vykdo... ..	77
Trumpas įvadas	77
Pirmas laiškas	79
Antras laiškas	80
Trečias laiškas	85
Ketvirtas laiškas	90
Penktas laiškas	93
Šeštas laiškas	95
Septintas laiškas	98

Aštuntas laiškas.....	105
Devintas laiškas.....	106
Dvasios tėvo komentaras	106
Dešimtas laiškas	107
SESUO BRIGITA. Jis man, o aš Jam.....	113
Ižanga.....	113
Dievo meilės troškulys.....	113
Nuolankumas	114
Vargšo malda	115
Glaustis prie Jėzaus.....	115
50 psalmė	116
ELZĖ. Ką Jis padarė, buvo gera.....	117
Pakilti į pilį.....	117
Adoracijoje ir turguje.....	122
Skaitiniai.....	123
Giedojimas laidotuvėse	124
Apie mažas kortas.....	125
Eilėje link Komunijos	126

MARIUS. Gyvenu, bet nebe aš.....	127
Užrašai per adoracijas (2012–2015)	127
Apie regėjimus.....	130
Įkvėpimai ar mintys	131
Dykuma	156
Vienuolynas.....	178
Pasaulietis vienuolyne	197
Vartai.....	216
Pokalbiai.....	240
EPILOGAS.....	295

Artumo patirtis

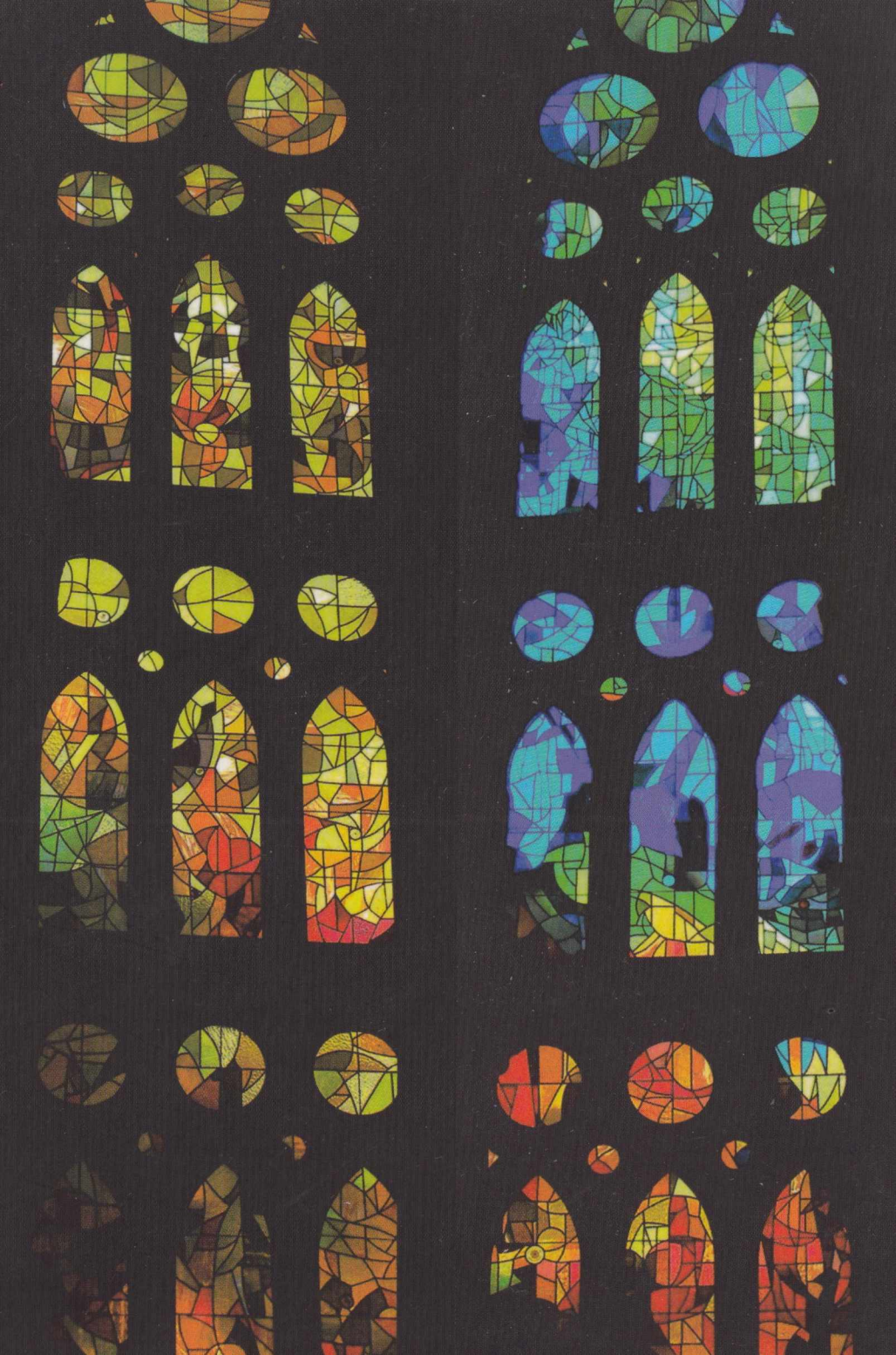
Sudarė Algirdas Paliokas

Redaktorė Sigita Meškinienė

Korektorė Giedrė Petreikienė

Maketuotoja Laura Inė

2021-08-31. 19 sp. l. Tiražas 1300 egz. Užsakymas 21-146.
Leidykla „Naujasis lankas“, Draugystės g. 17, 51229 Kaunas.
Spaustuvė „Morkūnas ir Ko“, Draugystės g. 17, 51229 Kaunas.

Jei sielos gilumoje jauti kažko neapibrėžto troškimą, jei svajoji apie kitokį savo būvį, jei ilgiesi ir nežinai ko, jei dabartis tavęs nebepatenkina, jei trokšti tobulo bendravimo, kurio neberandi savo aplinkoje, jei nori atrasti kitokį santykį su žmonėmis ir kaip žmogus patirti giliausią intymumą, gyventi tikrai autentišką savo, o ne ko nors kito, gyvenimą... Taip, tikrai Dievas beldžiasi į tavo sielos duris. Ar atidarysi Jam? Juk tu jauti savo ir Jo troškimus. Tereikia tik tavo sprendimo, pirmo žingsnio, noro. Jis visada atsakys, apšvies, pasitiks. Visada.

ISBN 978-609-474-284-2

9 786094 742842